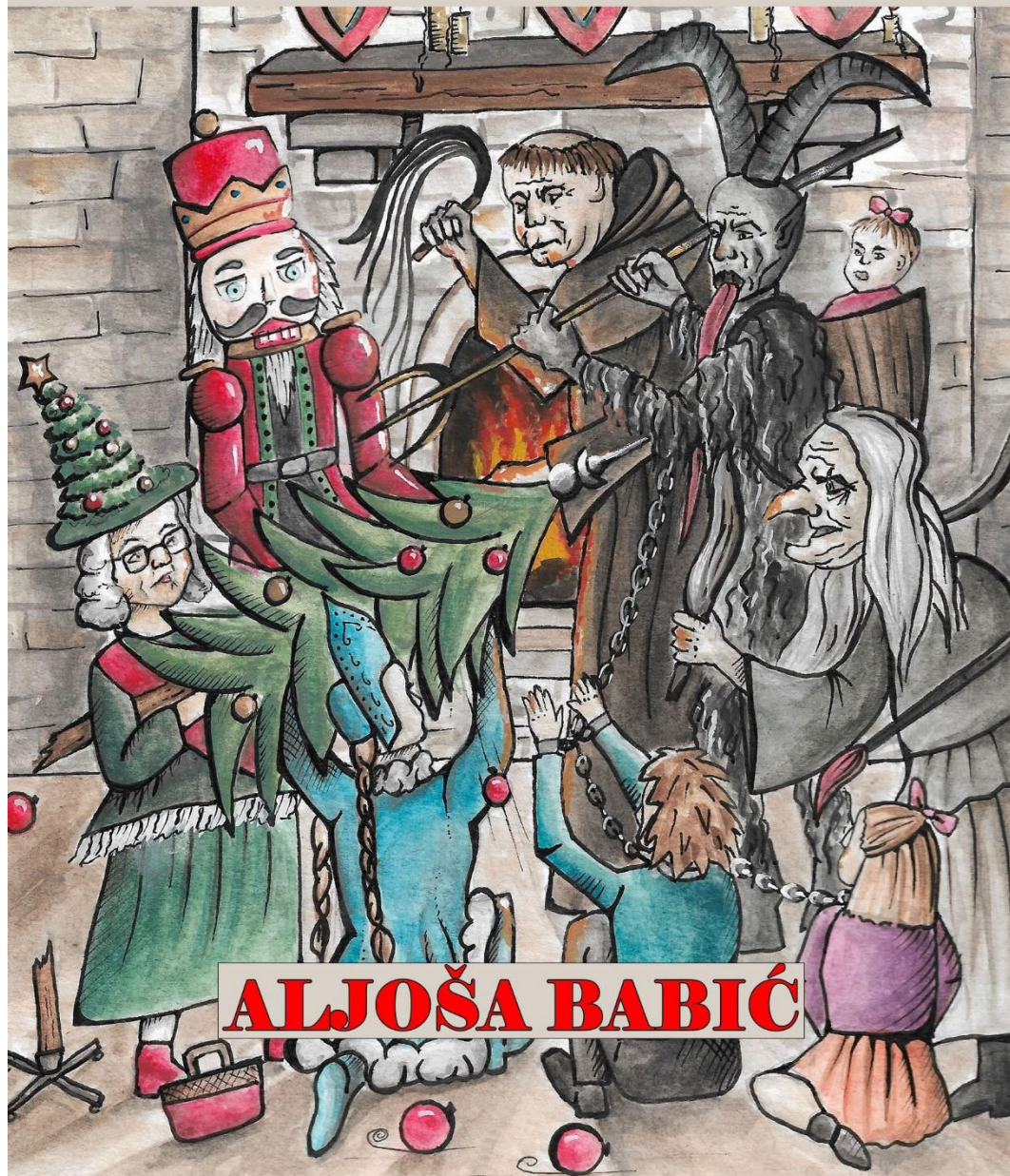

**BAKA ADVENT PROTIV
KRAMPUSA:
BITKA ZA NESTALU DJECU**

**BAKA ADVENT PROTIV KRAMPUSA:
BITKA ZA NESTALU DJECU**

Aljoša Babić

Rijeka, 2022.

Balanza j.d.o.o.

Impresum:

Naslov djela: Baka Advent protiv Krampusa: Bitka za nestalu djecu

Autor: Aljoša Babić

Nakladnik: Balanza j.d.o.o.

Naslovnica: Dominik Višnjić

Grafička priprema: Jolanda Pavlović

Lektura: Gorana Mandarić

Tisak: Grafo Žagar d.o.o., Rijeka

Naklada: 250 primjeraka

Mjesto i godina izdavanja: Rijeka, 2022.

CIP zapis je dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice
u Zagrebu pod brojem 001129453

ISBN 978-953-49885-0-3

Naše su sumnje izdajnici zbog kojih često gubimo tamo gdje bismo moglo pobijediti, jer bojimo se pokušati.

William Shakespeare

SADRŽAJ:

1. NEOBIČAN POČETAK BOŽIĆNOG SLAVLJA
2. OČI U OČI SA ČUDOVIŠTEM
3. ZAGONETAN TVIT
4. DOLAZAK U SJEVER
5. ULICE BEZ DJECE
6. GRAD KOJI SE PONOVRNO BOJI
7. ČUDO NA NEBU
8. NA PUTU
9. SUSRET SA SNJEGUROČKOM
10. OBRAČUN S FRATROM BIČEM
11. MALI UGODNI RAZGOVORI NA RELACIJI ISTOK-ZAPAD
12. OPASNA IGRA S BOŽIĆNIM STRAŠILOM
13. NOĆENJE U ČUDNOM SELU
14. BESPOŠTEDNA BORBA NA LITICI OČAJNIH DJEVOJAKA
15. PROTIV VJEŠTICE I NJEZINE PJESME
16. U DVORCU CRNOG VITEZA
17. NEUGODNO BUĐENJE
18. BITKA SVIH BITAKA

PROLOG

Svjetlo dekorativnih lampica omotanih oko božićne jelke davalo je sobnoj atmosferi neki čudni ton. Palile su se i gasile u naizmjeničnom ritmu. Kao da su se poigravale mrakom koji ih je okruživao. Tamu sobe remetila je i vatra iz kamina koji se nalazio nasuprot boru. Cjepanice poslagane u pravilnom obliku polagano su gorjele i svako toliko veselo zapucketale.

Zvuk vlaka koji po tko zna koji put obilazi podnožje bora odzvanjao je u prostoriji. Za sobom je vukao četiri vagona. Prvi je bio nakrcan ugljenom, a ostala tri namijenjena su smještaju putnika. Igračka se svaki put s mukom održavala na šinama kada bi pruga zavinula iza bora.

Malo dijete, gotovo još beba, sjedilo je na podu. Oko njega su bile razbacane igračke. Sve je u sobi privlačilo njegovu pažnju, ali najviše kompozicija na improviziranim tračnicama. Skoro svaki put pružilo bi ruku da dohvati vlak kada bi prolazio ispred njega, ali njegovi pokreti još uvijek nisu bili dovoljno brzi za ovaj pothvat. Da je vlak sa sobom vozio putnike, s užasom na licima svjedočili bi napadu divovske bebe dok prolaze ispod ogromne jelke. No, za koji dan vlak će i tako ustupiti mjesto božićnim poklonima u podnožju bora i ponovno se naći u kutiji na ormaru do druge godine.

Oni koji su vlak postavili kako bi razveseljavao bebu, sada su se nalazili u prostoriji na katu. Nisu bili sami. Bilo je tamo još ljudi, njihovi prijatelji. Njihova žučna rasprava o tome gdje će dočekati Novu godinu dopirala je čak do prizemlja, s glasnom muzikom.

Iznenada je pažnju djeteta privuklo nešto drugo. Više nije bilo samo u sobi. Velika sjena nadvila se nad središnji dio sobe. Parketi su škripali pod teškim koracima koji su se približavali bebi. Rezultat toga bio je vlak koji je iskliznuo iz tračnica. Njegovi su se kotači sada vrtjeli u prazno dok je ležao na boku. Vatra u kaminu kao da se stišala i uvukla u sebe ne bi li čim manje privukla pažnju onoga što je ušlo u prostoriju.

Dijete kao da nije marilo za sve to. Veselo je pružilo ruke prema krupnoj i visokoj sjeni koja se nadvila nad njim. Ruke su ga objumile, a tlo pod njim postajalo je sve udaljenije. Gledalo je začuđeno kad se našlo u košari na leđima onoga što se nalazilo s njim u sobi. No, tamo nije bilo samo. Bilo je tu još beba.

Sjenka s košarom na leđima je nestala. U sobi je nastupila potpuna tišina.

NEOBIČAN POČETAK BOŽIČNOG SLAVLJA

Upravo je oblagala pleh papirom za pečenje po kojem će rasporediti biskvitnu smjesu. Baka Advent bila je sigurna da će i ove godine *Buche de Noel*, božićna rolada porijeklom iz zemalja francuskog govornog područja, ispasti dobro. Nakon što je smjesu stavila u pećnicu, požurila je napraviti ukrasne listiće od marcipana kako bi kolač čim više nalikovao na komad drveta, što mu je sugerirao i sam naziv.

Uživala je u pripremanju božićnih poslastica u svojoj kuhinji. Do Božića je preostalo još dvanaest dana. Mobitel joj je stalno odašiljao zvučne signale dajući do znanja da stižu nove poruke. Iako je duže vrijeme imala ovu neizbježnu napravu za moderno komuniciranje, tek se nedavno počela služiti društvenim mrežama, *Messengerom* i ostalim aplikacijama za komunikaciju. Vrhunac svega bili su i sadržaji s njezinim likom koji su se počeli pojavljivati na *TikToku*. Prošlog ljeta sudjelovala je i u kampanjama o potrebi edukacije starijih osoba, vezano uz informatiku i nove tehnologije, kako ne bi bili isključeni iz društva. Njezina popularnost u proteklih godinu dana jako je porasla i puno je ljudi, a pogotovo djece, htjelo s njom komunicirati.

Kada je o tome razmišljala, sve joj je izgledalo tako nestvarno. Svoju ljubav prema djeci i adventu spojila je dijeljenjem besplatnih kolača na Božićnom sajmu.¹ Sa svojom kapom ukrašenom božićnim kuglicama, vrhom za bor i zelenom pelerinom privukla je pažnju djece koja su se htjela s njom slikati. Svi su je jako zavoljeli. Nazvali su je Baka Advent. Njezine slike počele su se dijeliti na društvenim mrežama. Onda su o njoj počeli pisati internetski portali i novine, a pojavila se i na televiziji. U kratkom vremenu svi su znali za nju. Gradonačelnik njezina malog grada dao joj je čak i lentu na koju je, na prijedlog prodavača s Božićnog sajma, izvezla naziv „BAKA ADVENT“. Ove su je godine čekale mnoge obaveze vezane za Božićni sajam.

No, sada se oglasio zvuk koji nije dolazio iz mobitela, već s ulaznih vrata. Požurila ih je otvoriti i čim prije susresti drago biće koje je očekivala.

„Adventićka“, uzviknula je ugledavši svoju dragu unuku. To slatko stvorenje imalo je na glavi identičan božićni šešir kao i ona.

¹ Vidi pripovijetku: Priča o Baki Advent

„Joj, bako, nemoj me i ti tako zvati“, rekla je djevojčica uz osmijeh i pohrlila u naručje svoje bake. Baka Advent ju je cijelu izljubila tako da joj je pokrivalo za glavu ukrašeno imitacijom kuglica i božićnih grana jedva tamo i ostalo. Ispod šešira izvirivali su pramenovi crvene kose.

„Ma vidi kako si mi velika. Još malo pa tinejdžerica“, zaključila je baka dok ju je pogledom mjerila od pete pa do vrha šešira. „Idemo mila moja jesti kolače.“

Adventićka je obožavala bakine kolače. Sada je jela već treću šnit. Između zalogaja odgovarala je na bujicu bakinih pitanja. Pola toga što joj je bilo na tanjuru dala je mačkama i psima koji su joj se motali oko nogu i ispod stola.

„Ma joj, uvijek ti dečki nešto dobacuju. Neki su mi simpatični, a neki bljak...“ rekla je djevojčica dok je papirnatim ubrusom na kojem se nalazio neizbježni Djed Božićnjak brisala usta.

„Kada te uvrijedi netko do koga ti nije stalo, ponašaj se isto kao da je na tebe zalajao neki pas. Nije ti drago jer bi radije da veselo zamaše repom, ali ideš dalje i brzo to zaboraviš“, savjetovala ju je baka.

Smatrala je da djecu treba učiti o životu, a ne da život uči njih. Držala je da je život učitelj koji skupo naplaćuje svoje lekcije i kod kojeg nema puno popravnih ispita. Koristila je svaku priliku da svojim unucima da neki koristan životni savjet.

„Bakice, opet te tvoje životne filozofije. Moram ići“, uzviknula je veselo Adventićka.

Voljela je svoju baku i jako joj se sviđalo sve vezano uz advent. Roditelji su je tek u proteklih nekoliko mjeseci počeli puštati da je sama posjećuje. Kada god je mogla, bila je kod nje. Druga su je djeca zafrkavala jer ju je svojim izgledom htjela oponašati. Bila je ustvari njezina mala kopija. Na glavi je nosila isti šešir kao i baka, crvenu pelerinicu i sive čizmice. Zbog šešira su je druga djeca nazivala Adventićka i nije joj to smetalo. Čak su joj donijeli i lentu na koju je netko ispisao „ADVENTIĆKA“.

Prije nego što je otišla, pokazala je baki nekoliko novih fora na *Facebooku*. Baka joj je utrpala u ruke vrećicu s povećim komadom kolača, dobro izljubila i rekla neka se čuva po putu, pogotovo u autobusu. Ovdje su se međusobno svi znali. Brzo bi uočili nepoznatu osobu koja bi imala neke nepoštene namjere, ali u gradu je bilo drugačije.

Taman kad je počela prati suđe, na vratima se začulo kucanje. Bila je sigurna da je Adventićka nešto zaboravila. Iznenadila se kad je otvorila vrata. Na pragu je stajala starija žena otprilike njezinih godina. Izgledala je jako zabrinuto i na rubu suza.

„Dobar dan! Molim vas za pomoć. Moja je unučica nestala. Kako se sve ovo događa za vrijeme božićnih praznika, možda vi nešto možete učiniti“, rekla je u jednom dahu.

Baka Advent rekla joj je da se smiri, zagrlila i odvela do stola. Odmah joj je natočila malo soka i donijela kolača. Žena je otpila gutljaj slatkaste tekućine, ali joj nije bilo do jela. Počela je govoriti u suzama.

„Ima samo pet godina. Kći mi ju je ostavila na čuvanje. Gledale smo zajedno slikovnicu o vuku i ovčici. Sve je bilo dobro dok nisam otišla u šupu po još drva. Tamo sam začula buku koja je dolazila iz smjera kuće. Kao da je netko jako lupao lancima. Bacila sam drva i potrčala natrag, ali nje... nje više nije bilo“, rekla je žena i ponovno briznula u plač. Jedva se sabrala i nastavila. „Policija je sve pretražila, ali kao da je u zemlju propala. Ja sam kriva... ja sam za sve kriva. Uvijek sam joj govorila da je jako nemirna i da će, ako ne bude dobra, vrag doći po nju. Kao da sam ga prizvala.“

„Sigurna sam da će sve biti u redu. Učinit ću sve što je u mojoj moći da se vaša unuka čim prije pronađe i vrati kući“, tješila ju je Baka Advent.

No, starica je bila neutješna. Još je jednom zamolila Baku Advent da učini sve što može i otišla žurnim korakom ne bi li potražila još neku pomoć vezanu uz nestanak svoje unučice.

Baku Advent ovo je jako potreslo. Sve nevolje vezane uz djecu jako su je dirale u srce. Brzo je nazvala Adventićku i rekla joj da požuri kako bi se vratila kući prije mraka.

Htjela je pomoći na bilo koji način. Sjela je za računalo i krenula pretraživati po internetu. Pažnju joj je privukla ikona koja je signalizirala da ima neodgovoreni *e-mail*. Dosta ju je ljudi kontaktiralo i na ovaj način. Kliknula je i u mnoštvu poruka ugledala naslov „Molim vas za pomoć – nestao je moj brat“. Zebnja joj je prošla kroz srce. Sada je njezina uznemirenost prouzrokovana onim što joj je ispričala baka koja je netom otišla iz njezina doma bila još veća. Kliknula je na naslov i ono što je pročitala nije ju nimalo utješilo.

„Draga Bako Advent! Imam 13 godina i jako volim ono što radite, ali sada vam se javljam jer sam jako tužna. Moj brat ima osam godina i prije tri dana je netragom nestao dok smo u parku radili snješka. Kako je jako živahan i nemiran, mislila sam da se negdje sakrio kako bi me zafrkavao. Otišla sam po mamu i tatu, ali ni oni ga nisu mogli naći. Ni policija kad je došla. Samo su u snijegu našli neke čudne tragove koji kao da nisu ljudski. Jako mi nedostaje moj braco. Molim vas da mi pomognete ako možete.“

Ispod toga bio je potpis djevojčice.

Odgovorila je djevojčici da će učiniti sve što je u njezinoj moći kako bi pomogla u pronalaženju njezina brata ne bi li njoj i njezinoj obitelji Božić bio čim ljepši. Baka Advent bila je jako tužna, ali istodobno

s ovim osjećajem počeo joj se javljati još jedan. Otišla je na najnovije vijesti i počela pretraživati članke koji su je zanimali. I to ne bilo koje. U glavi joj se počela stvarati još jedna nedovoljno jasna misao.

Nije joj trebalo puno da pronađe ono što je tražila. Iz raznih krajeva stizale su vijesti o nestanku djece. Nažalost, to nije bila neka neočekivana pojava, ali u ovo predbožićno vrijeme kao da se dogodio pravi cunami ovih neželjenih događaja.

Pažljivo je pročitala članke i za oko joj je zapela činjenica da se radilo o jako živahnoj djeci, moglo bi se reći i hiperaktivnoj. To je ubrzo povezala s onim što joj je govorila bakica koja ju je došla zamoliti za pomoć, ali i djevojčica u svom *e-mailu*. Baka Advent dobro je uočavala razne činjenice i još bolje ih međusobno povezivala. U ovaj mozaik počela joj se uklapati još jedna spoznaja i od toga su je prošli srsi.

„Mali Šaljivdžija“, oteo joj se uzvik.

Sjetila se svog unuka koji je imao deset godina i koji se savršeno uklapao u opis djece koja su nestala. I on je bio jako nemiran, teško je zadržavao pažnju i volio se šaliti. Ona ga je zvala Mali Šaljivdžija, a neki su za njega govorili da je Zloćko. Baka Advent smatrala je da je potpuno neprilično reći za bilo koje dijete da je zločesto, pa i u šali, već da jednostavno roditelji prema njemu nisu pronašli pravi način komunikacije. Na obiteljskim okupljanjima bilo ga je svukuda i često su ga svi tražili. Najviše je to bio zadatak Adventićke, njegove sestričine, koja se zbog toga često na njega znala ljutiti. Znala je reći da je pravi *prankster*.

No, sada nije bilo vrijeme za velike analize, već za akciju.

Zgrabila je telefon i brzo nazvala svog sina, oca Malog Šaljivdžije.

Uzalud. Uključila se sekretarica. Sjetila se kako joj je rekao da će danas otići sa ženom u kazalište. Vjerojatno je mobitel zbog toga bio isključen. Sada se sjetila i da joj je rekao kako je u ovo predbožićno vrijeme teško naći djevojku za čuvanje djece. Obično bi za to nju zvali, ali kako je ove godine kao Baka Advent imala puno obaveza, ta je praksa izostala. Sad je zbog toga osjećala užasnu grižnju savjesti, a bila je ljuta i na sina ako se ispostavi da je ostavio dijete samo kod kuće.

Pomisao da je Mali Šaljivdžija vjerojatno sam kod kuće, užasnula ju je.

Nikada nije paničarila jer je znala da od toga nema nikakve koristi, ali joj je ipak srce počelo ubrzanije kucati. Može se reći da je skoro istrčala iz kuće zgrabivši samo torbicu. Požurila je na autobusnu stanicu kako bi uhvatila prvi autobus za grad i čim prije došla do Malog Šaljivdžije.

Imala je loš predosjećaj.

OČI U OČI SA ČUDOVIŠTEM

Nekih četrdesetak minuta kasnije došla je pred kuću svog sina, istu onu pred koju su prošle godine stigli gradonačelnik i ljudi s Božićnog sajma kako bi je pozvali da se vrati među njih nakon što je bila odsutna nekoliko dana. Sve je bilo u mraku. Odmah je znala da nešto nije u redu. Njezini nikada ne bi ostavili kuću u potpunom mraku. Pohitala je prema ulazu.

Kad se približila, vidjela je da su vrata otvorena. Sada ju je već pomalo hvatala panika. Odgurnula je širom vrata i zakoračila u kuću.

„Mali Šaljivdžija, Mali Šaljivdžija, Mali Šaljivdžija!“ vikala je iz sveg glasa pokušavajući se orijentirati u potpunom mraku. Dobro je poznavala ovu kuću pa je brzo napipala prekidač za svjetlo i počela ga pritiskati. No, ništa se nije dogodilo. Kuća je i dalje bila u mraku.

Začula je buku koja je dolazila s gornjeg kata. Napipala je ogradu stepenica i počela se uspinjati. Nije to baš išlo tako brzo. Dok je ulagala sve napore ne bi li čim prije dosegla gornje prostorije, sve je bolje raspoznavala zvukove koji su od tamo dolazili. Bila je sigurna da se radi o lupanju metala o drvene površine. Sjetila se onoga što joj je govorila baka koja je bila kod nje tog jutra. Znala je da se nešto strašno događa.

Nije ni pričekala kako bi povratila dah, već se onako zadihana sjurila u sobu iz koje su dolazili zvukovi. Htjela je što prije vidjeti što se događa s Malim Šaljivdžijom. No, ta njezina želja sudarila se s jezom prizora koji je ugledala.

Bilo je to nešto nezamislivo.

Soba je bila obasjana blagom svjetlošću koja je kroz prozor dolazila od božićnih lampica na raskošno okićenoj susjednoj kući. No, čak je i taj izvor svjetlosti bio djelomično prigušen velikom tjelesinom koja je kroz prozor htjela zakoračiti na trijem iznad ulaznih vrata. Volumen tog neobičnog stvora još je više povećavalo tijelo djeteta koje se nalazilo na njegovu ramenu.

„Isuse Bože... dragi Bože! Mali Šaljivdžijo...“ zavapila je Baka Advent još uvijek ne vjerujući onome što vidi.

Ova scena bila je užasna sama po sebi, čak i da je biće koje je na ramenu nosilo Malog Šaljivdžiju bilo iz svijeta ljudi. No, stvor koji je upravo otimao njezina unuka, to sigurno nije bio. Čuo je njezin vapaj kada je ušla u sobu i okrenuo se prema njoj.

Sada ga je mogla dobro promotriti. Šiljaste uši uokvirivale su čudno lice koje nije bilo nalik na ništa što je znala, ali se slobodno moglo nazvati „maskom zla“ iz koje su zlokobno blistala dva tamnocrvena oka. Čudovište je na vrhu glave imalo ogromne rogove koji su se širili svaki na svoju stranu. Čitavo tijelo bilo je prekriveno gustom crnom dlakom koja je ustvari više nalikovala na runo. Imao je ogroman rep. Nakon što se okrenuo prema Baki Advent, oslonio se na velike trozube vile ili nešto slično njima. I onda ono najstrašnije. Ogromni crveni jezik, koji je bio neproporcionalan ikakvim kanonima ljudskog tijela, sezao je gotovo do struka ovog užasnog stvora. Ruke su mu bile povezane lancima, ali toliko široko da se njima mogao normalno služiti. Jedan kraj lanca bio je omotan oko tijela njezina unuka koji nije davao znakove života.

Iako je bila osupnuta i užasnuta ovim što je vidjela, nije nimalo dvojila što mora učiniti. Krenula je naprijed kako bi otrgnula Malog Šaljivdžiju od ovog užasnog stvora.

„Pusti ga ti nakazooo... pusti!“ urlikala je dok je hrabro hrlila naprijed.

Ne bi je zaustavilo ni da se ovdje nalazila prava horda demona. Baka Advent bila je izuzetno racionalna osoba koja baš i nije vjerovala u duhove, leteće tanjure i ostale paranormalne pojave. Još uvijek je vjerovala da se radi o krupnom muškarcu maskiranom u lik nekakvog Lucifera ili Beelzebuba. Znala je kako je svijet pun svakakvih luđaka što nije bilo ni čudo jer su svaki drugi film ili serija za glavnog junaka imali serijskog ubojicu. Kao da su žudjeli za tim da se zlodjela s malih i velikih ekrana presele u stvaran život.

No, ubrzo je na svoj užas shvatila da se ovdje ne radi o maskiranoj osobi, već o nečem drugom. Njezin pokušaj da se dočepa unuka zastrašujući je stvor spriječio na užasan, a ipak tako jednostavan način. Kao da ga prisutnost žene, koja je jurišala i urlikala na njega, nije nimalo uznemirila. Nije se gotovo ni pomaknuo. Tek je neznatno zamahnuo glavom što je omogućilo njegovu izuzetno dugom jeziku da poput biča poleti prostorom. No, ne bez cilja. Omotao se oko vrata Bake Advent kao krak nekog ogromnog oktopoda koji je na stranicama bajki tako odvlačio brodove u morske dubine.

Osjetila je užasan stisak na vratu. Instinktivno se krenula rukama osloboditi gušenja, ali znala je da je to uzaludan posao. Ne zbog toga što je ona bila gotovo onemoćala starica, već da bi isti rezultat bio i da se na njezinu mjestu nalazio neki od najsnažnijih ljudi na ovom planetu. Oči je držala širom otvorene jer je znala da i ako ih zatvori, čudovište neće nestati. Iako je mislila da je ovo njezin kraj i da će uskoro nastupiti smrt, kroz glavu joj nije proletio čitav život. Nije ni paničarila jer je vođena logikom filozofije stoicizma znala da od toga nema nikakve koristi i da se mora pomiriti s onim stvarima koje nisu u krugu onih na koje može

utjecati. Na snagu i neumoljivost ovog stvora nije mogla utjecati, ali su joj mozak i čula radili punom parom. Shvatila je nekoliko stvari.

Prvo da se ovdje ne radi o nikakvom maskiranom kriminalcu i luđaku, nego da je pred njom pravo čudovište. Što od stiska na njezinu vratu koji joj je sve više onemogućavao dotok zraka, što od dojma izazvanim spoznajom da se susrela s nekom inačicom Đavla, nije više bila sigurna nalazi li se u stvarnom svijetu ili carstvu iluzija ili, pak, u nekom međusvijetu. No, kako ne može uvijek biti sve loše, isto je bilo i u ovom slučaju. Iako je pretpostavljala da umire, njezino čitavo biće ozarilo se srećom. Primijetila je da se Mali Šaljivdžija ipak pomiče na ramenima ove spodobе i da je živ. Nekako joj je sada bilo lakše napustiti ovaj svijet kada je znala da za njezina unuka još uvijek ima neke šanse.

Tada su se istodobno dogodile dvije stvari. Kada ju je krznom prekriveno čudovište privuklo dovoljno blizu sebe, osjetila je strašan smrad iz njegove gubice. Sada su se gledali oči u oči poput dvojice boksača prije početka meča. No, ovaj izraz nije u potpunosti odgovarao istini jer ono u što je gledala Baka Advent nisu bili ljudski organi za gledanje prema bilo kojoj znanoj definiciji. Čak su i oči velike bijele morske psine imale kud i kamo više ljudskosti od onoga što je gledalo iz očnih duplji ovog čudovišta. Baka Advent činilo se kao da gleda u ambis ispunjen žarkocrvenom vulkanskom lavom koji je vuče u svoje dubine.

I onda je sve nestalo.

Što od stiska na vratu, užasa izazvanog pogledom i strašnog smrada koji ju je zapuhnuo, Baka Advent je izgubila svijest. Utonula je u mrak.

Čudovište je odmotalo jezik, a tijelo starice strovalilo se na pod sobe. Malo se nagnulo nad staricu, dobro je promotrilo i podiglo teške vile u svojoj ruci. Kao da se malo promišljalo hoće li ih zabosti u nju. Onda se okrenulo, zakoračilo na prozor, još malo odgurnulo vilama i nestalo u noći.

∞

Svijest joj se pomalo vraćala. Trebalo je dugo da shvati gdje se nalazi. Sjedila je tako dezorijentirana na podu i pokušavala se pribрати. Odvukla se lagano do zida sobe i naslonila leđima na njega.

U sobi je gorjelo svjetlo.

„Nalazim se u kući svoga sina. Došla sam vidjeti što se događa s Malim Šaljivdžijom. Živa sam“, glasno je razmišljala Baka Advent.

Ustvari još uvijek nije bila sigurna da je živa. Ono što se dogodilo, ili što je mislila da se dogodilo, bilo je toliko nevjerovatno da je uopće tako nešto mogla pojmiti. Bilo je to kao da vam na travnjak ispred kuće doleti svemirski brod iz neke druge galaksije ili odjednom iz dubine oceana izroni Atlantida. Pomislila je čak i da je skrenula s pameti.

Zato je i govorila na glas. Uvijek je tako činila kad bi se našla u nekim nepredvidivim situacijama jer je tako osvježivala svoje misli i akcije.

Onda se pomalo pridigla držeći se rukama za zid. Nesigurno je učinila prvi korak. Da, bio je ovo veliki korak za nju. Jako veliki. Pa drugi. Uspjela je tako stići do kupaonice. Isplahnula se jako hladnom vodom. Vrat ju je strašno bolio. Jedva je mogla pomicati glavu.

Sišla je polako stepenicama u prizemlje, ušla u kuhinju, natočila čašu hladne vode i sjela za stol. Zнала je da sada mora razmišljati. I to jako. Treba se osloboditi emocija i negativnih misli, usredotočiti se samo na ono što će dati neki rezultat. Pokušala je iz glave maknuti čak i misli vezane za Malog Šaljivdžiju jer je znala da mu tako ne može pomoći. To je ipak bilo teško jer je bila užasno zabrinuta za njega. No, razmišljala je pozitivno i sada je bilo najvažnije što je znala da je živ.

Razrađivala je u glavi razne scenarije. Ako ovdje dočeka sina i ispriča mu što se dogodilo, neće učiniti baš ništa. Pozvat će se policija. Postat će glavni akter u budućoj istrazi i neće joj vjerovati nitko. Pomislit će da je luda ili dementna starica. Bila je duboko uvjerenjena da policija u ovoj situaciji ne može učiniti ništa i da će svog unuka morati pokušati spasiti nekim drugim metodama. Kojima?! Za sada nije imala pojma. Ostanak na ovom mjestu spriječio bi je u izvršenju najvažnijeg zadatka, a to je bila potraga za Malim Šaljivdžijom.

Odlučila je. Prelomila je u sebi. Iako joj je bilo užasno žao zbog onoga što će doživjeti njezin sin kada shvati da je nestao Mali Šaljivdžija. Zнала je da mora otići iz ove kuće. Otpila je još gutljaj vode, pokupila svoju crvenu torbu, osvrnula se još jednom i napustila mjesto zločina. Požurila je kući.

ZAGONETAN TVIT

Stigla je kući i bacila torbu na trosjed. Još dok je bila u autobusu, slala je poruke po svim društvenim mrežama tražeći pomoć o nestaloj djeci. Otrčala je u sobu, donijela iz ormara najosnovnije stvari i ugurala ih u torbu. Znala je da mora biti spremna na sve moguće situacije. Kada dobije neki signal, odmah će krenuti. I bez otmice Malog Šaljivdžije znala je da će učiniti baš sve kako bi vratila nestalu djecu.

Ipak, morala je najprije obaviti još nekoliko stvari.

Nije znala kakve veze ima nestanak djece s Božićem i Novom godinom, ali je pretpostavljala da je to povezano. Nije bilo slučajno da je ovoliko djece oteto baš u ovo doba godine. Stoga je posjetila internetsku stranicu Djeda Božićnjaka koji je bio glavni lik u ovo vrijeme. Javio joj se njegov virtualni asistent.

„Dobar dan! Kako vam mogu pomoći?“ pisalo je na ekranu uz sliku nekakvog štreberskog lika s kapicom Djeda Božićnjaka na glavi.

Osjećala se glupo dok je gledala u ekran, ali je znala da nema što izgubiti.

„Ja sam Baka Advent. Treba mi pomoć o velikom broju nestale djece u proteklih nekoliko dana.“

Nakon nekoliko trenutaka na ekranu se pojavio sljedeći tekst:

„Čuli smo za vas i podržavamo vaš rad. Djed Božićnjak trenutno je zaokupljen snimanjem promidžbenih spotova za poznatu marku gaziranih napitaka. Molimo vas da se obratite najbližoj policijskoj postaji. Možemo li vam još nekako pomoći?“

Gledala je u ovu poruku. Bila je ljuta sama na sebe što se u ovo upustila. Otprilike je i očekivala ovakav odgovor. Samo je gubila dragocjeno vrijeme. Svejedno, zahvalila se i zatvorila ovu stranicu.

Zanimalo ju je još nešto.

Iako joj je događaj od prije nekih dva sata još uvijek izgledao nevjerojatan, željela je znati čim više o čudovištu koje je odnijelo njezina unuka. Krenula je na *Google* kad joj je zazvonio telefon. Očekivala je ovaj poziv. Bio je to njezin sin. Duboko je udahnula i javila se.

Najteže joj je bilo glumiti iznenađenje dok joj je sin uspaničeno govorio kako je Mali Šaljivdžija nestao. Bio je izvan sebe. Zatekli su otvorenu kuću, djeteta nigdje nije bilo, a upravo čekaju i dolazak

policije. Tješila ga je kako će sve biti u redu i neka bude hrabar. Nekako je željela čim prije završiti razgovor jer nije voljela laži, a ipak je u ovoj situaciji bila prisiljena biti neiskrena. Trebalo joj je vremena da se pribere nakon završetka razgovora, a onda se vratila na internetsku tražilicu.

Ukucala je vrag, potom đavao, Lucifer i sva njoj poznata imena za sotonu. Stranice su bile preplavljene slikama kakve i očekujemo kada nešto ovako upišemo. Klikala je, čitala i skrolala, ali nešto joj je govorilo da nije na dobrom tragu. Situacija u kojoj se noćas našla nije baš bila najidealnija za prepoznavanje počinitelja zločina. Nekada žrtve ne mogu prepoznati zločince, čak i kada se krimen dogodi u pola bijela dana.

Onda joj je nešto palo na pamet. Ukucala je još jednom navedena imena, ali je uz njih dodala i riječ Božić. Bilo joj je pomalo neobično da uz imena onih koji dolaze iz pakla, upisuje ime koje simbolizira Isusov rođendan, ali htjela je sve pokušati. Na kraju krajeva ovaj se demon i pojavio za vrijeme Božića.

Nakon što je pritisnula *Enter* pojavile su se brojne slike.

Našla ga je.

Krampus.

Slike koje su se nalazile ispod ovog imena odgovarale su onome što je vidjela te noći. Manje-više. Bilo je tu raznih kreatura i spodoba, ali na svima su se nalazile šiljaste uši, rogovi, dugački jezik, rep i runom obraslo tijelo. Umjesto nogu, tu su bili papci nalik na one kojima je priroda obdarila koze i ostale životinje tog roda. U rukama vile i lanci, na leđima košara iz koje su virila prestrašena djeca.

Krampus.

Čula je za to ime koje se uglavnom veže uz svetog Nikolu. Njegov pomagač koji plaši zločestu djecu. No, bila je to legenda. Njezin unuk i ostala djeca bili su stvarno oteti. Kao da je netko odškrinuo vrata stvarnosti i pustio bića iz božićnih priča i mitova u naš svijet. Ništa joj nije bilo jasno.

Kako god bilo, sada je znala tko je. I znala je da će ga naći. Bila je u to sigurna.

No, sada ju je mučilo što učiniti dalje. Kamo krenuti? Kome se obratiti?

Njezino razmišljanje prekinuo je zvuk mobitela koji joj je signalizirao da joj je stigao novi tvit.

„Idi na sjever. Idi u grad koji se zove Sjever. Pitaj za gostionicu Fratra Biča.“

Gledala je s čuđenjem ekran. Čudna je bila poruka, a neobično je bilo i ime koje se u njemu spominjalo. Nikada nije čula za nikakvog Fratra Biča. Pošiljalac je bila neka njoj nepoznata djevojka. Nataša. Imala je mnogo pratitelja na *Twitteru*.

„*Tko ste vi? Tko je Fratar Bič?*“ retvitala je Baka Advent.

Odgovora nije bilo. Nije više htjela izgubiti ni sekunde dragocjenog vremena.

Sada kada je imala bilo kakav trag, nije imala više vremena za *guglanje*, pretraživanje interneta i surfanje po društvenim mrežama. Samo je na *Google Mapsu* provjerila gdje se nalazi Sjever. Htjela je čim prije stići i pronaći tu gostionicu.

Bilo joj je sve ovo čudno, no bio je to jedini trag koji se nudio. Da, bila je baš poput utopljenika koji bi se uhvatio za bilo kakvu travku samo da sazna gdje se nalaze oteta djeca i da ih vrati njihovim kućama. Znala je da je možda suludo da zbog jednog tvita ide na daleki put, ali vjerovala je svojoj intuiciji koja ju je rijetko kada prevarila. Uostalom nakon što se noćas susrela s Krampusom, ništa joj više nije zvučalo nevjerovatno.

Nahranila je svoje kućne ljubimce, zgrabila svoju već pripremljenu crvenu torbu, pozdravila se sa susjedima te im ostavila ključ od kuće kako bi se mogli pobrinuti za pse i mačke dok je nema.

Još je jednom pogledala svoj dom i uputila se prema autobusnoj stanici.

DOLAZAK U SJEVER

Požurila je na autobusnu stanicu i kupila kartu do najudaljenijeg odredišta u pravcu sjevera. Noć je prespavala u autobusu. Sljedeće jutro uhvatila je vlak koji je vodio dalje prema sjeveru i u njemu, također, provela noć. Tek sljedeće jutro stigla je na krajnje odredište. Grad Sjever. Pruge nakon ovog mjesta više nije bilo.

Sišla je na peronu. Željeznička stanica bila je kao iz pretprošlog stoljeća. Nije bila sigurna je li to bilo zbog zapuštenosti i neulaganja ili namjerno zbog turista. Podigla je malo okovratnik na pelerini i krenula pronaći Fratra Biča.

Hodala je ulicama i sada je bila sigurna da je čitav grad prilagođen potrebama turista. Činilo joj se kao da ju je neki vremeplov katapultirao natrag u devetnaesto stoljeće. Kuće, ulice... sve je imalo neku patinu starosti. Ušla je u manji *caffè*-bar.

Konobar ju je veselo pozdravio. Naručila je omiljeni čaj s mentom.

„Mogu li vas nešto pitati?“ rekla mu je kad je donio topli napitak za njezin stol.

Bio je srednjih godina, lijepe vanjštine i moderno obučen. Poderane traperice i majica s logom sportskog brenda.

„Samo izvolite. Imate lijepi šešir. Baš prigodan za ovo božićno vrijeme. I...“ zastao je na trenutak. „Vi ste...“ činilo se kao da prebire po nekoj kartoteci u svojoj memoriji. „Baka Advent“, uzviknuo je oduševljen kao da je upravo odgovorio na posljednje pitanje u kvizu „Tko želi biti milijunaš?“.

„Ja sam, da“, rekla je pomalo sramežljivo dok je ispijala toplu tekućinu iz lijepe, ali također starinske porculanske šalice.

„Što vas dovodi u naš mali grad?“ upitao je radostan što Baka Advent sjedi tu pored njega.

„Grad vam je lijepo uređen“, ignorirala je za sada njegovo pitanje. „Pomalo neobičan.“

„Da. Kao što možete i pretpostaviti, sve je ovo radi turista. Devedeset posto prihoda ovog grada dolazi od posjete znatiželjnika. U zadnje vrijeme postoji veliki interes za sve što je vezano uz istraživanje razdoblja zlatne groznice.“

„Rođeni ste ovdje?“

„Ne“, osmjehnuo se. „Nitko nije rođen ovdje.“

Pogledala ga je začuđeno.

„Mjesto je bilo potpuno zapušteno dok vlada nije napravila plan za njegovu revitalizaciju. Davali su kuće skoro besplatno kako bi privukli ljude. Osmislili su ga kao turističku destinaciju. Sve je počelo prije nekih dvadesetak godina. Tada su počele pristizati čitave obitelji.“

Slušala ga je i nije mu upadala u riječ.

„Ja sam ovdje stigao prije dvije godine. Teško je danas naći posao. Još teže osigurati krov nad glavom. I to je to. Vi?“

„Tražim Fratra Biča“, rekla je bez oklijevanja i dobro mu se zagledala u lice.

Dobro je mogla čitati govor ljudskog tijela. Znala je da samo jedan pokret na ljudskom licu može više toga reći nego bujica izgovorenih riječi. Tako je bilo i sada. Više je ostao iznenađen razlogom njezina dolaska u grad nego da ga je velikim maljem poput Tora opalila ravno u čelo. A onda se izraz njegova lica iz iznenađenja pretvorio u strah.

„Ne znam... ne znam... ne znam nikoga s tim imenom“, promućao je jedva čujnim glasom.

U tom trenutku u *caffè*-bar ušao je bračni par u potrazi za osvježenjem. Bez obzira kojim se bogovima molio mladi konobar, uslišili su njegove želje. Laknulo mu je kada je dobio izgovor kako bi se mogao udaljiti od Bake Advent.

„Moram ići“, procijedio je i doslovce zbrisao u smjeru pridošlih gostiju.

Ostavila je na stolu novac za čaj, mahnula mu, iako nije gledao u nju, i izišla na ulicu. Nije bila sasvim sigurna je li očekivala ovakvu reakciju ili ne. Lagala bi kad bi rekla da ju je ovo u potpunosti zateklo. Prije svega tvit koji je dobila povezivao je ime Fratra Biča s nestankom djece što sigurno nije činjenica koja bi kod ljudi trebala izazvati radost i oduševljenje. Internetske veze u autobusu i vlaku nisu baš bile najbolje. Tek je sporadično uspjela proguglati Fratra Biča. Njegovo ime uglavnom se nije vezalo uz lijepe pojave i sigurno nije bio netko tko bi u galeriji božićnih likova nosio pozitivan predznak.

Uzevši sve navedeno u obzir, bila je još uvjerenija da mora požuriti.

ULICE BEZ DJECE

Soba je bila malena, ali uredna. Baš onakva kakva joj je trebala jer se nije namjeravala duže zadržavati. Bio je to prvi hotel u Sjeveru na koji je naišla. Nije dugo dvojila, nego ušla i upitala za slobodnu sobu. Trebao joj je odmor nakon dugog putovanja. Dva je dana bila na putu i spavala samo nekoliko sati u autobusu i vlaku. To za ženu njezinih godina sigurno nije bilo dovoljno. Znala je da umorna i neispavana neće moći ništa učiniti pa se istuširala i prilagla. Uvijek je pokušavala racionalno razmišljati, neopterećena emocijama i predrasudama.

Kad se probudila, vani je već padao sumrak. Odlučila je prošetati gradom i pokušati prikupiti još neku informaciju. Sišla je na recepciju.

„Bako Advent“, sa širokim ju je osmijehom dočekala mlada djevojka koja je radila na recepciji. Ista ona koja je bila ovdje kada se i prijavljivala u hotel. „Idete u razgledavanje grada? Preporučujem da otiđete do Muzeja zlatne groznice. Tamo možete saznati sve o tom razdoblju, a i povijesti našega mjesta. Evo, uzmite ovu brošuru. Mogu vas zamoliti za jednu zajedničku sliku?“

Malo se dvoumila, ali je ipak pristala. Nije htjela ostaviti dojam uobraženog *celebrityja*. Nije joj baš bilo drago da se po društvenim mrežama razglasi kako se nalazi na ovom mjestu. Zahvalila joj je, stavila letak u torbu, ostavila ključ i izišla na ulicu. Da je došla u grad nekim drugim povodom, sigurno bi otišla u muzej jer je voljela znati nešto o povijesti mjesta u kojima je boravila. Sada to nije dolazilo u obzir.

Osjetila je glad. Dva je dana uglavnom jela sendviče koje je kupovala po autobusnim i željezničkim stanicama.

Ugledala je veliku reklamu koja je upozoravala da se na tom mjestu nalazi zalogajnica. Ušla je i sjela do prozora. Naručila je meni s laganom hranom jer je već bilo kasno. Izvadila je mobitel koji je bio postavljen na bešumno. Vidjela je da ima dosta neodgovorenih poziva. Nije se htjela nikome javljati jer nije željela da je išta ometa u potrazi za djecom. Sumnjala je da bi joj bilo koja nova informacija mogla koristiti u ovoj čudnoj potrazi.

Poslala je samo dvije poruke. Prva je bila upućena njezinu sinu, ocu Malenog Šaljivdžije. Napisala je da je dobro, da ima nekih obaveza na sjeveru i da se ništa ne brine. Bila je uvjerenjena da njezina unuka neće naći uobičajenim policijskim metodama pa ga nije ni pitala ima li nešto novo vezano uz potragu. Zamolila ga je da obavijesti i ostatak obitelji da je s njom sve u redu i neka se ne brinu.

Drugu je poruku uputila ljudima s Božićnog sajma koji su se sigurno zabrinuli jer su očekivali da će se pojaviti među njima. I njih je obavijestila da se nalazi na sjeveru zbog nekih neodgovornih obaveza i da žudi čim prije biti među njima.

Na brzinu je prosurfala internetom i vidjela kako je u protekla dva dana bilo još slučajeva nestale djece. Mediji su te slučajeve počeli povezivati. Sada su društvene mreže već gorjele raznim teorijama, od onih koje su spominjale izvanzemaljce pa do lanaca pedofila. Krampus i Fratra Biča nitko nije spominjao. Pregledala je još svoj račun na *Twitteru*, ali u mnoštvu tvitova nije bilo onoga kojem se nadala; onoga koji bi stigao s računa osobe koja joj je poslala tvit zbog kojeg se i našla ovdje. Ugasila je telefon i nedugo nakon toga stiglo je jelo koje je naručila.

Jela je polako jer je tako bolje uživala u hrani, a i nije joj teško padala. Između zalogaja kroz prozor je promatrala ulicu. Snijeg je bio dobro očišćen. Gledala je ljude kako prolaze i osvjetljene izloge s druge strane. Nije tražila ništa određeno. Zнала je da je tako najbolje i da će ono što treba biti uočeno doći samo od sebe, samo se mora svojim čulima otvoriti prema svijetu. Promatrala je ulicu, uzela sljedeći komadić obroka, odložila nož i vilicu pa onda ponovno promatrala. Taj ritual trajao je nekih pola sata.

I baš kad se spremala završiti s obrokom, nečeg se sjetila. Prestala je jesti i zagledala se kroz prozor. Prije petnaest minuta ugledala je nešto što joj se sada učinilo značajnim. Prizor majke koja hitro, gotovo panično, odvlači dijete s ulice. I onda... da... prije deset minuta dijete koje mahnito nekamo trči. I sada... sada.

Malo se podignula sa stolice kako bi čim bolje mogla promotriti ulicu. Sasvim se približila prozoru. Gledala je lijevo... pa desno...

Tako je.

Na ulicama uopće nije bilo djece. Ni same, što je još možda i bilo razumljivo, jer je već padao mrak, ali ni s roditeljima, što je zasigurno bilo čudno. Bilo je božićno vrijeme. Nigdje nije mogla uočiti prizor u kojem majka ili otac za ruku drže dijete koje ushićeno pokazuje na igračku ili slatkiš koji se nalaze u bogato osvjetljenom izlogu i kako ih povlači u unutrašnjost trgovine da mu to kupe.

Možda to nije značilo ništa, ali iskustvo joj je govorilo da sve ono što joj je u jednom trenutku bilo sumnjivo mora uzeti u razmatranje. Manje je bilo štetno ako se poslije ispostavi da sve to ne znači ništa, nego da to zanemari, a kasnije se pokaže da je baš to bilo presudno.

Odlučila je potražiti još jednu potvrdu za svoja razmišljanja.

„Molim vas račun“, rekla je ljubaznoj konobarici kada je prolazila pokraj njezina stola.

Kada je stigla s računom, konobarica se široko osmjehnula.

„Bako Advent, nadam se da vam je prijalo jelo u našoj zalogajnici. Tako nam je drago da ste naš gost. Može jedna zajednička sličica?“

Sad joj je već bilo svejedno jer je znala da su njezine slike iz Sjevera već završile na društvenim mrežama.

„Svakako“, rekla je i nagnula se prema konobarici. Dala joj je i veliku napojnicu. Osmijeh je bio još veći. Konobarica se već udaljavala od stola i pregledavala kako je ispala slika koju će podijeliti na *Instagramu* kad je začula glas bake *celebrityja*.

„Oprostite, samo da vas nešto pitam?“

„Svakako“, odgovorila je radosno konobarica, sretna što će još malo čavrljati s poznatom osobom. Sjela je preko puta bake.

„Znate li gdje mogu pronaći Fratra Biča?“ upitala je Baka Advent bez okolišanja dok se djevojka još propisno nije ni smjestila na stolicu nasuprot gošći zalogajnice.

Osmijeha više nije bilo, a konobaricu nije bilo briga što pred njom sjedi poznata osoba.

„Ne znam. Ne smijem sjediti s gostima. Vlasnik će se naljutiti“, rekla je uz kiseli osmijeh i gotovo se spotaknula dok se trudila čim brže udaljiti od Bake Advent.

No, baka nije dugo čekala. Zgrabila je torbu, pozdravila konobaricu koja ju je uplašeno gledala iza pulta te hitro izišla na ulicu. Požurila je prema hotelu. Još nije znala kako će doći do svog unuka i druge nestale djece, ali je znala da je definitivno na pravom mjestu. U to više nije bilo sumnje. Ovaj gradić krije neku tajnu. Sada je bila više nego sigurna da tvit koji ju je doveo na ovo mjesto nije bio nikakva obmana. Htjela je čim prije doći do svoje sobe kako bi o svemu dobro razmislila.

GRAD KOJI SE PONOVRNO BOJI

Ušla je žurno u hotel. Bilo je već kasno. Na recepciji nije bilo nikoga. Zatresla je malim zvonom koje je tamo bilo stavljeno baš zbog toga da bi se dozvaio recepcionar koji je odsutan.

„Dobra večer“, začuo se ugodan glas iz prostorije koja se nalazila iza recepcije.

Žena koja je izišla pred Baku Advent bila je otprilike njezinih godina, uredne vanjštine i otmjenog izgleda. Uzela je ključ iz pretinca na kojem je bio broj sobe Bake Advent i stavila ga na pult.

„Drago mi je da ste gost našega...“ malo je zastala, „ ...mojeg hotela.“

„Želim vam ugodnu noć“, rekla je žena i toplo se osmjehnula.

„Laku noć i vama“, odgovorila je i uzela ključ te se uputila prema stepeništu koje je vodilo na kat gdje se nalazila njezina soba.

Onda je zastala, malo razmislila i okrenula se prema ženi na recepciji.

„Oprostite“, rekla je Baka Advent, „imate li možda malo vremena. Voljela bih s vama kratko porazgovarati.“

„Svakako. Ionako ove večernje sate kratim čitanjem knjige. Bit će mi drago. Sjednimo tamo“, rekla je žena i pokazala prema malom salonu koji se nalazio preko puta recepcije.

Unutra su bila dva okrugla stola i nekoliko stolica starijeg oblika. Sjele su za jedan od stolova i žena se predstavila. Pružila je ruku i rekla kako je ona vlasnica ovog hotela.

„Teško je ovih dana naći radnike pa sama odrađujem večernju smjenu.“

Baka Advent osjetila je neku bliskost i povezanost prema ovoj ženi.

„Znate“, rekla je vlasnica hotela, „jako volim ovo što radite i drago mi je da je jedna starija osoba postala tako popularna. I nama u godinama potrebni su neki uzori koji vraćaju vjeru da čovjek može biti kreativan kada više nije u naponu snage. U svim tim božićnim događanjima nema baš previše ženskih likova tako da je sve to još pozitivnije“, dodala je uz osmijeh.

„Ja samo radim ono što volim i mislim da u tom slučaju čovjek ne osjeća ni teret godina, a ništa ga ne može ni omesti u ispunjenju njegovih ciljeva. Imate lijep hotel.“

„Hvala. Vodim ga sama otkako je muž umro prije dvije godine. Nije baš lako, ali nekako se snalazim. Djeca i unuci nekada pomažu. Što je vas dovelo u ove krajeve?“

Baka Advent malo je zastala. Pogledala je ženu preko puta sebe ravno u oči.

„Tražim svog unuka. I još neku djecu. Pretpostavljam da je ovaj grad na neki način povezan s time.“

Žena ju je pogledala malo iznenađeno. Nije očekivala takav odgovor.

„Da“, nastavila je Baka Advent, „znam da vas je ovaj odgovor iznenadio i da ste vjerojatno mislili kako sam ovdje na nekoj promotivnoj turneji ili nekom sličnom poslu.“

„Da. Istina je“, rekla je žena. „Tako nešto.“

Baka Advent znala je da je na dobrom putu, da s ovom ženom može izgraditi most povjerenja i da možda dobije važne informacije vezane uz sudbinu svog unuka i druge djece. Zato je oprezno krenula dalje.

„Najljepše vas molim da mi u tome pomognete. I...“

Zastala je malo jer je znala da je sljedeća rečenica ključna.

„Molim vas... nemojte mi reći da ne znate za Fratra Biča. Recite mi sve o toj osobi.“

Pogledala ju je ponovno ravno u oči. Uvijek je koristila ovakav način razgovora kad je htjela ubrzati komunikaciju i dati sugovorniku do znanja da nema smisla izbjegavati odgovor. Isto je činila kada bi joj ljudi htjeli reći nešto ružno. Rekla bi im da zna da nema baš najbolju liniju ili da joj odjeća nije baš najnovija. Time bi dala do znanja da joj nemaju potrebe to govoriti i izbjegla neugodnu komunikaciju. Sada je željela čim prije doći do odgovora i nije imala vremena za okolišanje. Strašno joj se žurilo.

Neko je vrijeme među njima vladala tišina.

Vlasnica hotela skrenula je pogled. Kao da je nešto prelomila u sebi.

„Da“, rekla je pogledavši ponovno u Baku Advent. „Znam o čemu se radi.“

Pustila ju je da priča.

„To je više legenda nego stvarna osoba. Kažu da živi u nekoj napuštenoj gostionici, ne tako blizu grada. Ali tamo nikada nitko ne ide. Nikada. Nitko.“

Posebno je naglasila ove dvije zadnje riječi.

„U ovome gradu“, rekla je Baka Advent, „kao da postoji neka zavjera šutnje vezana za tog čovjeka. Pitala sam nekoliko ljudi za to ime i reakcija je bila čudna. Kao da sam spomenula đavla.“

Činilo se da je sjena zabrinutosti pala na lice žene. Izgledalo je kao da se ponovno u sebi lomi.

„U pravu ste. Čudno je to. Svi znaju za tu legendu i mi u ovome gradu gotovo nikada o tome ne pričamo. Ta...“, kao da se dvoumila reći osoba, „...ne znam kako da to nazovem... živi u toj divljini i mi... ne diramo njega i on ne dira nas. Neki kažu da je ovdje još od zlatne groznice i da je nekada za vrijeme božićnih praznika otimao djecu i da... strašne priče.. ne mogu to ni izustiti.“

Baka Advent vidjela je da je žena jako uznemirena, ali nije ništa govorila. Htjela je čuti ovo do kraja.

„Kada su neki mještani prije desetak godina počeli po tome kopati i istraživati tu priču, u gradu su počela nestajati djeca. Neki malo mudriji povezali su te dvije stvari i sve je stalo. Ubrzo su djeca pronađena. Ustvari... nisu pronađena. Kao da su bila vraćena. Svi skupa na ulazu u grad. Netko ih je tamo ostavio. Mjesto je to shvatilo kao opomenu. Od tog događaja ime Fratra Biča nitko ne spominje.“

„Ako sami ne možete riješiti taj problem, zašto niste potražili pomoć izvana“, upitala je Baka Advent.

„Mi živimo od turizma. Priča o nekakvom monstrumu koji otima djecu sigurno ne bi bila dobra reklama za privlačenje novih gostiju. Ako turisti prestanu dolaziti u ovaj grad, propali smo.“

Situacija je bila teška, ali se Baki Advent ipak oteo mali smiješak. Nešto joj je palo na pamet.

„Otprilike kao onaj gradić u filmu „Ralje“ koji je negirao postojanje velike bijele morske psine kako ne bi otjerao turiste.“

Ženi s druge strane ovo baš nije bilo smiješno. Slegnula je ramenima.

„Tako nešto“, rekla je tiho i nastavila: „Kao i uvijek bilo je i onih koji se nisu slagali s takvom odlukom i koji su htjeli o svemu govoriti. Nisu se dobro proveli. Poslovi su im počeli propadati. Auti zapaljeni. Često su bili napadani. Ubrzo je zavladao zavjet šutnje. Sve se nekako smirilo.“

Pogledala je Baku Advent i nastavila.

„Vijesti o nestanku velikog broja djece ovih su dana unijele veliku uznemirenost u ovaj grad. Ljudi su se ponovno počeli bojati.“

„Vidjela sam“, rekla je Baka Advent. Stavila je dlan na ruku žene kojoj se obraćala. „Hvala vam na ovome što ste mi ispričali. Sada shvaćam da vam nije bilo lako o svemu ovome govoriti.“

„Morate otići odavde“, rekla je žena zabrinuto. „U opasnosti ste. Već ovo popodne počeli su me zvati s upitima je li istina da se nalazite u mom hotelu. Mislila sam da vas žele upoznati. No, sada me pomalo strah. Pogotovo kada ste mi spomenuli da ste se raspitivali za... znate već koga.“

Baku Advent ovo nije iznenadilo nakon onoga što je čula. Znala je da su u opasnosti i ona i žena s kojom je upravo razgovarala. Ustvari, svatko onaj tko bi joj želio pomoći.

„Ne želim vam stvarati probleme, ali moram nekako doći do mjesta na kojem bi se mogla uvjeriti što je istina o tom Fratru Biču i nalaze li se kod njega djeca.“

Žena je utihnula i kao da je u glavi kovala neki plan.

„Ovako ćemo“, rekla je Baki Advent. Stavila je svoju ruku na njezinu. „Otiđite u svoju sobu. Naspavajte se i odmorite. Garantiram vam da ćete noćas biti na miru. Ništa vam se neće dogoditi. Sutra napustite moj hotel. Možda znam jednu osobu koja bi vam mogla pomoći kako biste se približili mjestu na kojem navodno obitava Fratar Bič. On nam je jedina šansa. Ako on ne pristane, morat ćete napustiti grad i vratiti se kući.“

Bilo joj je jasno da je ovo što govori vlasnica hotela istina i da nema mnogo izbora. Znala je da neće odustati od potrage za Malim Šaljivdžijom i ostalom djecom, ali sada se morala pouzdati u vlasnicu malog hotela. Zahvalila je ženi, poljubila je u oba obraza i poželjela svako dobro.

Popela se na kat i ušla u svoju sobu.

Istuširala se i prilegla, ali san joj nije dolazio na oči. Čula je neki žamor s ulice. Ispod ulične lampe, preko puta ulaza u hotel, vidjela je skupinu ljudi. Od svih prepoznala je samo vlasnicu hotela. Osim nje, tu su bila još tri muškarca i jedna žena. Nisu bili podjednako raspoređeni. Žena koju je znala bila je sama s jedne strane, a svi ostali stajali su nasuprot njoj. Iz govora tijela i gestikulacija mogla je razaznati da se prepiru. Svako toliko pokazivali su prema hotelu. Sve je to potrajalo još neko vrijeme, a onda su se razišli.

Tu je noć provela u košmaru. Kao da je neka svjetlost prolazila iznad njezina tijela. Obljevao ju je vrući znoj. Pokušavala se probuditi, ali nije mogla. Činilo joj se da joj se tijelo odvaja od površine kreveta i lebdi u bestežinskom stanju. Sve je to nalikovalo na prizor iz nekog iluzionističkog trika u kojem se želi prikazati levitacija, samo što se ona sada nalazila u ulozi koja je inače namijenjena asistenticama mađioničara. Na trenutak je pomislila da umire. Tada joj se učinilo da čuje neki topao i ugodan glas koji joj

je govorio da se ne brine i da će sve biti u redu. Kao da je u sobi s njom bio još netko. Onda je svjetlost postala sve snažnija. Kao da je dematerijalizirala sve oko nje, uključujući i njezino tijelo.

Zazvonio je telefon.

ČUDO NA NEBU

Nikako se nije mogla probuditi. Telefon je uporno zvonio. Otvorila je oči. Nalazila se u hotelskoj sobi malenog grada čiji je stanovnici nisu voljeli. Morala je pronaći djecu.

Telefon je i dalje zvonio.

Jedva je ustala iz kreveta. Razmaknula je zastore na prozorima. Vani je već uvelike bio dan. Prekrila je rukom oči da se zaštiti od snažne svjetlosti.

Javila se na telefon.

„Molim vas da siđete na recepciju. Netko vas ovdje čeka.“

Prepoznala je glas mlade recepcionarke.

Požurila se odjenuti. Zastala je kraj svoje odjeće koja se nalazila složena na stolici. Bila je sigurna da je nije ovako ostavila. Jučer ju je prije spavanja objesila na vješalicu kao što je to uvijek činila. Razmislivši o načinu na koji je provela noć i svemu ovome, na trenutak joj je pala ideja da ju je netko drogirao i po noći ispreturao njezine stvari. Ali sve je bilo izuzetno uredno složeno. Nitko tko bi imao zle namjere, sigurno se ne bi trudio slagati odjeću.

Zanemarila je sada sve te misli jer se morala požuriti. Obukla se, zgrabila ostatak svojih stvari i pohitala na recepciju.

Djevojka na recepciji samo joj je glavom dala znak prema salonu u kojem je jučer razgovarala s vlasnicom hotela. Ušla je. U prostoriji je sjedila samo jedna osoba koja se tu nikako nije uklapala.

Približila se stolu. Za njim je sjedio muškarac.

Nikada nije sudila ljude po izgledu, ali čovjek koji se tu nalazio, u njoj je izazivao strah. Bio je korpulentan, nosio je dugi krzneni kaput, a na glavi šubaru koju nije skinuo ni sada kada je bio u unutrašnjosti hotela. U jednakom su stilu bile i čizme na njegovim nogama.

Podignuo je glavu. Gusta brada prekrivala mu je lice. Izgledao je kao da je došao iz vremena zlatne groznice. Dobro se uklapao u turistički imidž koji je ovaj grad želio izgraditi. Skoro da bi ga turistička zajednica, ako je ovdje postojala, trebala plaćati da šeće ulicama i da se slika s turistima. No, to sada nije bila njezina briga.

„Jeste li vi...“ zaustila ga je upitati.

„Ja ću vas odvesti na mjesto koje vas zanima“, rekao je bez puno okolišanja. Niti se predstavio niti je ona uspjela sjesti za stol.

Znači to je bila ta jedina šansa o kojoj je vlasnica hotela jučer govorila. Nije joj ulijevao povjerenje, ali nije imala izbora. Alternativa je bio povratak kući bez ikakve spoznaje o tome gdje bi se mogla nalaziti nestala djeca. To nije dolazilo u obzir.

„Imate li novac?“ upitao je grubim glasom.

„Koliko trebam dati?“

Rekao je svotu. Nije bilo malo. Izvadila je novac koji je na putu do Sjevera podignula s bankomata. Stavila je novčanice na stol.

Zgrabio je novac.

„Budite za dva sata na izlazu iz grada. Kod željezničke stanice. Pazite da vas nitko ne slijedi“, rekao je dok se žurnim korakom udaljavao iz salona.

Dok ga je promatrala kako odlazi, bilo joj je jasno da čak i ovaj čovjek ne želi da ga vide s njom. Osjećala se kao da je kužna. Bila je ovo velika promjena u odnosu na sve ono što je doživljavala u proteklih godinu dana.

Nije znala hoće li ponovno vidjeti njega i novac. „No, tu je što je, idemo dalje“, pomislila je u sebi.

Otišla je na doručak. Nije znala kada će ponovno moći jesti pa nije htjela propustiti ovu priliku.

Nakon toga popela se u sobu, istuširala te navukla čisto donje rublje i odjeću. Prije nije mogla zbog hitnog poziva. Zatvorila je vrata i otišla na recepciju. Obavila je sve formalnosti i sada je ponovno bila na ulicama ovog čudnog grada.

Do sastanka koji je zakazao čovjek izgledom poput pravog traperera ostalo je još nekih četrdesetak minuta. Nije htjela stići prerano pa je laganim korakom razgledavala izloge. Kao neka iskusna špijunktka pokušavala je u odrazu izloga detektirati prati li je netko. Nije mogla uočiti nikog takvog. Sada je već bilo vrijeme da žurnijim korakom krene prema kolodvoru.

Dok se približavala željezničkoj stanici, pala joj je misao kako nije imala pojma kojim će prijevoznim sredstvom ona i njezin vodič doći do mjesta gdje bi se mogao nalaziti Fratar Bič. Autom ili autobusom. Možda vlakom, ako joj je taj čovjek zakazao sastanak na ovom mjestu.

Došla je na željezničku stanicu i izišla na peron. Osvrtala se lijevo i desno, ali nigdje nije bilo čovjeka s kojim se trebala naći. Već se i pomirila s tim da više neće vidjeti svoj novac. Uostalom, to joj i nije bilo važno, već ju je užasavala pomisao da će propasti prilika da se približi mjestu na kojem bi se mogli nalaziti Mali Šaljivdžija i ostala djeca.

Nije znala što učiniti pa je odlučila prošetati niz peron. Osjećala se kao na nekom od prvih ljubavnih sastanaka kada je nestrpljivo čekala hoće li se pojaviti onaj zbog kojeg joj je srce brže lupalo. U to vrijeme, bez mobitela i društvenih mreža, neizvjesnost je imala sasvim drugo značenje.

Tada je vidjela kako netko u daljini, s druge strane pruge, maše. Osvrnula se jer je mislila kako je ta gestikulacija upućena nekom drugom, a ne njoj. No, na peronu nije bilo nikoga. Samo ona. Kako je osoba bila dosta udaljena, nije bila sigurna o kome se radi.

Nije imala što izgubiti. Odlučila se odazvati na to mahanje i krenula. Kako bi došla do te osobe, morala je učiniti dvije stvari koje nije činila još od djetinjstva. Prijeći preko pruge na mjestu na kojem to nije dopušteno i provući se kroz žičanu ogradu koja je tu bila postavljena baš zato da se ne bi prelazilo preko pruge. Iako situacija nije bila prigodna za uživanje u sitnim nepodopštinama koje bi je vraćale u ranu mladost, osjetila je nekakvu radost zbog ovoga što čini.

Pogledala je na sve strane, spustila se s perona na prugu po metalnim stepenicama koje su imale tek nekoliko nivoa i požurila na drugu stranu. Nije ovo bilo neko veliko željezničko čvorište s bezbroj kolosijeka, već sa samo dvije željezničke pruge. Stoga se brzo našla na drugoj strani, kraj ograde koja je, baš kao i skoro sve ograde na svijetu, imala rupu. Nekome je valjda prije nje dosadilo obilaziti naokolo kako bi se našao preko puta željezničkog kolodvora pa je na jednom mjestu ogradu odmaknuo od stupa na koji je bila zavezana. Taman toliko da se Baka Advent može provući. Što je i učinila. Pazila je da se pelerina ne zakvači za žicu i spretno prošla na drugu stranu. Čudila se kako je ovo glatko prošlo. Baš kao što su se svi čudili kada je mađioničar David Copperfield prošao kroz Kineski zid.

No, nije imala vremena za neko veliko iščuđavanje, već je požurila po utabanom putu koji je kroz snijeg vodio prema mjestu gdje se nalazila osoba koja joj je davala znakove da požuri. Kako se približavala, vidjela je da se radi o čovjeku s kojim se tog jutra sastala u hotelu. Ipak nije zbrisao s njezinim novcem. Nije

znala kako se zove, a nije ni imala potrebu to znati. Odlučila ga je zvati Medo Adams jer ju je podsjećao na gorštaka iz jedne davne serije, samo u nekoj mračnijoj verziji. Puno mračnijoj.

„Požurite“, rekao joj je bez pozdrava kada mu se približila. „Nemamo vremena.“

Uputila mu je svoj najubojitiji pogled. Da je mogla, pretvorila bi ga u hrpu ničega. Duša joj je izlazila kroz nos i usta, a on joj se obraćao kao da je nije briga da čim prije krene u potragu za djecom.

„Čujte vi...“

Taman mu je krenula sve to objasniti, ali nije bilo prilike.

Pokazao joj je glavom prema peronu, a rukom joj je dao pokret da ga slijedi. Osvrnula se i u daljini vidjela grupicu ljudi na željezničkoj stanici koji o nečemu raspravljaju i kreću u njihovu smjeru. Kada je malo bolje pogledala, shvatila je da su neki već prolazili kroz ogradu na istom mjestu kao i ona.

Požurila je za njim. Nestao je iza veće naslage snijega. Baka je pomislila kako će je ovaj čudni čovjek voditi pješke po ovoj pustopoljini. Ni to joj ne bi bilo teško jer se radilo o tome da pronađe otetu djecu, ali ni u tome nije vidjela nekog smisla. Grupa ljudi sve im se više približavala. Nisu baš izgledali prijateljski. Znala je da nema nikakve šanse pješice im umaknuti pa je zastala s njima se objasniti.

Čula je i neko zujanje. Kao da se udaljavalo, a onda približavalo. Poput nekog roja pčela. Ovdje? U ovo doba godine?

„Stanite... stanite... kamo ste krenuli?! Nemate tu što tražiti“, čula je povike i imala osjećaj da se neće dobro provesti.

Sada je već vidjela da su jako bijesni, a onda je na istim tim licima vidjela nešto drugo. Iznenađenje. Zabezекnutost. Gledali su iznad nje. Prema gore. Kao da su na nebu vidjeli neko čudo.

Nije se stigla ni okrenuti da vidi o čemu se radi kad je iznad sebe začula neki čudni zvuk. Nešto joj je preletjelo iznad glave. Nešto krupno i veliko. I onda je začula jaki udarac u tlo. Svi su ostali nepomični. I ona i grupica mještana koja je se htjela dočepati. Prizor pred njima nije bio toliko nevjerojatan koliko neočekivan.

Pred njom se nalazio Medo Adams na nekoj čudnoj napravi. Da je mogla poput nekog superjunaka ili osobe koja gleda film na DVD-u vratiti scenu od prije nekoliko sekundi unatrag, vidjela bi da je preletio s motornim saonicama iznad njezine glave i da je pri tome iskoristio nakupinu snijega u blizini kao improviziranu skakaonicu.

„Idete ili ostajete?“ upitao je dok je pogledavao prema prijetećoj skupini. Sada joj je izgledao potpuno drugačije. Poput viteza na bijelom konju koji je došao spasiti princezu od zločestog zmaja. Saonice su bile crvene, ali razbješnjena svjetina nije bila ništa manje opasna od nemani iz bajki.

Pribrala se, hitro napravila ta dva-tri koraka, uspenrala iza njega i čvrsto uhvatila. Sanjke su se malo zakopale u snijeg i onda punom snagom jurnule prema naprijed. Činilo se da će je silina tog pokreta izbaciti iz sjedišta pa se jednom rukom još malo jače pridržala uz njega, a drugom uhvatila obod svog šešira kako ne bi odletio i ostao trofej lovcima koji su je htjeli onemogućiti u potrazi za djecom.

Pojurili su preko snježne površine, a grad je ostajao sve dalje za njima.

NA PUTU

Vozili su se neko vrijeme po bijelom krajobrazu. Nisu uopće razgovarali. Onda su električne saonice usporile i zaustavile se. Ugasio je motor.

„Moramo malo odmoriti“, rekao je. „A i stroj.“

Prihvatila je to bez pogovora jer joj situacija nije dopuštala ništa drugo iako je žudjela za tim da čim prije dođu do gostionice Fratra Biča.

Sjedila je bočno na sjedalu. Zbog suknje se nije mogla drugačije smjestiti. Skliznula je sa sjedala kako bi malo protegnula noge.

„Mislila sam da se nećete pojaviti“, rekla mu je kako bi otpočela bilo kakvu konverzaciju.

„Uvijek držim do onoga što s nekim dogovorim“, odvratio je žustro, ali bez prevelike volje za razgovorom.

Gledala je bijelu pustoš oko sebe, a onda skrenula pogled prema električnim saonicama.

„Pretpostavljam da nije bilo drugog prijevoznog sredstva“, rekla je. Osmjehnula se u sebi jer bi joj više odgovarao na zaprezi punoj haskija.

„Ne. Nije bilo.“

„Kako to da se vi ne bojite?“ upitala ga je kako bi čim više o njemu saznala.

„Svejedno mi je. Nemam nikoga. Sâm sam. Ali ipak... ne želim si stvarati probleme.“

„Kako to da nemate nikoga?“ nastavila je Baka Advent.

„Ne želim o tome razgovarati“, rekao je i skrenuo pogled. Nije ništa rekao. Vidjelo se da mu ta tema i nije baš po volji.

No, onda je nastavio. Kao da se nešto u njemu otvorilo.

„Kada nemate novca, onda vas nitko ne treba“, izgovorio je s gorčinom u glasu. „Čak ni djeca.“

Pustila ga je da govori. Imao je potrebu da nekome ispriča što ga tišti.

„Dok sam imao novaca, svima sam bio dobar. Voljela su me i djeca i unuci. Onda je došla kriza... sve je propalo. Tada sam i došao u ovaj grad. Ovo je bilo jedino mjesto koje je nudilo šansu za novi početak. Djeca su danas došla ista kao i odrasli. Samo im je stalo do novaca.“

Podrobnije ga je gledala. Da nije bio ovako zapušten, bio bi lijep čovjek. Očito mu nije stalo ni do čega.

„Mislim da niste u pravu. Treba pronaći put do dječjih srca, a on nije uvijek lagan ni jednostavan“, pokušala ga je uvjeriti.

Gledao je u snijegom prekriveno tlo.

„Idemo“, rekao je. „Dosta smo gubili vrijeme.“

Sjeli su na saonice i nastavili putovanje. Put ih je sada vodio kroz uski klanac usječen u ne prevelikoj planini. Vozili su se još neko vrijeme i onda ponovno usporili. Stigli su gotovo do samog kraja prolaza kad se pred njima ispriječila prepreka izrađena od dva unakrsno postavljena debla. Na njima se nalazio znak zabrane prolaza.

Zaustavio je saonice.

„Dalje ne idem. Ako ćete i pronaći Fratra Biča, on se nalazi negdje u onom smjeru“, rekao je i pokazao joj rukom prema izlazu iz klanca. Nije se vidjelo ništa.

Sa zebnjom je promatrala krajolik ispred sebe. Bilo je čudno jer je bio vedar dan, ali prostor prema kojem je pokazivao kao da je bio obavijen maglom.

„Mislila sam da ćete me odvesti...“ počela mu je objašnjavati, ali onda je zastala. Sada je tek shvatila da je u silnoj želji da dođe do djece, smetnula s uma neke bitne stvari. Zapravo, nije joj bilo jasno kako je zamislila da će je ovaj čovjek dovesti do Fratra Biča. Možda je negdje u svojoj glavi imala scenarij da će se zaustaviti ispred nekog velebnog zdanja gdje će ona elegantna sići sa saonica poput srednjoškolke koju dragi na Vespi dovozi ispred škole na divljenje prijateljica, da će onda Fratar Bič razdragano izvesti djecu koju će joj predati i skrušeno priznati kako je pogriješio.

Sada je shvatila da nije imala nikakav plan, a ni stvarnu predodžbu o realizaciji svojih namjera. Sudarila se s realnošću.

„Ne biste li me još dodatno odvezli. Samo još malo?“ pitala ga je dok je silazila s električnih saonica. „Platit ću vam još.“

Nije na to reagirao.

„Možda bi bilo najbolje da se i vi vratite sa mnom“, rekao joj je. „Nisam baš oduševljen idejom da jednu ženu ostavim u ovoj divljini. Male su vam šanse za preživljavanje. Gotovo nikakve.“ Grubi muškarac izgledao je zabrinut za svoju suputnicu koju se spremao ostaviti na ovako zabačenom mjestu.

Pogledala ga je.

„Ali ja moram pronaći tu djecu. Ovo mi je jedina nada.“

Nije ništa odgovorio.

„Idete li?“ upitao ju je dok je pokretao električni stroj na kojem je sjedio. „Zadnji put vas pitam.“

„Ne mogu“, rekla je i jače zaogrнула pelerinu.

Odmahnuo je rukom i okrenuo saonice natrag te pojurio svom snagom.

Vidjela je da mu se baš ne ostaje na ovom mjestu, ali i da mu nije svejedno što je ovdje ostavlja. Promatrala ga je sa zebnjom kako odlazi.

Znala je da je samo vjera u pronalaženje djece može dovesti do mjesta za koje nitko sa sigurnošću nije znao je li postoji. Gledala je u maglom prekriveni izlaz iz klanca koji se nalazio pred njom. Činilo joj se kao da je brodolomnik na pučini bez puno šansi za spas. Bila je ovo gotovo samoubilačka misija.

Znala je da stajanjem na ovom mjestu neće postići baš ništa. Morala se pokrenuti i ići naprijed. I najdalji put nije nesavladiv ako postoji jasna spoznaja o tome koji je cilj.

Krenula je. Zaobišla je debla koja su joj se prepriječila na putu i oznaku zabrane prolaza. Iako joj nije bilo svejedno, znala je da je na dobrom putu. Bila je uvjerenjena da su ovaj znak postavili stanovnici Sjevera kako nitko ne bi uznemiravao Fratra Biča, a pogotovo radoznali turisti što je značilo da bi se on tu negdje trebao nalaziti.

Nastavila je dalje. Svako bi se toliko spotaknula i pala jer je snijeg bio sve dublji. Onda bi se ponovno podigla i krenula prema naprijed koliko bi mogla. I dalje je bila obavijena gustom maglom. Skoro da nije vidjela ništa oko sebe. Nije više bila sigurna nalazi li se još uvijek u klanu.

Odlučila je da će hodati sve dok bude imala snage. Ni sama nije znala koliko je vremena prošlo. Sve se više odmarala, a sve manje hodala.

Razmišljala je o svom Malenom Šaljivdžiji i svoj onoj djeci kojoj neće moći pomoći. Umor je bio sve veći. Klonula je. San ju je sve više obuzimao. Htjela je samo leći i zaspati.

Otvorila je oči. Odjednom je u sebi osjetila ogromnu snagu. Kao da je bila prikopčana na neki superbrzi i jaki punjač koji je njezino tijelo napunio sto posto većom energijom od one koju inače posjeduje. Kao da se satima odmarala. Pogledala je na sat koji je uvijek nosila u svojoj torbi. Prošlo je tek deset minuta. Ništa joj nije bilo jasno. Krenula je dalje.

Kao da se tada pred njom rastvorila neka zavjesa. Magla se razišla. Pružio se pogled na prekrasnu dolinu. Pred sobom je vidjela obrise neke nastambe. Srce joj je brže zakucalo. Možda je to mjesto na kojem se nalaze oteta djeca. Možda je to mjesto na kojem se nalazi njezin Maleni Šaljivdžija. Požurila je čim je brže mogla.

SUSRET SA SNJEGUROČKOM

Hodala je bez većih problema još nekih pola sata po utabanoj stazi između nanosa snijega. Vidjelo se da ovuda ipak netko prolazi. I ovo je, baš kao i oznaku zabrane puta, maloprije protumačila kao dobar znak. Ne zbog toga što je sve činjenice željela protumačiti u svoju korist, već što joj je tako nalagao zdrav razum. Ako se ovdje nalaze oteta djeca, onda nekako moraju ovdje stizati, a razgaženi snijeg mogao bi biti upravo potvrda takvog razmišljanja.

Približila se kući na kojoj je velikim slovima pisalo „GOSTIONICA FRATRA BIČA“. Nije bilo sumnje da se nalazi na pravom mjestu. Na licu joj se pojavio osmijeh iako cjelokupna situacija nije bila nimalo vesela. Pomislila je kako je vlasnik s ponosom istaknuo natpis kao da se radi o *Hiltonu*, *Four Seasonsu* ili nekom drugom luksuznom lancu hotela i da reklamom želi privući čim bolju klijentelu. Kako god bilo, bila mu je zahvalna na tom činu jer je bila sigurna da je stigla na odredište svoje potrage. Znala je da će ubrzo saznati ima li sve ovo smisla.

Šćućurila se iza naslage drva i odlučila prvo vidjeti tko ili što se nalazi u toj kući. Ono čudno ponašanje stanovnika Sjevera pri spominjanju ovog mjesta ipak je na nju ostavilo traga. Jako je željela čim prije vidjeti djecu, no znala je da, ako i sama upadne u nekakvu klopku, neće moći pomoći ni njima.

Nije trebala dugo čekati.

Drvena vrata bučno su se otvorila i kroz njih je izišao korpulentni muškarac u šezdesetim godinama života.

Malo je izvirila ne bi li bolje promotrila tog čovjeka.

Nije bilo nikakve sumnje da je to fratar. Izgledao je baš kao što bi ste to i očekivali od jednog crkvenjaka. Tjeme mu je bilo gotovo potpuno ćelavo, osim nekih pet centimetara kose koja je poput trake uokvirivala njegovu glavu negdje na pola puta od vrha pa do snažnog vrata. Bio je krupan, jakih ramena, visok gotovo dva metra i obučen u smeđu redovničku haljinu s kapuljačom, opasan bijelim konopcem. Nigdje na njemu nije bilo križa ni ikakve druge relikvije koja bi govorila da se radi o Božjem službeniku.

Baka je još malo provirila i vidjela bič koji se nalazio omotan dijagonalno oko njegova krupnog tijela. Bilo je očito da se, noseći ga tako, vrlo vjerojatno nikada ne odvaja od njega. Ni kada spava. Bio je to još jedan neborivi dokaz da je to Fratar Bič.

Nije izišao van iz gostionice kako bi udahnuo svježi zimski zrak, već je prionuo na posao. U jednoj ruci držao je mesarsku sjekiricu, a u drugoj nož za oštrenje. Učinio je nekoliko snažnih pokreta, uvjerio se da je satara dovoljno oštra, promotrio malo okolinu i vratio se u unutrašnjost drvene nastambe.

Baka Advent povukla se natrag iza hrpe drva koja ju je štitila od pogleda vlasnika gostionice. Razmišljala je o onome što je upravo vidjela i ponašanju stanovnika Sjevera na spominjanje imena ovog čovjeka. Imala je dovoljno životnog iskustva da je znala kako se o nikome ne sudi na temelju izgleda i onoga što drugi ljudi o nekome govore, ali pogled na ovoga čovjeka izazivao je kod nje jezu.

Ipak, životni izazovi nekada izgledaju puno manji kada se čovjek s njima suoči, baš kao što problemi ujutro bivaju lakši nego kada s njima liježemo. Odlučila je susresti se s ovim čovjekom oči u oči bez obzira na posljedice. Nije imala više što čekati i kalkulirati. Snažno je udahnula i počela se dizati kako bi se uputila prema gostionici.

Nije uspjela u tom svom naumu.

Osjetila je izrazito hladnu, ali malu ruku na svojim ustima dok ju je druga obujmila oko struka i povukla natrag na skriveno mjesto. Gotovo je pala u snijeg.

„Ne vičite... ne vičite“, rekao je piskutavi glasić s jakim akcentom. „Sada ću maknuti ruku, ali ne vičite. U velikoj ste opasnosti. I vi i ja. U redu?“

Baka je potvrdno kimnula glavom i lagano se okrenula. Gotovo je bila zaprepaštena onim što je ugledala. Pred njom je bila predivna i jako mlada djevojka, velikih crnih očiju i blijedog tena. Posebno su se isticale duge, smeđe pletenice koje su joj sezale sve do donjeg dijela leđa. Uz to, odjeća na njoj bila je nešto gotovo najljepše što je baka u svom životu vidjela. Nosila je dugi, plavi kaput koji je posvuda imao bijele motive snježnih pahulja. No, ono što se na njoj posebno isticalo bilo je pokrivalo za glavu. Šešir Bake Advent bio je čudan, no ovo je bilo još neobičnije. I sam taj oblik bilo je teško opisati, no baka se dosta razumjela u modu i znala je da se ta vrsta pokrivala za glavu naziva *kokošnik*. Bio je važan dio slavenskog folkloru i tradicije. Ime je dobio po pijetlovu repu. Ovaj na glavi djevojke bio je plave boje i sa živopisnim ukrasima. Izgledao je poput neke velike kapije ili vijenca koji je uokvirivao djevojčino prekrasno lice. Sve u svemu, činilo se kao da je sišla s neke svjetske modne piste.

„Tko si ti?“ upitala je Baka Advent začuđeno. „Nataša? Otkud si se ovdje stvorila?“

Nije imala pojma kako joj se djevojka prikrala, a da ništa nije primijetila.

„Recimo. Tim se imenom služim na društvenim mrežama. Ali da... ja sam vam poslala onaj tvit.“

„Pa kako se onda zoveš?“ upitala je žena pogledavši je začuđeno.

„Snjeguročka“, odgovorila je djevojka. „Unuka Djeda Mraza.“

Nakon susreta s Krampusom i priča o Frataru Biču činjenica da joj djevojka pred njom govori da je unuka Djeda Mraza, postala joj je sada već sasvim prihvatljiva. Ne baš sasvim normalna, ali razumljiva.

„Misliš Djeda Božićnjaka“, rekla je baka. „Ali čula sam se s njegovim PR timom i rekli su...“

„Ne, ne...“ prekinula ju je djevojka kao da je uopćenije htjela slušati spominjanje imena Djeda Božićnjaka. „To je onaj američki bezveznjak. Samo gleda kako će unovčiti svoj lik i djelo“, rekla je Snjeguročka pomalo ljutito. „Mi smo Slaveni.“ U njezinu glasu osjećao se ponos.

Baki Advent sve je to bilo nekako isto, ali očito nije bilo tako.

„Što radiš ovdje?“

„Poslao me djed. Vidjeli smo tvoju objavu na društvenoj mreži u grupi za božićna događanja. Znaš da mi sve pratimo. Imamo neke svoje izvore informacija i sigurni smo da su djeca koju tražiš ovdje.“

Razgovor se naglo prekinuo.

Fratar je ponovno izišao i pogledom kružio po okolini kao da mu je nešto bilo sumnjivo. Ovaj put nije se bavio nikakvim drugim poslom, već je svu pažnju usredotočio na pregledavanje krajolika.

Snjeguročka je baku još malo više spustila prema dolje kako bi bila sigurna da neće biti primijećene. Starija žena gotovo je prestala disati.

Nakon kraćeg vremena korpulentni muškarac vratio se u unutrašnjost gostionice.

„Ti ne znaš s kim imamo posla“, šaptom je rekla djevojka nakon što se uvjerala da su vani ponovno same. „Ovaj čovjek unutra, ako ga se tako može nazvati, Fratar Bič, to je demon.“

„Ali ako je redovnik, onda u njemu mora biti dobrote“, rezonirala je starica pomalo naivno.

„Ovaj je na to davno zaboravio. Nekada je pripadao crkvenom redu, ali su ga ekskomunicirali zbog njegovih sklonosti prema djeci. I to ne bilo kakvih. Pričaju da u jako hladnim noćima, u razdoblju oko Božića, otima djecu, reže ih na komade i njima puni bačve. Kanibal“, zaključila je Snjeguročka svoj opis.

Baka ju je gledala u nevjerici jer ovakve strahote nije mogla ni zamisliti.

„Bože dragi, jadna djeca“, izustila je baka užasnuta onime što je čula. Noge su joj se gotovo odsjekle. „Što ćemo sada?“

Mrak je pomalo počeo padati i bivalo je sve hladnije.

Djevojka ju je pogledala začuđeno kao da ovo pitanje nema nikakvog smisla.

„Idem unutra potražiti djecu, a vi ovdje čekajte“, rekla je odrješito.

Sad je bio red na Baku Advent da pokaže iznenađenje i čuđenje.

„Misliš da sam prešla sav ovaj put da bih sada pustila da ti sama uđeš. I da ja čekam ovdje vani ne čineći ništa. Dok ćeš se ti obračunavati s ovim... ljudožderom... djecožderom“, rekla je u nevjerici.

„Veće su mi šanse ako mu se sama suprotstavim“, odvratila je djevojka uvjerenom u ono što govori. „U suprotnom ću morati paziti i na vas.“

„Ne dolazi u obzir“, odvratila je žena koja je očajnički željela čim prije pronaći djecu. „Ja idem, a ti kako hoćeš“, rekla je mladoj djevojci i krenula se suočiti s Fratrom Bičem.

„Čekajte“, rekla je Snjeguročka i ponovno je zaustavila. Bilo je to puno blaže i osjećajnije nego maloprije. „U redu“, rekla je vidjevši da nikakvim argumentima ne može zaustaviti Baku Advent u namjeri da zajedno krenu potražiti djecu. „Pričekajte malo... samo malo.“

Stavila je kažiprste obje ruke na sljepoočnice. Zatvorila je oči i kao da je utonula u neki drugi univerzum. Nije trajalo dugo. „Možemo“, rekla je i napustila sklonište te se uputila prema gostionici. Baka je krenula za njom i jedva ju je uspijevala dostići.

„Kako znaš? Što si sada radila?“ čudila se baka.

„Šesto čulo i slične stvari“, odgovorila je djevojka kao da je to nešto najnormalnije.

Krenule su se suočiti s monstrumom.

OBRAČUN S FRATROM BIČEM

Prikrale su se do ulaza i tu na tren zastale. Vrata su bila odškrinuta. Snjeguročka je s oprezom provirila i dala ženi znak da je slijedi. Ušle su u gostionicu.

Prostor na prvi pogled i nije puno odudarao od objekata takvog tipa. Istini za volju nije se razlikovao od gostionica od prije nekih stotinjak godina ili onih koje su bile uređene u retro stilu. Drvenih stolova bilo je desetak i oko svakog su se nalazile klupice za sjedenje oslonjene gornjim dijelom na njihove ivice. Upravo na onaj način kao kada gostiju nema. Prostorijom je dominirao ogromni drveni šank na kojem nije bilo ničega. U njegovoj poledini nalazila se polica na koju su bili obješeni manji i veći keramički vrčevi. Ispod njih čaše, okrenute gornjim dijelom prema dolje. Sve puno prašine.

Prostorija je bila potpuno prazna, bez vlastita izvora svjetlosti. Jedino ju je kroz nevelike prozore obasjavalo svjetlo koje je dolazilo izvana, a njega je bilo sve manje.

„Ovdje nema nikoga“, rekla je baka šaptom dok su joj se oči privikavale na polumrak.

Djevojka je samo slegla ramenima. Vidjelo se da je potpuno koncentrirana na pregledavanje prostorije. Pogled joj je klizio od vrha gostionice prema dolje, pa ponovno gore, samo ovaj put više prema udesno. I tako redom, počevši od prostora koji se nalazio sasvim lijevo od nje. Poput nekog skenera koji svojim zrakama prolazi kroz zidove i otkriva bilo kakvu anomaliju.

Baka je više gledala u nju nego u prostoriju, no Snjeguročku to nije ometalo.

Onda je iznenada unutrašnjost postala još mračnija. Velika sjena prekrila je ulazna vrata. Nešto veliko i krupno ušlo je u gostionicu.

Dok je Baka Advent pokušavala shvatiti što se događa, Snjeguročka je već reagirala. Zastrašujućom brzinom premetnula se dva puta unatrag čitavom duljinom tijela, skočila nogom na butinu novopridošlj osobi te se snažno odgurnula prema gore i zarotirala. Poput mačke koja se u nekoliko poteza vješto uzvere na vrh drva, našla se nogama obavijena oko stražnje strane ramena i glave potencijalne opasnosti. Nije oklijevala. Počela je snažno udarati pridošlicu laktima u tjeme.

„Čekaj... čekaj...“ viknula je Baka Advent prepoznavši osobu s kojom se borila Snjeguročka.

Medo Adams.

Djevojka nije odmah reagirala. Bila je poput pit bula. Kad se jednom okomi na neprijatelja, nije lako puštala. Više je voljela uništiti potencijalnu prijetnju nego da poslije ispadne kako nije dovoljno odlučno i na vrijeme spriječila napad.

„Pusti ga!“ viknula je ponovno baka. „On nije neprijatelj.“

Tek je sad agresivna borkinja poslušala. Iako nevoljko, zaustavila je napad i odvojila se od svoje žrtve. Jednako vješto, kao što je i skočila na muškarca, našla se ponovno na zemlji. Nije do kraja vjerovala procjenama Bake Advent pa je i dalje bila u borbenom gardu.

Stasiti muškarac otresao je glavu kako bi se pribrao od udaraca koje je dobio. Krv mu se slijevala od vrha tjemena, preko čela i lica. Borbeno djelovanje slavenske ratnice bilo je itekako vidljivo.

Baka Advent mu je prišla.

„Ipak ste došli. Znala sam da moja vjera u vas nije bila uzaludna. Hvala vam. Puno vam hvala.“

„Da... bilo mi je žao ostaviti vas samu u ovoj divljini, a i djeca...“ promrmljao je dok je pokušavao rukama obrisati krv koja mu se našla na licu. Ionako nije bio od velikih riječi, no šok koji je doživio od udaraca Snjeguročke još je više doprinio toj njegovoj osobini.

Odnekud iz svoje torbe baka je izvadila maramicu i obrisala preostalu krv s muškarčeva nosa i obraza.

Lijepoj borkinji kao da je dosadio ovaj srceparajući prizor.

„Moramo ići. Nemamo vremena. Tamo“, rekla je i pokazala prema vratima za koje je pretpostavljala da vode u podrum prostorije.

Mjesto prema kojem je pokazivala Snjeguročka, bilo je sada već u potpunom mraku, baš kao i ostatak prostorije.

„Čekaj. Ovo će nam poslužiti“, rekla je Baka Advent vidjevši petrolejsku lampu obješenu na jedan od stupova koji su podupirali krov gostionice. Zaljuljala ju je kako bi se uvjerila da u njoj ima tekućine i upalila plamen šibicama koje je imala u džepu pelerine.

Svjetlost je obasjala prostoriju.

Približili su se teškim vratima i potiho ih odškrinuli. Nakon toga su zastali osluškujući hoće li taj njihov čin izazvati neku reakciju. Ništa se nije dogodilo.

Provirili su i vidjeli da se iza vrata nalaze stepenice koje vode u podrum.

Snjeguročka je pustila Baku Advent da ide prva i osvjetljava put. Željela je da joj ruke budu slobodne kako bi mogla čim prije reagirati kada dođe do obračuna s Fratrom Bičem. Spustili su se do dna stepenica i pokušavali pri tome biti što tiši.

Baka Advent podigla je petrolejsku svjetiljku visoko ne bi li osvjetlila čim veći dio prostorije. Svuda su bile nabacane velike količine sijena. Činilo se kao da se nalaze u nekoj štali. Osim toga, bilo je tu i puno bačvi. Onih starih, drvenih. Baka se od pogleda na njih naježila jer se prisjetila onoga što joj je djevojka maloprije vani govorila.

„Pssst...“ šaptom je poručila Snjeguročka iskoračivši ispred bake i korpulentnog muškarca. Zatvorila je oči kako bi svi kapaciteti njezina osjetilnog aparata bili usmjereni na zvukove. Znala je da joj u ovoj polutami vid neće puno pomoći. Lagano je okretala glavu u oba smjera poput ogromnih antena koje pokušavaju uhvatiti signale izvanzemaljskih oblika života iz drugih galaksija.

Baka Advent i Medo Adams nisu se uopće pomicali i pažljivo su promatrali njezine pokrete.

„Tamo“, rekla je iznenada i prstom pokazala prema jednoj od bačvi koja se nalazila u samom uglu prostorije u skoro potpunom mraku.

Muškarac i žena pohitali su prema mjestu koje je označila Snjeguročka. Nisu se još ni potpuno približili tom mjestu kad se djevojka ponovno oglasila.

„Tamo“, uzviknula je pokazujući prema sasvim drugom smjeru. Dvojac koji je postupao prema njezinim uputama zbunjeno je na trenutak zastao. Baka Advent prva se snašla. „Idite tamo“, rekla je i lagano odgurnula muškarca prema mjestu u koji je Snjeguročka uperila prst. Objesila je lampu na čelični klin koji je bio zabijen pri vrhu obližnjeg stuba i prionula otvaranju bačve.

„I tamo“, viknula je ponovno djevojka koja se sada sve brže okretala oko svoje osi kao kotač u lunaparku kojem popuste kočnice pa se sada vrti bez kontrole. „I...“ zaustila je ponovno, ali je odustala od te svoje namjere. Vidjela je da to sada više nema nikakvog smisla. Zastala je na trenutak i kao da se budila iz nekog transa. Nije joj trebalo puno.

Vidjela je kako se Baka Advent muči sa skidanjem poklopca s velike drvene bačve koju je prvu detektirala kao moguće mjesto na kojem se događa nešto sumnjivo. Brzo joj je priskočila u pomoć.

Obje žene sada su zajedničkim naporima pokušavale odvojiti poklopac od tijela bačve iz koje i dalje nisu dopirali nikakvi zvukovi. Činilo se kao da se Snjeguročka ipak prevarila i da tu nema baš nikoga. Barem ne nikog živog. Nisu uspijevale otvoriti bačvu. Onda je djevojka pokazala svu svoju vještinu i snagu.

Baš kao što je maloprije skočila na snažnog muškarca, slično je učinila i sada. Našla se na bačvi i zabila prste u sam rub poklopca. Čučnula je i počela vući prema gore poput olimpijskih dizača utega koji žele enormne težine odvojiti od poda. Vukla je leđima koja su bila puno snažniji mišić nego ruke i rezultat je brzo bio vidljiv. Poklopac se počeo odvajati iz ležišta u koji se zaglavio. Baka Advent bila je zadivljena vještinom svoje mlade pomagačice.

Snjeguročka je još više napela svoja mršava, ali mišićava leđa. Sada se poklopac već sasvim odvojio od ostatka bačve. U to je unijela toliko elana. Ne samo da je uspjela skinuti poklopac koji je odletio u mračni dio prostorije, već je prevrnula i samu bačvu. Vješto je doskočila kraj bačve koja se strovalila na pod podruma gostionice te napravila kolut unatrag. Tako se našla pred njezinim otvorom.

Gotovo istovremeno na isto mjesto stigla je i Baka Advent zgrabivši pri tome i petrolejsku svjetiljku s mjesta na kojem ju je maloprije ostavila. Zajedno su sada klečale ispred otvora bačve i zurile u njezinu unutrašnjost. Baka je podigla svjetiljku u visinu lica kako bi osvijetlila mračni prostor.

Reakcija pojedinca u mnogome ovisi o onome što od nečega očekuje. Na događaje puno puta ne možemo utjecati, ali možemo pripremiti sebe kako ćemo na njih reagirati. Iako je Baka Advent silno željela pronaći svog unuka i ostalu djecu, mentalno se spremila na to da u bačvi neće biti nikoga. I to je bila bolja solucija nego da unutra zatekne raskomadane mališane. Htjela je ostati duhom snažna kako bi krenula u daljnju potragu, a ne da se razočarana lošim ishodom prepusti malodušju. Stoga je bila neizmjereno sretna kad joj je svjetlost petrolejske lampe otkrila da se u unutrašnjosti bačve nalazi živo biće.

Gledala su je dva prestrašena oka. Netremice su zurila u izvor svjetlosti.

Baka Advent gurnula je svjetiljku još malo prema unutra. Dječak od nekih pet, najviše šest godina šćućurio se u bačvi i povukao još malo prema unatrag kad ga je osvijetlio plamen petrolejke. Natrag do samog dna otkuda ga je pomaknula akcija kojom je Snjeguročka prevrnula bačvu iz okomitog položaja. Sijeno kojeg je bilo u obilatilim količinama po prostoriji nalazilo se i u unutrašnjosti bačve.

„Ne boj se. Ne želimo ti nikakvo zlo“, tiho je rekla Baka Advent presretna što je ipak pronašla djecu. Ustvari, za sada, samo jedno dijete.

No, njezine riječi nisu izazvale nikakvu reakciju. Dijete je i dalje šutjelo.

Baka je tada shvatila da ima krivi pristup i da izvor svjetlosti mora usmjeriti na sebe i Snjeguročku umjesto na dijete. Odmakla je lampu od dječaka i postavila je između sebe i djevojke. „Pogledaj nas. Želimo ti pomoći. Pogledaj...” rekla je baka blagim glasom u koji je pokušala unijeti čim više topline i ljubavi.

Ovaj manevar imao je svoj učinak i glava dječaka ipak se pomakla, sasvim nezatno, a onda još malo. Zatim ramena pa ostatak tijela. Još uvijek s velikim strahom u očima dječak je napokon izmigoljio iz velike drvene posude, u kojoj se očito već nalazio neko vrijeme, poput miša koji izvire iz svoje rupice ne bi li ugledao gdje se krije velika mačketina.

„Dođi“, rekla mu je nježno Baka Advent i primila ga u zagrljaj. Dijete je grčevito, gotovo očajnički objumilo ženu i položilo na nju svoju malu glavicu. „Dobro je... sada je sve dobro“, šapnula je privivši ga svom snagom uz sebe.

Prostorijom se tada prolomio vrisak.

Baka Advent još je snažnije zagrlila dječaka, a Snjeguročka je već bila na nogama spremna da se sučeli s opasnošću. I starija žena i djevojka pokušavale su odgonetnuti što se događa. Pogled im se zaustavio na krupnom muškarcu koji je bio njihov saveznik. Brzo im je postalo jasno što se događa. Čovjek kojeg je Baka Advent nazvala Medo Adams je i u bačvi koju je otvorio pronašao dijete. Sretan zbog te činjenice želio je ovog dječaka čim prije izvaditi van što je kod djeteta izazvalo uspaničenu reakciju koja je kulminirala snažnim vrisakom.

Snjeguročka je brzo otrčala do muškarca, a dijete se primirilo kada je ugledalo lijepu djevojku u prekrasnoj opravi.

Sada su svi zajedno prionuli na posao i počeli otvarati bačve. Neke se bile prazne, ali je većina u svojoj unutrašnjosti skrivala dječake i djevojčice raznih uzrasta. Kako su ih vadili van tako su ih posjedali jedno do drugoga da bi ih ovako na hrpi mogli bolje imati pod okom.

Toliko su bili zaokupljeni otvaranjem bačvi da su skoro sasvim zaboravili na potencijalnu opasnost koja se krila u ovoj čudnoj kući. No, neki su dobro primjećivali što se događa u podrumu gostionice.

„Tamo... tamo ima nešto“, reklo je jedno dijete i pokazalo prema kutu prostorije koje je bilo u gotovo potpunoj tami.

Sve troje odraslih okrenulo se u tom smjeru. U mraku se nazirao neki veliki oblik, ali je bilo sasvim nejasno o čemu se radi. Oprezno su se približili. Snjeguročka je ponijela svjetiljku koja se nalazila na podu kako bi bolje osvijetlili taj prostor.

U tmini se nazirala krupna figura u redovničkoj odori okrenuta leđima i s podignutom kapuljačom.

Zastali su pred ovim čudnim i tajanstvenim prizorom. Svaka osoba koja u tami stoji bez riječi izaziva jezu, a pogotovo u ovakvoj situaciji. Prva je progovorila Baka Advent.

„Fratar Bič, ova djeca moraju biti vraćena njihovim kućama. Ne želimo nikakve probleme“, rekla je tihim glasom.

Nije bilo nikakvog odgovora. Obrisi pred njima i dalje je bio potpuno nepomičan i nijem.

Još su se malo približili. S još većim oprezom.

„Fratre... molim vas. Želimo ovo riješiti u miru. Pustite nas da odemo s djecom i više nas nikada nećete vidjeti“, bila je uporna Baka Advent u svojoj nakani da se ovo riješi mirnim putem. Približila se nepomičnom obliku s jedne strane, dok je Snjeguročka isto učinila s druge. Medo Adams nalazio se između njih i malo unatrag smatrajući valjda da je bolje da se ne približava previše ovoj vrlo vjerojatnoj opasnosti te da će puno bolje moći reagirati ako zadrži distancu.

Snjeguročka je napravila još korak naprijed i odložila petrolejku na pod kako bi joj obje ruke bile slobodne. Potom je krenula staviti ruku na neobičnu priliku za koju nije bila sigurna je li privid ili se radi o stvarnoj osobi kako bi je okrenula prema sebi.

Nije u tome uspjela.

Iza sebe je začula neartikulirani zvuk. Gotovo istovremeno ona i Baka Advent okrenule su se prema krupnom muškarcu koji se nalazio malo iza njih.

Ono što se s njim događalo, zaprepastilo ih je.

Poput skakača na skijama počeo je tijelom ponirati prema tlu. Svom težinom tresnuo je u zemlju i ostao nepomičan ležati. Iz leđa mu je virila mesarska satara. Ona kakvom se služio Fratar Bič. Muškarac zbog kojeg je Baka Advent prevalila sav ovaj put izišao je iz polumraka i zlokobno ih promatrao.

Sve je stalo na trenutak, no to nije dugo trajalo. Iako su očekivale napad od Fratra Biča, on je došao s druge strane.

Osupnute onime što se dogodilo stasitom muškarcu, gotovo su zaboravile na tajanstvenu priliku zbog koje su i došle u ovaj dio podruma. Koja je upravo sada kretala u napad. Slaba svjetlost petrolejske lampe bila je dovoljna da obasja oštricu koja se odozdo sjurivala prema Snjeguročki.

Gotovo životinjski refleksi i valjda neko šesto čulo spasili su ratnicu od sigurne smrti. Izmaknula se naglo od oštrice poput toreadora koji eskivira rogove podivljalog bika. I ne samo to, već je i iskoristila energiju napadačeva zamaha kako bi ga odgurnula od sebe.

Čudna se prilika otkotrljala i s dosta muke ponovno ustala, a pri tome joj je i kapuljača spala s glave.

Baka Advent je s nevjericom promatrala osobu koja je upravo pokušala Snjeguročku lišiti života. Prije svega bila je iznenađena što se ovdje uz Fratra Biča uopće nalazio još netko, a onda je šok bio još veći jer je shvatila da se radi o ženi, izuzetno korpulentnoj, sličnih gabarita kao što je bio i Fratar Bič. Rijetka i neuredna kosa stršila joj je na sve strane, a guste obrve bile su skoro spojene.

Fratar i njegova pomagačica najvjerojatnije su imali dogovor da će vještom diverzijom prvotno privući pažnju uljeza i da će se potom riješiti najveće opasnosti. Procijenili su da je to stasiti muškarac kojeg je Fratar Bič lišio života. Potom će njegova partnerica napasti sljedeću prijetnju što se i dogodilo napadom na slavensku djevojku. Baku Advent ostavili su za kraj jer su valjda mislili da im je ona najmanji problem.

Baka Advent i fratar sada su se netremice gledali. To nije dugo trajalo. Krenuo je prijeteci prema njoj, no u međuvremenu obavio je još jednu radnju. Stao je nogom na truplo muškarca kako bi čim lakše izvukao sataru iz njegova tijela. Bez ikakvih emocija. Kao da vadi sjekiru zabijenu u panj ne bi li krenuo cijepati drva.

Za to vrijeme korpulentna se žena pribrala i ponovno napala Snjeguročku. Iako je fratrova pomagačica bila veća i jača, djevojka je bila puno bolji borac. Vješto je izbjegla nekoliko pokušaja uboda nožem i onda iznenadnim udarcem po zapešću napadačice izbila oružje iz njezine ruke. Frustrirana ovim činom žena se svom silinom bacila na Snjeguročku. Pale su na tlo. Snjeguročka je vješto zbacila ženu sa sebe i obje su se sada podigle na noge. Djevojka se čudno kretala i teško je bilo predvidjeti njezine poteze. Služila se borilačkom vještinom *Krav Maga* koja je bila oslobođena bilo kakve ljepote pokreta i borilačkog *fair playa*, već joj je jedini cilj bio čim brutalnije i efikasnije onesposobiti protivnika. Upravo je to unuka Djeda Mraza i činila. Gazila je ženu ispred sebe snažno po nožnim prstima, šutirala je bočno nogom u koljeno, gurala prste u oči, lupala ramenom u glavu i, ono najneobičnije, udarila je pletenicama. Na svakoj se nalazila metalna kuglica koje je vještima pokretima glave Snjeguročka koristila kao oružje. Udarci ovih čudnih dodataka za kosu počeli su ostavljati trag na licu fratrove pomagačice.

I ne samo to. Kada su ulazile na ovo opasno mjesto, baki je bilo čudno da Snjeguročka ne nosi nikakvo oružje. No, nije bila u pravu. Djevojka je na svom tijelu i opravi skrivala čitav arsenal. Osim već spomenutih željeznih dodataka na pletenicama, u rukama hrabre ratnice u jednom se trenutku pojavila

metalna palica koja je izletjela iz mehanizma pričvršćenog za njezinu podlakticu, žica kojom je u nekim trenucima gušila korpulentnu ženu, kao i posebni dodaci na njezinim potkoljenicama koji su služili tome da pojačaju udarce nogama. Svi ovi borbeni alati bili su još ubojitiji jer su sa sobom nosili i faktor iznenađenja.

Baka nije mogla dugo uživati u svemu ovome jer se kao nikada do sada našla u životnoj opasnosti. Bila je svjesna da je sekunde dijele od smrti. Satarom koju je izvukao iz leđa nesretnog čovjeka i koja je bila oblivena krvlju, fratar je zamahnuo prema njoj. Kao da ju je želio rasjeći dijagonalno, od lijevog ramena do desnog boka.

Ona nije bila majstor borilačkih vještina poput mlade djevojke, već je učinila isto ono što bi učinio i svaki obični smrtnik. Podigla je lijevu ruku kako bi se zaštitila od sječiva koje će je svakog trenutka rasjeći na pola. Pri tome je nenamjerno sa sobom povukla i pelerinu te se još malo sagnula kako bi valjda nekim čudom pokušala izbjeći oštricu mesarskog alata.

I čudo se dogodilo.

Začuo se tupi udarac sječiva koje kao da je udarilo po nekom metalnom štitu, a ne po ženskom odjevnom predmetu. Baka je poput kornjače iz svog oklopa provirila da vidi što se događa. Nije joj baš bilo jasno na kojem se svijetu nalazi, ovom živih ljudi ili onom duhova. Vidjela je zabezegnuto lice fratra-ubojice koji nije shvaćao što se događa. No, brzo se pribrao i zamahnuo još snažnije. Kao da želi presjeći i nju, i pod gostionice, i još dva metra zemlje ispod svega toga. Baka se ponovno vratila u zaklon pelerine i ponovno se dogodilo isto. Kako je zamah bio jači tako je i rezultat sudara sječiva s neprobojnom pelerinom bio jači. Frctale su iskre. Fratar je posrnuo nekoliko koraka unatrag kao reakcija toga što se njegova sila sukobila s nečim još moćnijim.

Baka Advent sada je vidjela da je i Snjeguročka zapanjeno promatra što baš i nije bilo dobro usred borbe na život i smrt.

Fratar Bič možda je bio iznenađen svojim neuspjehom da okonča život Bake Advent, ali to nije dugo trajalo. Poput projektila na navođenje koji ne može doći do jednog cilja okomio se na drugi, na mladu ratnicu.

Dok je Snjeguročka zbunjeno pokušavala shvatiti čemu je upravo svjedočila, čovjek sa satarom krenuo je u akciju. Redovnička mantija nije mu smetala da nogom snažno udari djevojku u gornji dio torza. Učinio je to izuzetno vješto. Proletjela je dva-tri metra kroz zrak i lupila snažno leđima o drveni potporni

stup te se stropoštala na tlo. Bila je šokirana, ali nije bila onesviještena. Razasuto sijeno koje se nalazilo na tlu ipak je dijelom ublažilo pad.

No, ovime se napad na Snjeguročku nije završio. Fratar i žena valjda su shvatili da je bolje da usredotoče svoj napad na jednog protivnika i da ga trajno onesposobe pa da se potom zajedno obračunaju s drugim.

Korpulentna žena dohvatila je petrolejsku svjetiljku koja se nalazila na podu i snažno je zavitala u pravcu djevojke. Lampa je pogodila stup na koji je bila oslonjena Snjeguročka i njezin je plamen zahvatio sijeno na podu.

Baka Advent gotovo je nepomično promatrala što se događa. Bila je još uvijek u šoku od toga što je preživjela napad Fratra Biča, a i nije znala što učiniti. Nije bila vična borbi i načinu na koji bi mogla pomoći Snjeguročki. Očekivala je da će mlada djevojka iskočiti iz vatre i nastaviti se boriti, ali to se nije dogodilo. Tim više jer je pravi plamen još nije ni dohvatio, već samo val topline koji je oko sebe širio. No, ona je samo bespomoćno ležala kao da joj je blizina plamena oduzimala svu moć.

S užasom je gledala kako Snjeguročka polako nestaje u vrelini vatre. Kao da se topila. Poput nemarno ostavljenog sladoleda na vrelom ljetnom suncu. Žena u pelerini bila je nesposobna išta učiniti jer se Fratar Bič, vidjevši da Snjeguročka više ne predstavlja ozbiljnu opasnost, kretao prema njoj i djeci. Nije nimalo sumnjala u svoju spremnost da žrtvuje svoj život kako bi zaštitila malena stvorenja koja su tek počela živjeti.

No, fratar je sasvim polako napredovao prema njoj. Nakon nedavnog neuspješnog napada nije mu baš bilo sasvim jasno tko je žena koja se nalazi pred njim i kakvim moćima raspolaže. Stoga se povio malo prema naprijed poput zvijeri koja vreba plijen i pomicao ruku sa satarom lijevo-desno. Kao da ju je tim potezima želio hipnotizirati. I žena koja mu je pomagala, to je isto činila s druge strane.

Tada su se vrata treskom otvorila. Pomalo čudno odjeven lik pojavio se na vratima. No, za razliku od lijepe junakinje koju je malo prije susrela, ovog je heroja Baka Advent dobro poznavala. Njegova uniforma, kapa i snažna neproporcionalna čeljust sve su više postajali dijelom božićnih svečanosti. Orašar.

„*En garde*“, viknuo je manirom prvog viteza isukavši pri tome mač iz korica i uperivši ga ravno prema Fratru Biču koji je i sam bio iznenađen pojavom novog aktera u ovoj priči. Vojnik je bio skoro sav u crvenom, od uniforme do pokrivala za glavu. Na ramenima su se nalazile zlatne epolete. Bijela bradica i crni brčići dali su mu krajnje neobičan, ali prepoznatljiv izgled.

Fratar-ubojica skrenuo je svoju pažnju s Bake Advent i djece prema novopridošlici. Izuzetno vješto jednom je rukom sa svoga tijela skinuo bič i njime snažno zamahnuo ne bi li u začetku dobio ovaj dvoboj.

No, Orašar je upravo ovo i očekivao. Predvidjeti potez suparnika u osnovi je svakog umijeća ratovanja i borbe prsa o prsa. Dobro je to naučio u dosadašnjoj praksi koja je bila korisnija od svih vojnih akademija. No, najbolji od najboljih čine pri tome i nešto više. Sagnuo se i zavrtio oko svoje osi maniom vrhunskog Šaolin majstora te pri padu na pod otkotrljao još nekoliko metara od mjesta na kojem se nalazio kada je bič fijuknuo prema njemu. Time je izbjegao napad i odgurnuo nemoćnu Snjeguročku s lomače. Pri tome nije bio baš sasvim precizan pa su se oboje otkotrljali do zida gostionice. Vatra je zahvatila i njegovu uniformu pa je rukama gasio plamen dok se ona pokušavala izvući ispod njega.

„Makni se s mene... makni se...“ šaptala je jedva čujno. Unatoč tome što je bila izuzetno onemoćala, borbeni je duh nije napustio.

„Hej... pa upravo sam ti spasio život“, uzviknuo je vojnik očito povrijeđen što njegov hrabri čin nije naišao na nikakvu zahvalnost.

„Ne treba mene nitko spašavati. Prošla sam sve obuke i nisam ni u jednom trenutku bila u opasnosti“, nastavila je braniti svoju čast junakinja s istoka iako je i sama bila svjesna da bi bez ovog Orašarova poteza već vjerojatno bila gotova.

Orašar je baš nešto zaustio da joj odgovori kada ga je zvuk biča odvratio od te pomisli. Osjetio je jaku bol u ruci i mač je odletio od njega. Još se nije ni snašao kad se već u sljedećem trenutku bič snažno omotao oko njegova struka. Dok se on pokušavao osloboditi, fratar ga je silovito vukao prema sebi. Bio je toliko snažan da je to mogao činiti jednom rukom. U drugoj je imao mesarsku sjekiricu ne bi li njome presudio hrabrome vojniku kad mu se nađe dovoljno blizu.

I Baka Advent i fratrova pomoćnica nepomično su promatrale okršaj.

Dok je razmišljao kako će mu žene doći glave, jer bi sigurno njegova pažnja bila veća da se nije bavio Snjeguročkom, Orašar je vidio kako se ona počinje lagano pomicati. Iako su joj pokreti bili usporeni, dovukla se do mjesta na koje je odletio njegov mač. Uхватила je oštricu i bez kalkuliranja iz okreta, poput nekog vještog bacača kladiva, krajnjim naporom zavitala oružje prema Orašaru. Bilo je to tako vješto izvedeno, kao da su vježbali čitavog života, nalik parovima u klizanju na ledu koji osjećaju bilo svoga partnera.

I tada je u trenutku sve bilo gotovo.

Dok se Fratar Bič spremao raspoloviti vojnika kojeg je uspio dovući do sebe, ovaj je vješto zgrabio balčak dobačenog mača i okrenuo ga prema svom tijelu. Potom se sve dogodilo samo od sebe. Bilo je dovoljno da se neznatno izmakne kako bi oslobodio put oštrici. Fratar Bič je ustvari vrh mača sam sebi zabio u tijelo. Istovremeno je popustio i stisak biča pa se Orašar brzo okrenuo i sjurio ostatak oružja u trbuh zlog redovnika. Pri tome su im se lica gotovo dotakla.

Žena koja je pomagala Fratru Biču s nevjericom je gledala što se događa. Nije mogla vjerovati da je njezin partner poražen.

Vatra je sve više zahvaćala drvenu građu od koje je gostionica bila napravljena što je u mnogome bilo pospješeno velikim količinama sijena koje se tu nalazilo. Sve se vrlo brzo pretvaralo u ogromnu buktinju.

Vidjevši da opasnosti od Fratra Biča više nema, već da im opasnost prijete od vatre, Baka Advent je panično počela izvoditi djecu iz ovog jezovitog mjesta. Prvo iz podruma, a potom iz gornjeg dijela gostionice koju je također sve više zahvaćao plamen. Izvevši ih van, stavila ih je sve na hrpu te ih počela grliti i ljubiti, sretna što ih je uspjela spasiti. Posebno ju je veselilo što se među djecom nalazio i brat djevojčice koja joj je poslala poruku.

Baka Advent htjela se vratiti u gostionicu da pokuša izvući tijelo Mede Adamsa, ali su je djeca u tome spriječila. Bila bi to samoubilačka misija koja bi je najvjerojatnije koštala života. Jako joj je bilo žao krupnog muškarca koji je na kraju ipak za djecu dao svoj život iako je izgubio vjeru u dječju ljubav. U mislima se oprostila od njega.

Kada je pomagačica Fratra Biča vidjela da je svemu kraj, dala se u bijeg. Nije se ni osvrnula na ženu koja je obožavala Božić i dječicu koja su sjedila u snijegu. Baka Advent je to vidjela. Pohitala je za njom koliko god je mogla.

„Čekajte, čekajte...“, viknula je iz sveg glasa jer joj je bilo jasno da je neće moći sustići. Unatoč svojoj korpulentnoj građi žena se brzo udaljavala od gostionice koja je nestajala u plamenu. „Molim vas... recite mi gdje su ostala djeca. Molim vas.“

Žena u bijegu je zastala i uvjerala se da je nitko osim Bake Advent ne slijedi. Činilo se da će krenuti naprijed, no onda je stala.

„Ne približavajte se... ostanite tamo gdje jeste!“ rekla je Baki Advent odrješitim glasom.

„Dobro... samo mi recite gdje su ostala djeca“, odvrtila je starica očajnim vapajem. „Molim vas.“

Neka ljudskost kao da je izvirila ispod hladne vanjštine partnerice Fratra Biča.

„Ne idite... ne idite tamo. Nemojte ići“, rekla je hladnim, ali pomalo drhtavim glasom.

Dok ju je promatrala, Baki Advent učinilo se da je na licu ove žene primijetila nešto što joj se činilo gotovo nemoguće.

Strah.

Žena koja je uz svog partnera nije libila otimati djecu te vjerojatno činiti i druga zlodjela, sada kao da se bojala prevaliti neke riječi preko usta. Činilo se da ju je užasavala pomisao da bi netko mogao otići na to mjesto.

„Molim vas... preklinjem vas. Recite mi gdje da ih tražim“, grčevito se borila baka kako bi saznala gdje se nalaze preostala djeca.

„U zamku Crnog Viteza“, viknula je gostioničarka, okrenula se i nestala u mraku.

Baka Advent ju je gledala bez riječi.

U međuvremenu, Orašar je podignuo Snjeguročku u naručje, istrčao s njom iz gostionice u plamenu i ponio u duboki snijeg. Gotovo da je više nije ni bilo. Poput neke hologramske projekcije koja sve više blijedi i nestaje. Polegnuo ju je na tlo i zaogrnuo snijegom. Ostavio je samo lice izvan te bijele mase. Više nije disala. Sada je i njezino lice zatrpao snijegom. Nije više imao što izgubiti. Podsjećao je na dijete koje u pijesku mahnito radi kule i dvorce ne bi li preduhitrio plimu koja nadolazi.

Sve je bilo mirno. Sve je utihnulo. Snježni humak stajao je nepomičan. Činilo se da će ovo biti posljednje počivalište hrabre djevojke.

Okrenuo se i počeo odlaziti. Onda je zastao... i otrčao natrag.

Razgrnuo je snijeg i počeo joj njime trljati lice. Sve jače i jače. Gotovo mahnito.

Odjednom je Snjeguročka otvorila oči. Duboko je udahнула poput ronioca na dah koji izranja iz mračnih dubina. Iz nekog drugog svijeta. Šokirano je pogledala Orašara.

„Makni se od mene...“, viknula je i odgurnula ga. Bila je ponovno puna života.

Pao je u snijeg i sada nije bio iznenađen, već je ovo nekako i očekivao. Osmjehnuo se i vidio u njezinu pogledu i nešto drugo osim ljutnje.

Pogledala ga je još jednom. Polako se pridigla, otresla sa sebe snijeg i ignorirajući ga uputila natrag prema gostionici koja je sad nestajala u požaru. Zastala je na brijegu. Stao je kraj nje i zajedno su gledali Baku Advent i djecu kako se uspinju prema njima.

„Drago mi je da ste oboje dobro. Djeca su u zamku Crnog Viteza“, rekla je baka kad se sva zadihana uspela na mjesto na kojem su je čekali Orašar i Snjeguročka. Odmah je krenula naprijed kako ne bi gubili vrijeme, nego se čim prije uputili prema tom odredištu. Sa sobom je vukla i nešto hrane i potrepština koje je spasila iz gostionice.

Zastala je kad je shvatila da je ovo dvoje ne slijede.

„Što je?“ upitala ih je vidjevši da ju nekako začuđeno gledaju i ne miču s mjesta.

„U dvorcu Crnog Viteza?“ upitala je Snjeguročka začuđeno, no kao da je u tom trenutku govorila i u ime Orašara. „I vi to samo tako govorite. Kao da se ta djeca nalaze u Disneylandu?“

Činilo se kao da joj je u tom trenutku Baka Advent išla pomalo i na živce jer očito nije imala pojma tko je tko u svijetu božićnih čudovišta, nakaza i ubojica.

Sada ju je baka začuđeno gledala.

Djevojka je nervozno odmahнула glavom i počela izlaganje.

„Taj Crni Vitez još je jedan iz plejade likova koji služe za plašenje djece. No, ovaj nije bilo tko. Očito da imamo posla sa samom elitom zlikovaca i sigurno da nije slučajno da se nakon fratra-ubojice, sada pojavljuje ovaj.“

„Mislim da mu je pravo ime Hans Trapp“, pripomogao je Orašar u ovom ekspozeu.

Baki Advent bilo je pomalo neugodno, ali ona stvarno nije imala pojma tko su svi ti zlikovci.

„Hajdemo“, rekla je djevojka i prekinula raspravu.

Za nju nije bilo nikakve sumnje da će pratiti Baku Advent jer i da je htjela, nije se mogla vratiti u kući neobavljenog zadatka. Pogledala je Orašara i ovaj je samo slegnuo ramenima.

Izradio je vojničke karte iz kojih se informirao u kojem se pravcu nalazi dvorac Crnog Viteza. Svjetlo lomače u kojoj je nestajala drvena nastamba pomagalo mu je da jasno vidi sve detalje.

„Moramo prvo stići do jednog od sela koje se nalazi u podnožju planine na kojoj se smjestio zamak Crnog Viteza. Tamo ćemo napraviti plan kako doći do dvorca i osloboditi djecu“, objašnjavao je i pritom prstom prelazio po karti, no činilo se da ustvari sam sa sobom razrađuje plan puta.

„Idemo“, rekao je odrješitim vojničkim glasom. Uprtio je veliki ranac koji je nosio sa sobom i koji je bio odložio prije ulaska u gostionicu Fratra Biča. Puna vojna oprema. Stao je na čelo kolone, upalio bateriju kojom je osvijetlio put i krenuo u smjeru dvorca Crnog Viteza. Svi ostali slijedili su ga bez riječi.

MALI UGODNI RAZGOVORI NA RELACIJI ISTOK-ZAPAD

Hodali su čitavu noć i dobar dio sljedećeg jutra. Svi su bili promrzli od puta i umorni od proteklih događaja, a razumljivo najviše djeca.

„Bako, ne možemo više“, svako toliko bi se oglasio netko od mališana. I sama Baka Advent bila je na rubu snage. Razumjela je i Orašara koji je imao želju čim više se udaljiti od gostionice koja je bila mjesto obračuna, u strahu da bi ono što se dogodilo moglo privući i druge neprijatelje. Povratak u Sjever nije dolazio u obzir jer Baka Advent nije htjela kalkulirati kakva bi bila reakcija tamošnjih stanovnika da se pojave sa svom ovom djecom.

„Ovdje ćemo logorovati“, rekao je Orašar i skinuo ranac s ramena. „Vrijeme je da se odmorimo i skupimo energije za sutrašnji dan.“

Baka Advent ga je u čudu gledala jer joj uopće nije bilo jasno kako će se utaboriti i potom noćiti na skoro goloj ledini prekrivenoj snijegom. No, vjerovala je da zna što radi. Posjela je djecu oko sebe i izvadila hranu koju su uspjeli spasiti iz gostionice prije nego što je do kraja izgorjela.

Orašar je promotrio teren. Izvadio je mač iz korica i poput vještog geometra iscrtao pravilan krug na mjestu koje je ipak bilo malo u zavjetrini. Promotrio je još jednom svoj rad i vidjelo se da je zadovoljan. Onda je od snijega počeo raditi pravilne kocke. Vješto ih je oblikovao kao što pekar mijeseći tijesto dobiva upravo onakav kruščić kakav je zamislio u svojoj glavi. Snjeguročka je brzo shvatila što namjerava pa je počela pomagati.

„Bako, što rade?“ upitalo je jedno dijete gledajući Orašara i Snjeguročku.

„Ne znam, ljubavi“, rekla mu je i slegnula pritom ramenima jer stvarno nije bila sigurna što se događa.

Snjeguročka je to čula pa je na trenutak prestala oblikovati snijeg. Približila se Baki Advent i djetetu.

„Gradimo iglu. To je eskimska nastamba. Hoćeš li se i ti pridružiti? Želiš li nam pomoći?“ rekla je veselo mališanu prošavši mu prstima kroz kosu.

„Da, da... želim!“ radosno je uzviknuo. Graditi kućicu san je svakog djeteta, a pogotovo još ovako u snijegu. To je bio pravi doživljaj. Potrčao je prema mjestu na kojem je nicala ledena nastamba i počeo pomagati.

Kad su to vidjela druga djeca, i ona su otrčala prema Orašaru i Snjeguročki te svojim ručicama stala oblikovati snijeg. Kao da su zaboravili na umor. Pridružila im se i Baka Advent.

Za nekih dva sata sagradili su prva dva reda slažući snježne kocke po rubu pravilne kružnice koju je ucrtao Orašar. Svi blokovi bili su iste veličine, a potom su počeli oblikovati manje kako bi mogli formirati kupolu. Tako je nastamba počela dobivati onaj oblik po kojem je iglu najviše i prepoznatljiv. Na vrhu su ostavili otvore za ventilaciju.

„Orašaru, jesmo li gotovi?“ upitala je vojnika jedna djevojčica.

„Još malo“, odgovorio je i otišao do svoje naprtnjače po malenu lampu za zagrijavanje koju je uvijek nosio kada je išao u hladne krajeve. Zatim je ušao u iglu i počeo grijati zidove. Od topline se snijeg počeo cijediti.

Kad su djeca shvatila što se događa, pobjegli su se da će njihova snježna kućica nestati.

„Sada će nam se sve rastopiti“, povikao je dječak od nekih pet-šest godina i skoro briznuo u plač.

„Neće se rastopiti“, utješila ga je Snjeguročka i uzela u naručje. Uskoro je Orašar razgrnuo snijeg koji je zatvarao iglu i izišao van.

„Što si radio?“ upitala su ga znatiželjno djeca.

„Grijao sam zidove. Od topline su se počeli cijediti. No, zbog zaobljenosti voda se ne cijedi na pod, već je zidovi upijaju. Pustio sam ih da se dobro navlaže, a sada ulazi hladan zrak kako bi se na zidovima napravio sloj leda. To će našem igluu dati čvrstoću.“

„Aha... aha...“ oteo se djeci skupni uzdah olakšanja što iglu neće nestati, a oni još u njega takoreći nisu ni ušli.

„Sada ćemo na ulazu napraviti mali tunel kroz koji ćemo ulaziti kako bismo smanjili površinu za strujanje zraka i gotovo“, rekao je Orašar.

Zimski su dani kratki i pomalo se već spuštala večer. Vrijeme je brzo prošlo u izgradnji snježne kućice. Djeca su strpljivo čekala u redu da ovi ispred njih uđu u iglu. Jedan za drugim nestajali su u bijeloj zimskoj kućici. Za njima je ušla i Baka Advent. Njoj je ovo išlo malo teže, ali su joj djeca pružila ruke te je povuci-potegni uspjeti nekako uvući i pogurati u snježnu nastambu.

Orašar i Snjeguročka provjerili su da vani još nije ostalo neko dijete i unijeli ostalu opremu. Nakon toga su sjeli na snježno tlo i leđima se naslonili na iglu. Bili su umorni, ali zadovoljni. Šutjeli su tako neko vrijeme. Onda je Snjeguročka progovorila.

„Što ti znaš o pravoj borbi, drobilico za orahe, pa ti si se do sada uglavnom borio samo protiv miševa?“ rekla je s osmijehom gurnuvši ga pri tome malo laktom.

„Špijunko“, odvratio joj je Orašar gledajući je sasvim nježno.

„Znači, život profesionalnog vojnika“, dodala je djevojka sada ipak nešto ozbiljnije. „Irak, Afganistan, Sirija, Ukrajina? Možda su nam se negdje putovi ukrstili i nije isključeno da smo se i gledali preko nišana.“

Nije odgovorio ništa. Pravi vojnici ne govore o svojoj prošlosti ni o svojim bitkama. Samo se nasmiješio.

„Je li Stari još uvijek blizak samom vrhu?“ upitao ju je iznenada.

Ovo pitanje pomalo ju je iznenadilo. Mislila je da ne zna ništa o njoj.

Primijetio je to.

„Vi znate sve o nama i mi znamo sve o vama. U današnje vrijeme teško je da išta ostane skriveno. Ovo je vrijeme bez tajni“, rekao je vojnik.

Bio je u pravu. Znala je da nema smisla išta skrivati.

„Kada je došlo do promjena, nije nam bilo lako jer su svi smatrali da smo i mi dio starog režima. Djed Mraz, kojeg vi s one strane zovete kodnim imenom Stari, pao je u nemilost novih vlasti. Povukao se na selo. Kada sam se rodila, uglavnom se bavio mojom obukom. Još od najmanjih nogu. Hladno oružje, borilačke vještine, preživljavanje u prirodi... bilo nam je lijepo. Nekako su svi u to vrijeme htjeli nešto što je dolazilo sa zapada pa je Stari morao gledati kako se šepuri taj Djed Božićnjak. I onda su se stvari opet promijenile. Stigao je poziv s najvišeg mjesta i... ostalo manje-više znaš.“ Izgovorila je sve ovo u jednom dahu.

„Znam, da“, rekao je uz osmijeh. Čuo je brojne priče o ovoj izuzetno vještoj djevojci. Među plaćenicima bila je gotovo legenda. Viđali su je na svim bojištima na kojima su se sukobljavali interesi velikih sila. Djed Mraz važio je za čovjeka od povjerenja samog vrha vlasti, a Snjeguročka je bila

najsposobniji izdanak njegove škole. Posebno je bila cijenjena zbog umijeća borbe prsa o prsa. Kažu da je svake godine provodila najmanje dva tjedna u kampu najboljih specijalnih jedinica kako ne bi zahrđala.

„Ti?“ upitala ga je bez lažne znatiželje. Zanimala ju je njegova životna priča.

„Klasika“, odgovorio je. „I sama si maloprije spomenula. Teško je pobjeći od vlastite prošlosti i te priče o drobilici oraha. Znaš kako to već ide. Nekoliko godina Legije stranaca, pa onda privatna osiguranja, *Blackwater*, svjetska ratišta itd. No, onda se čovjek umori od svega toga. Traži neki novi smisao života. Kada sam čuo ovo za djecu, odmah sam pohitao ovdje. Što ti radiš ovdje? Stari želi proširiti svoj utjecaj na zapad?“ upitao je s osmijehom.

„Ne pitam puno. Djed se o tome brine. Ja samo izvršavam“, odgovorila je, ali vidjelo se da joj se baš puno o tome ne razgovara. Promijenila je temu. „Sigurno si već slomio mnoga ženska srca, viteže bez mane“, rekla mu je uz osmijeh i onako mangupski lupila po ruci.

Pogledao ju je ponovno se nasmiješivši. Bavila se sličnim poslom kao i on pa je i sama mogla otprilike znati odgovor na ovo pitanje. No, onda kao da se u njegovu pogledu mogla vidjeti neka tuga.

„Zasiti se svatko nakon nekog vremena tih kratkotrajnih avantura. Teško je očekivati da će se netko ozbiljno vezati za osobu kojoj je glava svaki dan u torbi i to tko zna gdje na zemaljskoj kugli. Ti? Čeka li tebe kakav junak kraj toplog kamina?“

I on je dobro znao odgovor na pitanje koje je postavio. Snjeguročka je bila tiha patnja ratnika na svim kontinentima. Poznao je mnoge koji bi dali sve da je mogu zvati svojom dragom. I ne samo oni. Poslovni ljudi, pisci, umjetnici... svi su čeznuli za hrabrom pustolovkom kakvih više nije bilo na ovome svijetu.

„Ha, ha... pa znaš i sam kakvi ste vi današnji dečki... svima se sviđa tigrica, a onda bi od nje napravili umiljatu macu... ne ide to baš tako“, rekla je uz širok i iskren osmijeh. „Dobro, ti možda i nisi takav. Mi smo nekako od iste vrste“, rekla je i čudno ga pogledala.

Dugo su još razgovarali te noći, zafrkavali se i gurkali. Onda su se zavukli u svoje vreće za spavanje i zaspali vani, jedno kraj drugoga.

OPASNA IGRA S BOŽIČNIM STRAŠILOM

„...trideset i pet, trideset i šest, trideset i sedam...“

Snjeguročka se polako budila iz sna. Protrljala je oči i detektirala odakle dolaze ti zvukovi. Ugledala je Orašara kako vježba. Gol do pasa radio je sklekovne i na glas brojio ponavljanja. Promatrala je tetovaže na njegovu torzu. Kao da su bile žive dok su se mišići napinjali. Nije bio previše masivan, već izrazito mišićav i definiran što se i podrazumijevalo za profesionalnog vojnika. Bobena djelovanja i potreba za pokretljivošću na bojišnici ne toleriraju preveliku mišićnu masu.

Vidio je da se probudila. Prestao je gimnasticirati. Skočio je na noge.

„Dobro jutro“, veselo ju je pozdravio.

„I tebi“, odgovorila mu je pomalo rezervirano. Nije joj baš bilo po volji da se uspavala i da ovaj vojnik zapadnih sila već vježba dok je ona plovila zemljom snova.

Pridigla se, otresla snijeg sa svog plavog kaputića i malo se protekla.

„Jesi li za lagani sparing?“ upitao ju je s osmijehom.

„Ne... ne“, brzo je odgovorila i odmahнула rukom. Onda je zastala. Predomislila se. Nije htjela da pomisli kako se boji. Skinula je kaput, uredno ga presavila i odložila u snijeg.

„Pa... ipak... zašto ne“, rekla je i iznenada se sjurila prema njemu.

Bio je malo iznenađen jer nije očekivao ovakvu reakciju. Mislio je da će se najprije dogovoriti oko toga hoće li se hrvati, boksati ili upražnjavati vježbanje nekog trećeg oblika borbe.

Prevario se.

Dok mu se brzo približavala, fingirala je da će ga udariti šakom u lice. Instinktivno je podigao ruke kako bi se zaštitio. Dok je to činio, shvatio je da je pogriješio. Bacila mu se oko struka i uhvatila rukama za stražnji dio butina te snažno gurnula. Hvat za obje noge. *Double leg*. Dok je letio leđima prema tlu, znao je otkuda ovo dolazi. Mnogi istočni borci, a posebno oni iz Dagestana izuzetno su vješti u borilačkoj vještini *Sambo*, sličnoj hrvanju. Najbolji se od njih čak još od malih nogu hrvaju s medvjedima.

No, mozak je ipak najsnažnije oružje. Već je znao koji mu je sljedeći potez. U pauzama između dva ratišta odlazio bi u Brazil. Sunce, more, plaže, lijepe djevojke. Bili su to predivni odmori. No, posjet ovoj

zemlji koristio je i za usavršavanje u brazilskoj džiju-džicu, borilačkoj vještini koja je iz Japana donesena na južnoamerički kontinent. Najviše je trenirao obranu u situaciji kada se nalazio na leđima, a protivnik u dominantnoj poziciji nad njim. Baš kao što je to i sada bio slučaj.

Naglo je trznuo bokovima, poremetio joj ravnotežu te je nogom, koju je izvukao ispod njezina tijela, odgurnuo sa sebe. Otkotrljala se s njega, ali se vješto bacila natrag na njegovo stopalo. Snažno ga je uhvatila i počela raditi polugu na ovom dijelu tijela.

Reagirao je munjevito. Nagnuo se gornjim dijelom tijela prema njoj, uhvatio oko gležnja i primijenio isti zahvat kao i ona. Tako zapetljani, kotrljali su se na jednu i drugu stranu, ali nitko nije popuštao. Vidio je da poluge na tijelu ni njoj nisu strane.

„Pazi da me ne ugrizeš!“ viknula je uz glasan smijeh. Jedva je izdržavala njegov pritisak na svojoj nozi i na ovaj način htjela pokazati da joj nije ništa. Podsjećanjem na njegovu prošlost htjela ga je dekoncentrirati. Zнала je da je to najbolji način da dobije ovaj dvoboj.

„Strah me da se ne otrujem“, uzvratilo joj je smijući se. Prikrivao je bol koju je prouzročila njezina poluga na njegovu gležnju.

„Predaj se“, doviknula mu je. „Tapkaj.“

„Ti se predaj“, uzvratilo je. „Ti tapkaj.“

Pozivali su jedno drugoga da daju znak kako odustaju od borbe i priznaju da je ovaj drugi pobijedio. Tko zna koliko bi ovo trajalo i kako bi završilo da se nije začuo glas.

„Djeco, vrijeme je za pokret“, rekla im je Baka Advent blagim, ali odlučnim glasom. Iako su bili veliki ratnici i prekaljeni borci, za nju su i Orašar i Snjeguročka bili predivni mladi ljudi, gotovo još djeca.

Nekako su se raspetljali i brzo podigli. Nije im baš bilo po volji da ih je baka zatekla da se bezbrižno zabavljaju.

Nije bila sama. Začulo se hihotanje.

Mališani, koji su bili spremni za polazak, gledali su s veseljem dvoje junaka koji su ih netom izbavili iz šaka Fratra Biča kako se valjaju po snijegu.

„Bako Advent, možemo se i mi igrati. Bako...“ čuli su se glasići.

„Ne, ne... moramo na put. Moramo pronaći drugu djecu“, odgovorila im je dok im je popravljala kape na glavama kako im ne bi bilo hladno.

U međuvremenu su i Snjeguročka i Orašar bili spremni za put pa su mogli krenuti. Svi su sa žaljenjem gledali iglu koji su morali ostaviti za sobom.

„Na otprilike jedan dan hoda odavde nalazi se selo koje je u podnožju dvorca Crnog Viteza. Trebali bismo stići kasno popodne“, rekao je vojnik.

Dugo su hodali kroz snijegom prekrivena područja. Nisu puno razgovarali.

„Nije li čudno“, rekla je odjednom Baka Advent djevojci koja je hodala kraj nje i prekinula tišinu, „da su mališani bili tako udobno smješteni. Čemu takva pažnja i oblaganje bačvi sijenom ako se djeci moralo dogoditi nešto užasno. Pričali su i da su ih Fratar Bič i žena dobro hranili i da im nisu učinili ništa nažao. Bili su isprepadani njihovim pojavama, što su bili oteti iz svojih domova i obitelji, ali ništa drugo strašno nije im se dogodilo.“

„Da“, odgovorila je Snjeguročka. „Čudno je sve to.“

Put ih je vodio dalje kroz ravnicu prekrivenu snijegom. Sve je bilo neobično tiho.

Prekinuli su razgovor. Pažnju im je prekinulo komešanje među djecom. Nešto su se došaptavala.

„Bako Advent, što je ono?“ upitalo je nekoliko njih skoro u isto vrijeme pokazujući rukom prema polju. Nazirali su se obrisi usamljene figure.

„To je strašilo koje služi za plašenje ptica“, rekla je Baka Advent. „Ali ptica sada nema pa strašilo spava.“ Dodala je uz osmijeh.

„Ma znamo da je ovo strašilo i da plaši ptice, ali zašto se miče?“

„Ne miče se, to vam se samo čini.“

Već u trenutku dok je završavala rečenicu, znala je da nije sasvim sigurna u to što govori. Ono što joj se događalo u posljednje vrijeme, učilo ju je da preispituje stvari koje su joj sve do jučer bile logične.

Okrenula se prema slamnatoj figuri koja se nalazila u polju na nekih tridesetak metara udaljenosti i dobro se u nju zagledala. Čuvši razgovor između bake i djece, isto su učinili i Orašar i Snjeguročka.

Micalo se. To se moglo sasvim jasno primijetiti. Najprije samo neznatno, a onda sve vidljivije. Sada u to nije bilo nikakve sumnje.

Strašilo im je mahnulo rukom mehaničkim pokretom poput brklje na željezničkom prijelazu koja se diže i spušta.

„Vidiš bako... vidiš da se miče“, povikala su razdragano djeca, sretna što su bila u pravu.

Izraz na licima odraslih članova družine, koja su gledala u strašilo, nije bio ni najmanje radostan. Znali su da ovo najvjerojatnije ne znači ništa dobro.

„Ostanite ovdje“, rekli su djeci i krenuli u polje vidjeti o čemu se radi. Hodali su polako i oprezno. Nisu znali što ih čeka. Mislili su možda da je to neko moderno strašilo kojem je dosadilo nepomično stajati u polju i da vjerojatno i on ima neku aplikaciju kojom se kontrolira njegovo strašenje ptica.

Strašilo se ponovno pokrenulo. Ovaj je put pokret slamnate ruke išao odozdo prema gore. Kao da ih je pozivao da dođu bliže.

Sada su ga već mogli puno bolje promotriti. Ničime se posebno nije isticalo u odnosu na neko drugo strašilo koje bi čovjek mogao zateći u bilo kojem polju, u bilo kojem kutku svijeta. Nalazilo se na improviziranom križu i podignuto nekih pola metra od snijegom prekrivene zemlje. Pamučne hlače koje su sezale do ispod koljena, gruba radnička košulja smeđe boje navučena preko slamnatog trupa i na glavi šešir s obodom. Na boku mu je bila platnena torba obješena o remen koji je išao dijagonalno preko tijela. Glava slamnatog čovjeka bila je pognuta kao da spava.

Približili su mu se. Nisu znali što učiniti. Orašar je isukao mač, a Snjeguročka zauzela borbeni stav. Osjećali su se pomalo glupo jer se pred njim nalazilo tek jedno obično strašilo.

„Dajte mi djecu“, začuo se odjednom dubok glas koji je odjeknuo poljem. „Predajte mi ih odmah i otidite.“

Bilo je jasno što strašilo želi i da se tu ne nalazi slučajno.

Troje ljudi koje se nalazilo pred njim gledalo ga je bez glasa. Sada je bilo sigurno da oslobađanje djece iz gostionice Fratra Biča neće proći bez posljedica. Nisu znali tko je poslao strašilo, ali je njegov cilj bio jasan.

Slamnati čovjek nije čekao njihov odgovor. Skočio je s križa i našao se na tlu, pognut prema naprijed, pridržavajući šešir da mu ne odleti.

Svi troje su se povukli korak unatrag i odmakli od njega.

Polako je podiglo glavu i sada su mogli vidjeti da umjesto očiju ima dvije duplje koje kao da su iskopale vrane i izrezan otvor u slami u obliku osmijeha.

„Ja sam Božićno Strašilo i želim se s vama igrati“, rekao je sada sasvim piskutav i umiljat glasić koji kao da je pripadao malom djetetu, a koji nije imao ništa s onim glasom koji je maloprije tražio da mu se predaju djeca. Usta strašila nisu se pomicala i činilo se da glas dopire iz unutrašnjosti slamnatog tijela kao kod vještih trbuhozboraca. „Dovedite djecu pa ćemo se igrati svi zajedno“, dodao je.

Nisu znali bi li ga napali, pobjegli od njega ili učinili nešto treće. Šutjeli su i njemu prepustili inicijativu. I da su htjeli jedno drugome nešto reći, teško bi našli prikladne riječi u ovakvoj situaciji.

Strašilo im je okrenulo leđa i vratilo se do križa s kojeg je netom sišlo. Izgledalo je kao da na trenutak pred njim pleše. Onda se strašnom brzinom sagnulo, iščupalo križ iz zemlje, polukružno se okrenulo i zavitalo ga prema Baki Advent, Snjeguročki i Orašaru.

„Dajte mi djecuuu... dajte!!!“ grmio je ponovno onaj duboki glas dok je križ letio iznad njihovih glava.

Više nije bilo nikakve sumnje da Božićno Strašilo nema nimalo prijateljske namjere.

„Igrati se... hoću se igrati“, vratio se mili glasić dok je koračao prema njima širom raširenih slamnatih ruku kao da ih želi sve izgrliti.

No, za predstavu Božićnog Strašila i njegove šizofrene ispade više nikoga nije bilo briga. Došlo je vrijeme za akciju.

„Ovo ti je kraj!“ uzviknuo je Orašar i napravio korak naprijed. Podignuo je jednu ruku iznad glave dok je mačem u drugoj probadao strašilo. Ovakvog poteza ne bi se postidjela ni jedna dvorana za mačevanje. Gotovo savršeno.

„Ovo je bilo još lakše nego s Fratrom Bičem“, pomislio je uguravši mač još dublje u strašilo.

Slamnato čudovište spustilo je glavu i svojim slamnatim rukama uhvatilo se za oštricu koja je još samo malo virila između njegova tijela i balčaka mača. Veći dio već mu je izišao kroz leđa.

„Vidi.. vidi... pa ja sam proboden“, reklo je s radošću u glasu ništa drugo do upravo samo strašilo. Izvuklo je mač iz sebe bez problema jer s druge strane nije bilo nikakve reakcije Orašara koji je zabezeknuto gledao u ono što se upravo događalo. „Bravo, dapače... odlično“, dodao je upravo probodeni slamnati čovjek pustivši mač u rukama vojnika.

Strašilo je napravilo dva-tri koraka u jednu stranu, pa dva-tri koraka u drugu, kao da je neka vješta balerina. *Demi Plie*. Labuđe jezero usred snježne pustopoljine. Onda se malo naklonilo, stalo ravno pred Orašara i reklo:

„A sada me probodi opet, hrabri vojniče. Hajde. Samo hrabro.“

Orašaru nije to trebalo dva puta reći. Još snažnije je iskoračio i ponovno probio strašilo. Mislio je valjda da će snažniji ubod polučiti bolji rezultat. Podignuo je pogled s mjesta na kojem je mač ušao u protivnika prema njegovu licu. Osmijeh na licu strašila koji je uvijek bio jednak imao je sada neki zlokoban smisao.

„Ups... *touche*... pun pogodak... ponovno. A sada ja igram“, duboki glas strašila dao je do znanja da više neće biti tek obična hrpa sijena za vježbanje.

Posegnulo je u svoju torbu i odjednom mu se u ruci stvorio srp kojim je snažno zamahnulo prema Orašaru. Učinilo je to kao što su revolveraši na Divljem Zapadu vješto i munjevito vadili svoje koltove. Bio je to odlično izveden napad koji se teško brani. Zamahnulo je dijagonalno sa svog boka prema gore kao da je htjelo isparati čitavu utrobu vojnika s mačem. U tome bi i uspjelo da Snjeguročka nije munjevito reagirala i povukla Orašara unatrag zgrabivši zadnji dio njegove uniforme. Oštrica srpa ipak je uspjela preparati uniformu i djelomično zasjeći tijelo vojnika.

Strašilo nije gubilo vrijeme. Vidjevši da prvi napad nije u potpunosti ispunio cilj, odmah je uslijedio novi. Posegnulo je ponovno u torbu i u drugoj ruci mu se stvorio još jedan srp te je njime učinilo isti potez kao i maloprije, samo sada s druge strane. Ovaj je zasjek zahvatio Orašara po ruci.

U povlačenju pred razmahanim strašilom, Snjeguročka i Orašar leđima su tresnuli o snijegom pokriveno tlo. Vojnik je za sobom povukao i mač iščupavši ga iz slamnatog tijela.

Strašilo je pripremalo konačan napad. Napravilo je dva koraka, bacilo se prema naprijed i čitavom duljinom proletjelo zamahujući istovremeno sječivima u svojim rukama ne bi li ih zabilo u neprijatelje koji su ležali na podu.

Orašar je bio nemoćan i čekao je da se oštrica sruči svom snagom u njegovo tijelo. Bio je šokiran i gotovo skamenjen akcijom strašila te povredama koje mu je nanijelo.

No, Snjeguročka nije bila nepomična. Zgrabila je Orašaru mač iz ruke i njime snažno zamahnula kotrljajući se istovremeno oko svoje osi. Kirurškom preciznošću oštrica je oružja odrubila glavu strašila koje se bacalo prema njima. Otkotrljala se u blizinu dok je slamnato tijelo palo između njih.

Na licima djevojke i Orašara mogao se vidjeti izraz olakšanja. Vjerovali su kako je ovoj čudnoj bitci došao kraj.

Prevarili su se.

Na njihovo ogromno zaprepaštenje tijelo strašila počelo se pomicati. Nije se tu samo radilo o nekontroliranom trzanju kao kada zmiji odsiječete glavu pa tijelo još neko vrijeme migolji. Bili su ovo sasvim kontrolirani pokreti koji nisu imali nikakve veze s reakcijama gmizavaca u sličnim situacijama.

Strašilo se počelo pridizati. Sada je ponovno stajalo pred njima. Snjeguročka i Orašar još su uvijek ležali na zemlji i zabezegnuto promatrali što se pred njima događa.

Potpuno se uspravivši, strašilo je malo otreslo snijeg i onda rukama pokušavalo napipati dio tijela koji mu je nedostajao. „Vidi, izgubio sam glavu. Baš zabavno“, uzviknulo je odjednom s velikim čuđenjem u glasu. Pri tome je prolazilo rukom na mjestu na kojem mu se trebao nalaziti dio tijela kojeg više nije bilo, kao da se stvarno želi uvjeriti da glave više nema.

Tijelo Božićnog Strašila osvrtalo se oko sebe i onda uputilo prema mjestu na kojem se nalazila odsječena glava. Prignulo se, uzelo je u ruke i malo u nju zagledalo.

„Glavo, glavo... mjesto ti je na ramenima“, reklo je s dozom ljutnje u glasu.

Poput nekog astronauta koji namješta kacigu prije izlaska u svemir, strašilo je vratilo glavu na mjesto na kojem je bila prije nego što ju je Snjeguročka odrubila. Malo ju je rukama pomicalo lijevo-desno kao da želi pogoditi baš ono mjesto koje će najviše odgovarati njegovu torzu.

Dvojac na tlu gledao je bez riječi ovo što se pred njima odvijalo. Ništa manje zapanjena nije bila ni Baka Advent koja je sa strane nepomično promatrala čitavu ovu nevjerojatnu scenu. Razgovor strašila sa svojom glavom podsjetio ih je na Hamletov govor nad lubanjom o ništavnosti života, ali sada nije bio trenutak za analize književnih i dramskih djela. Povukli su se svi troje prema natrag. Znali su da im ovdje treba neka sasvim druga strategija. Mogli su nabadati strašilo koliko god žele i odsijecati mu glavu bezbroj puta, no to očito nije imalo nikakvog smisla. Ako nisu pobijedili u ovoj bitki, bit će prilika za nove okršaje s Božićnim Strašilom. Poštapalica o tome kako se na kraju mrtvi broje, imala je u ovom slučaju neki sasvim novi smisao.

„Nećete se više igrati...“, reklo je slamnato čudovište s tugom u glasu vidjevši kako se trojac od njega udaljuje. „Idem onda. Vidimo se. Pa... pa.“

Mahnulo im je rukom kao da se oprašta s najboljim prijateljima. Strašilo je veselo odskakutalo kao da nije upravo sudjelovalo u borbi na život i smrt. Poput razdraganog djeteta koje se nakon igre vraća kući na ručak koji mu je skuhala brižna majka.

Djeca su bila zbunjena jer im strašilo i nije izgledalo tako jezivo, a nisu dobro ni shvatili što se događalo u snijegom prekrivenom polju. Kad su vidjeli kako slamnati čovjek veselo skakuće i odmahuje, počeli su mahati i oni. Potom je i ono, još jednom se okrenuvši, veselo odmahivalo njima.

Baka Advent i Snjeguročka pomagale su ranjenom Orašaru i gledali ovu veselu scenu od koje im se ledila krv u žilama. Znali su da će se im se putovi još ukrstiti s ovom neobičnom kreaturom. Bili su u to sigurni.

NOĆENJE U ČUDNOM SELU

Baka Advent bila je sve zabrinutija. Put do sela se otegnuo. Djeca su bila jako umorna, a i Orašar se sve teže držao na nogama. Jedva je hodao oslonjen na Snjeguročku. Napad strašila ostavio je na njemu traga.

Napokon su ugledali svjetla u daljini. Svi su osjetili olakšanje. Ipak, trebalo im je još nekih pola sata hoda ne bi li došli do ulaza u selo.

Iako im se žurilo da osjete toplinu unutrašnjosti neke kuće, zastali su i promatrali prizor pred sobom. Unatoč tome što je već padao lagani sumrak, mogli su jasno razaznati ono u što su gledali. Svi su bili bez riječi jer u čudnijem selu od ovoga sigurno nikada nisu bili. Ne samo oni.

„Bože dragi!“ uzviknula je Baka Advent. „Što je ovo?“

„Predivno“, s ushićenjem u glasu dodala je Snjeguročka.

„Pa ovo je kao da se nalazimo u slikama...“ zaustila je baka.

„...Marca Chagalla“, dovršio je Orašar iako mu je već ozbiljno počelo faliti snage.

I stvarno. Zidovi kuća bili su obojeni u razne pastelne boje, a krovovi oslikani motivima seoskog života. Činilo se kao da se neki apstraktni umjetnik koristio krovovima kuća umjesto slikarskim platnom. Izgledalo je da ljudi lete preko krovova podignuti u zrak nekim ogromnim tornadom poput onoga u kojem se našla mala djevojčica iz Kansasa i njezin psić Toto. Iako je prizor bio jako čudan, istovremeno je bio i zapanjujuće lijep. Svaki je krov bio pravo remek-djelo. Na jednom žena u crvenoj haljini s bijelim velom oko glave i čudni stvor s fizionomijom kože te ljudskim tijelom koji ispred sebe drži violončelo. Potom neobična osoba zelenog lica u ljubičastom kaputu kako svira violinu. No, najčešći motiv koji se mogao naći na crjepovima bile su djevojke i žene u vjenčanicama. Gotovo pola krovova u selu imalo je taj motiv.

„Da“, rekla je baka. „Stvarno izgleda kao da smo na velikoj izložbi Marca Chagalla. Boje su predivne.“

No, nije bilo puno vremena kako bi se divili ovoj neobičnoj umjetničkoj postavi. Krenuli su dalje, prema unutrašnjosti. Atmosfera koja je vladala u selu odudarala je od ljepote zgrada. Vani nije bilo nikoga. Sve je bilo pusto. Večer se već spuštala, ali teško da je to mogao biti glavni razlog praznih ulica. Baku je ovo pomalo podsjećalo na atmosferu u gradu iz kojeg je nedavno otišla.

Ljudi su izvirivali iz kuća i onda brzo nestajali unutra. Čulo se zaključavanje vrata.

Stali su pred jednu kuću ispred koje su se nalazili stariji muškarac i žena. Bili su zaokupljeni popravkom drvene klupe pa nisu vidjeli kada im se približila skupina.

„Molim vas...“ rekla je Baka Advent ne preglasno kako ih ne bi prepaala. Trgli su se kada su čuli njezin glas. Pogledali su grupicu koja se našla pred njima, prestali s onim što su radili i požurili čim prije ući. Čuo se poznati zvuk okretanja ključa u bravi.

„Molim vas!“ viknula je Baka Advent iako pred kućom više nije bilo nikoga. „Pomognite nam.“ Znala je da ne mogu provesti noć vani s iscrpljenom djecom i ozlijeđenim Orašarom. Bio bi to njihov kraj.

„Molim vas... imamo i djecu s nama. Znam da me čujete. Imajte dušu.“

Vidjela je kako su se zavjese na prozoru malo pomakle. Ništa se nije dogodilo.

Stajali su tako i nisu se micali. Još neko vrijeme vladala je apsolutna tišina, a onda se čuo zvuk otključavanja vrata. Samo su se neznatno odškrinula. Odjeknuo je muški glas.

„Tko ste vi? Ne želimo imati probleme“, doprlo je iz unutrašnjosti kuće.

„Trebamo samo prenoćište na jednu noć. Sutra ranim jutrom otići ćemo dalje. Nećemo vam učiniti nikakvo zlo“, brzo je odvrtila Baka Advent koja je sada bila puna nade.

Vrata su se još malo otvorila. Muškarac je provirio. Sumnjičavo ih je promatrao. Bio je otprilike sličnih godina kao i Baka Advent. Gledao je prema obližnjim kućama. Kao da ga je više brinulo promatra li ih netko od tamo nego skupina koja se nalazila pred njim. Kad se uvjerio da nema promatrača, izašao je pred kuću.

Bio je obučen u običnu, seljačku odjeću namijenjenu radovima u polju. Baš kakvu su seljaci nosili prije sve te mehanizacije i kompjuterizacije koja je zahvatila poljoprivredu. Pomno je promatrao skupinu ispred sebe.

„Odakle dolaze ova djeca?“ upitao je s velikom čuđenjem u glasu.

„Ovi su mališani oteti od svojih obitelji. Oslobodili smo ih iz gostionice Fratara Biča“, odgovorila je baka.

Izraz čuđenja na licu seljaka sada je bio još veći. Kao da nije mogao vjerovati onome što čuje.

„Što se dogodilo s Fratrom Bičem?“

„Ispovjedili smo ga i poslali na onaj svijet“, javila se Snjeguročka umjesto Bake Advent. „Više nikome neće stvarati probleme.“

„A on? Što je s njim?“ upitao je dalje pokazujući na Orašara.

„Zaparalo ga je srpom neko strašilo koje smo susreli po putu“, nastavila je Snjeguročka. Očito joj je konkretno odgovaranje, uz opise akcijskih sekvenci vezanih uz nedavne događaje, išlo bolje nego Baki Advent.

„Susreli ste Božićno Strašilo?“ iščuđavao se domaćin kuće koji je očito doživljavao jedan šok za drugim.

„Da. Odsjekli smo mu glavu, ali je pobjeglo“, rekla je djevojka s već vidnom dozom nervoze u glasu. Ranjeni mladić kojeg je pridržavala sve se teže držao na nogama.

Čovjek se prekrizio i promrmljao neke riječi koje su valjda bile molitva. Kraj njega se našla i žena koja mu je nešto šaptala na uho. Još se malo dvoumio, a onda kao da se nešto u njemu prelomilo.

„Uđite... uđite“, široko je otvorio vrata. „Uđite... brzo“, rekao je i mahnuo rukom prema sebi.

Stajao je dok svi nisu ušli. Sumnjičavo je još malo promotrio okolinu, a onda zatvorio vrata za sobom.

Unutrašnjost kuće bila je siromašno uređena, ali je bila topla.

„Djeco, okupite se oko peći... zagrijte se“, rekla je starija žena, domaćica kuće, koja je očito bila zadovoljna odlukom muškarca da pusti promrzle ljude unutra. Donijela je odnekud i deke kojima je zaognula djecu koja su se smještala oko vatre. Pružali su ruke prema peći na drva kako bi se čim prije utoplili. Dlanove su im ubrzo grijale i šalice s toplim mlijekom uz koje su stigli sir i jogurt. Snjeguročka se držala podalje od vatre.

„Ženo... rasklopi krevet... ovdje ćemo ga smjestiti... tu je toplo“, rekao je domaćin kuće i pokazao na Orašara koji je bio jako blijed.

Snjeguročka mu je pomogla da se posjedne na rub kreveta. Skinuli su mu odjeću. Ostao je u donjem rublju, a žena je donijela lavor s toplom vodom. „Pusti, ja ću“, rekla je Snjeguročki i počela čistiti Orašarovu ranu. „Imam neke trave od kojih će do ujutro biti kao nov.“

Djevojka je sjela za stol za kojim su se već nalazili Baka Advent i domaćin. Uzela je i ona krišku sira s tanjura na stolu. Nije jela ništa cijeli dan.

„Kakvo je ovo selo?“ upitala je Baka Advent nakon što je otpila gutljaj vrućeg mlijeka.

Čovjek nasuprot njoj spustio je glavu.

„Nije baš selo. Prije bi bio... zabavni park“, rekao je i nije se nasmijao što bi se očekivalo uz ovakav odgovor. Nije dalje objašnjavao svoje riječi, već postavio pitanje.

„Kamo ste se vi uputili?“

„U dvorac Crnog Viteza“, rekla je baka bez okolišanja.

Pogledao ju je na način iz kojeg se moglo iščitati da mu nije jasno kako može izgovoriti ovo što je upravo rekla na tako miran način.

„Samo tako... idete u dvorac Crnog Viteza“, promrmljao je. „A koje vas dobro tamo vodi?“ dodao je sarkastično.

„Mislimo da se tamo nalazi ostatak djece koja su prije bila smještena u gostionici Fratra Biča. Moramo ih vratiti kućama.“

Muškarac je pogledao Baku Advent, a onda skrenuo pogled.

„Ne znate s kim imate posla“, rekao je s nekom gorčinom u glasu.

„Vidjet ćemo kada ga susretnemo“, odgovorila je mirno Baka Advent. Nakon susreta s opakim fratrom i bezglavim strašilom činilo se da je teško nešto više može iznenaditi.

„Već ste ga susreli“, odvratio je muškarac.

Iznenađeno je podigla obrve.

„Kako to mislite?“

„Crni Vitez je Božićno Strašilo s kojim ste se po vašim riječima već sukobili.“

„Zar nije Crni Vitez – Hans Trapp?“ upitala je Snjeguročka pridruživši se razgovoru.

„Da, ali on ima više oblika koje njegov duh zauzima. Crni Vitez je jedan, Božićno Strašilo – drugi, a ima ih još.“

Starica i djevojka začuđeno su ga gledale.

„On je uzrok svih naših problema“, rekla je domaćica koja je sjela za stol i pridružila se razgovoru. Previla je do kraja vojnika koji je sada mirno ležao na krevetu i slušao o čemu razgovaraju. „Ostavio nas je na životu samo kako bi ispunjavali njegove hirove. Sva je okolna sela potopio. Srušio je branu koja je štitila čitav ovaj kraj. Ušao je u sukob s crkvom oko nekog zemljišta. Izopćili su ga iz društva i namamili u klopku. Pokušali su ga ubiti, ali kažu da mu duša sada lebdi između života i smrti, između zemlje i neba te da je tako postala neuhvatljiva“

„Ovo selo služi mu za zabavu. Tu se spušta iz zamka kad se želi rasonoditi. Dao nam je točne skice i boje te naredio kako trebamo obojiti kuće i krovove. Moramo ih gotovo svakodnevno čistiti od snijega kako bi on mogao uživati gledajući svoje zamisli. Često zna šetati po selu i diviti se svojoj kreativnosti“, pridružio se muškarac u opisu njihovih nedaća.

„Probadali smo ga mačevima, sjekli mu glavu... ništa nije pomoglo“, rekla je Snjeguročka.

„Nemoguće ga je ubiti kada je u obliku strašila“, nastavio je muškarac. „Čak da ste ga i zapalili, ne bi pomoglo. Duša bi mu pobjegla.“ Pogledao je malo ženu, a onda nastavio.

„Legenda kaže da ga je jedino moguće lišiti života kada se nalazi u oklopu Crnog Viteza. Navodno se tada osjeća potpuno sigurno i pušta duši da se sjedini s tijelom. Ako tada doživi smrt, duh ne može napustiti tijelo“.

„Gore u dvorcu?“

„Da, gore je njegov dvorac. No, to je mjesto gotovo neosvojivo kad se on nalazi u njemu. Nemate tamo nikakve šanse. Sada zna da dolazite pa će biti još oprezniji.“

„Kako da mu onda uzmemo djecu?“ upitala je Baka Advent sa zebnjom u glasu.

Bračni par ponovno se pogledao. Kao da su se bojali da ne odaju neku tajnu. Nešto zbog čega bi kasnije mogli biti surovo kažnjeni.

„Ima jadan način“, odvažio se muškarac nakon kraće šutnje. „Makar tako mi mislimo“, dodao je oprezno.

„Možete ga naći gore na Litici Očajnih Djevojaka“, dodala je njegova supruga.

„Kakvo je to ime za neku stijenu?“ upitala je Snjeguročka.

„Tako su je nazvali seljani kada je Crni Vitez počeo po kraju progoniti mlade djevojke. Mnoge od njih su...“, žena je malo zastala dok je ovo govorila, „... radije skočile s litice u bezdan nego što su se htjele prepustiti tom zlikovcu. Sada već dugo vremena nema djevojaka u selu pa je ta priča skoro zaboravljena.“

„Mislite da bi se u slučaju da se u blizini te litice ukaže mlada, lijepa djevojka Crni Vitez tamo pojavio?“ upitala je Baka Advent.

Domaćin je slegnuo ramenima.

„Nitko ne može to sa sigurnošću predvidjeti, no to je jedina šansa da se na bilo koji način dođe glave Hansu Trappu. Vidjeli ste krovove kuća. Opsjednut je mladim djevojkama u vjenčanicama.“

Kao da se neka rijeka misli istovremeno izlila u umove onih koji su sjedili za stolom. Gotovo svi su pogledali prema Snjeguročki.

Djevojka ih je zbunjeno gledala.

„Čekajte, ne mislite valjda da ja... ma dajte... budite ozbiljni.“

Nitko drugi nije ništa govorio. Nagovarati nekoga da bude mamac za Crnog Viteza otprilike je kao da nekom sugerirate da obuče kupaći kostim i peraje te u dubokom moru vabi veliku bijelu morską psinu.

„Ali on me već vidio. Znat će da sam to ja. Neće upasti u našu zamku“, nastavila je djevojka svoju obranu iako joj nitko nije proturječio.

„U pravu je“, javio se i Orašar iz svoje postelje. Nije mu baš bilo drago da Snjeguročka paradira pred tim koljačem koji je pobio cijela sela nevinih ljudi. Kao da je neki izbor za najljepšu djevojką.

„Čekajte“, čuo se glas domaćice kuće. „Možda ja mogu pomoći. Imam ideju.“

Otrčala je nekamo i svi su se začuđeno pogledali. Nije prošlo puno vremena kad se vratila noseći nešto u rukama.

„Evo, ako ovo obučeš, sigurno ćeš privući njegovu pažnju, a neće te ni prepoznati.“

Razgrnula je ostatke jela i stavila na stol haljinu, vjenčanu i bijelu. Predivna vjenčana haljina u čijem se kompletu nalazio i dugi bijeli veo.

„Mislite da ja to obučem“, čudila se Snjeguročka. „Ali to je vjenčanica.“

Svi su za stolom šutjeli. Prepustili su joj odluku.

Pogledala ih je. Nije previše inzistirala na tome da neće obući haljinu za vjenčanje i pokušati namamiti Crnog Viteza u klopku jer je znala da o tome ovisi spas djece.

„Dobro“, rekla je. „Učinit ću to.“

Preljepa špijunka koja nije pokazala strah ni u jednoj dosadašnjoj situaciji, sada je osjećala nelagodu. Baki Advent čak se učinilo da je na njezinu licu ugledala rumenilo.

Zgrabila je haljinu sa stola i otrčala u sobu. Nakon nekog vremena izvirila je iza vrata.

„Bako Advent, možete mi doći pomoći?“ upitala je tihim glasom.

„Svakako dušo.“

Pohitala je u sobu.

Nije ih bilo neko vrijeme.

Onda je prva izašla Baka Advent. Ostavila je otvorena vrata.

Snjeguročka je izašla obučena u bijelu vjenčanicu. Bio je to prizor od kojeg je svima zastao dah. Djevojka je komotno mogla završiti na naslovnici bilo kojeg modnog časopisa ili revije specijalizirane za vjenčanja. Haljina je sama po sebi oduzimala dah još dok se nalazila na stolu, a sada na ovoj djevojci predivnog stasa njezina ljepota bila je očaravajuća. Bili su uvjereni da će ovaj prizor zasigurno privući Crnog Viteza.

Dan se oduljio i već je bilo kasno. Djeca su pozaspala na podu. Tamo je spavao i muškarac dok je Baka Advent podijelila postelju s domaćicom.

Nije bilo ni govora da Snjeguročka skida vjenčanicu pa je ujutro ponovno oblači. Legla je u njoj na krevet kraj Orašara jer je to bilo jedino mjesto na kojem se mogla ispružiti. Ruke su im se najprije slučajno dotakle, a onda kao po dogovoru isprepleli su prste i spojili dlanove. Podsjećali su na parove koji su se oslikani nalazili na krovovima kuća.

Bila je to najljepša noć u Orašarovu životu. Osjećao je da sav gori. Nije znao je li to od rane, od trava kojima ju je premazala žena koja ga je previla ili od nečeg trećeg. Nije bilo ni važno. Bilo mu je lijepo i htio je da ova noć traje zauvijek.

BESPOŠTEDNA BORBA NA LITICI OČAJNIH DJEVOJAKA

Svanulo je predivno jutro. Svi su bili jako uzbuđeni. Djeca su sjedila za stolom. Uživala su u siru i mlijeku koje su im domaćin i njegova žena servirali.

Kada se Orašar probudio, Snjeguročke u vjenčanici više nije bilo kraj njega. Protegnuo se i začudo nije više osjećao nikakav bol. Nije znao kakvim je travama domaćica namazala njegovu ranu, ali u svakom je slučaju djelovalo.

Trebalo je poći na put jer Litica Očajnih Djevojaka nije bila baš blizu. Domaćin kuće ponudio se da ih do gore odveze zaprežnim kolima i volovima. Smatrao je valjda da je ovo jedina šansa da se oslobode Hansa Trappa iz svojih života pa je želio pomoći čime je potisnuo svoj strah.

Uzeli su još neke neophodne stvari koje im je dala domaćica i krenuli. Osjećali su da ih kroz škure prate mnoge oči, ali napolju nije bilo nikoga.

Sa Snjeguročkom u vjenčanici činilo im se kao da idu u svatove. S njima su išla i djeca. Baka Advent nije ih htjela ostaviti u selu jer se bojala da ih ponovno ne otme Krampus ili netko od njegovih pomagača. Mislila je da su sigurniji ovdje s njom.

Kola u koja su bili upregnuti volovi teško su se probijala po snježnim prijevojima. Na njima su bila djeca, Baka Advent i Snjeguročka. Djevojka je predlagala da ide pješke, ali to zbog duge vjenčanice nije dolazilo u obzir. Iako je na sebi imala samo svadbenu haljinu, nije joj bilo hladno i ugodno se osjećala. Snježne pahulje stalno su lebdjele u zraku.

Svako toliko zastajkivali su kako bi se životinje odmorile. Djeca su bila zamotana u debele pokrivače. Sve je ovo za njih bila jedna predivna avantura. Radoznalo su zapitkivali Baku Advent o mnogim stvarima.

„Čekajte“, rekao je odjednom Orašar koji je hodao kraj kola odrješitim glasom. „Čini mi se kao da nas netko prati.“

Svi su zastali i umirili se. Vojnik je gledao u dio puta koji su upravo prešli ne bi li nekoga primijetio. I svi su ostali pogledavali u tom pravcu.

Nisu vidjeli nikoga.

„Idemo“, naredio je Orašar glasom iz kojeg se očitavalo nezadovoljstvo jer se nisu potvrdile njegove sumnje.

Narednih nekoliko sati, uz manje ili veće zastoje, napredovali su prema vrhu.

Stigli su na liticu. Čovjek koji ih je prethodne noći udomaćio i doveo ovdje, pozdravio ih je i brzo udaljio sa zapregom. Prije toga im je pokazao malu pećinu u koju su sakrili djecu. Dobro su ih utoplili i rekli im da ako se ne vrate po njih neko dulje vrijeme, neka otrče prema selu. Onda su ulaz u pećinu sakrili borovim granjem.

Otišli su do samog ruba litice. S nje je pucao predivan pogled i ništa nije odavalo da se na ovom mjestu događaju zastrašujuće stvari. U blizini se nalazio kameni stup osrednje veličine u obliku bitve kakva se može naći na lučkim pristaništima. Priroda se ovdje čudno poigrala.

Snjeguročka je bila zbunjena i nije znala što napraviti.

„Sjedni, dušo, ovdje i čekaj“, rekla joj je Baka Advent i pokazala na čudan kamen.

Djevojka ju je poslušala. Prekrila je pri tome lice bijelim velom. Baka Advent i Orašar sakrili su se u obližnji šumarak.

Vjetar je puhao na litici te nosio vjenčanicu i dugo pokrivalo za lice. Bio je to predivan prizor. Kao iz nekog videospota za *heavy metal* baladu. Teško da bi ijedno biće moglo izdržati sjedenje na litici po ovakvom vjetru i niskim temperaturama, samo u tankoj haljini. Snjeguročki to nije smetalo. Stoga je sve izgledao još nevjerovatnije.

Orašar nije skidao pogled sa Snjeguročke. Bojao se za nju, no Baka Advent vidjela je da u njegovu pogledu ima još nečega. Osmjehnula se i bilo joj je drago da je ljubav i ovdje pronašla put, u ovim teškim okolnostima. Još jednom se pokazalo da ljubav ne bira ni priliku ni mjesto te da u nju treba vjerovati jer nikada ne znamo kada će se pojaviti i pozvati nas u svoje dvore.

Prošlo je neko vrijeme i nije se ništa događalo. Snjeguročka se svako toliko okretala prema njima i gestikulirala da ne zna što joj je činiti.

I Orašar i Baka Advent bili su sve zabrinutiji. Nisu imali nikakav rezervni plan ako se Crni Vitez ne pojavi. Osvrtali su se, ali nikakvog znaka od onoga koji su čekali nije bilo.

Prošla su dva sata i svi su nekako dolazili na sličnu pomisao kako sve ovo nema smisla. Dvojac koji se nalazio skriven među drvećem počeo se pridizati. Mahnuli su Snjeguročki kako je vrijeme da pođu.

Obračunat će se s vitezom u dvorcu. Bit će to puno teže nego da su ga ovdje uspjeli namamiti, ali nije im preostalo ništa drugo.

Snjeguročka se podigla i krenula prema njima.

Kao da je čitava šuma oživjela. Vrhovi drveća povili su se prema naprijed i snijeg je padao s grana. Tlo je zadrhtalo.

Nedaleko od Orašara i Bake Advent kao da se zemlja otvorila. Iz snijega je iskočio predivni bijeli pastuh noseći na sebi zastrašujuću pojavu u crnom oklopu. Crni Vitez. Kao da je bio ukopan u snijegu. Konj je kopitima grabio nastojeći se iščupati iz skoro zaleđene zemlje. Jahač koji se nalazio na njemu nije se uopće obazirao na dvojac koji je bio nedaleko od njega. Netremice je gledao prema mladoj djevojci. Nikome nije bilo jasno koliko se vremena već nalazio ovdje.

Pojava je bila zastrašujuća jer je Hans Trapp u oklopu bio visok nekih dva i pol metra te jako širok u ramenima. Vitlao je mačem koji sigurno nijedan muškarac na ovome svijetu ne bi mogao držati u jednoj ruci. Vizir na kacigi bio je spušten tako da je i to doprinosilo tajanstvenom i strašnom izgledu ovoga velikog konjanika. Ogromnih proporcija bio je i konj koji ga je nosio.

Snjeguročka se ukopala u mjestu. Susrela se u svom životu s mnogim opasnostima, puno puta gledala smrti u oči, prošla mnoga bojišta, ali ovakvog ratnika nikada nije susrela. Još je bilo gore što djevojka nije pri sebi imala nikakvo oružje. Odlučila se na to kako bi čitava klopka bila čim uvjerljivija i kako čudovište ne bi ništa posumnjalo.

Konj se još nije ni umirio kad je Crni Vitez izuzetno vješto skočio iz sedla na zemlju začuđujuće spretno s obzirom na veličinu i konstituciju te masivni željezni oklop. Bez ikakvog okolišanja pohitao je prema djevojci u bijeloj vjenčanici koja je nepomično stajala. Vidjevši da Snjeguročka gotovo uopće ne reagira, Orašar više nije gubio ni trenutka. Zaletio se s isukanim mačem svom silom na veliku figuru.

Kao i da nije. Mač se odbio od oklopa. Orašar je pomalo naivno vjerovao da će svojim napadom ozlijediti ili usmrtiti zastrašujućeg viteza. No, njegov napad imao je i drugi cilj – skrenuti pažnju napadača na sebe i omogućiti Snjeguročki da se izbavi sa samog ruba litice. U tome nije uspio jer je vitez svojim ogromnim tijelom i vitlanjem mača prepriječio put djevojci u bijeloj vjenčanici.

Orašar se borio pošteno i junački. Bez trikova i smicalica. Kao da mu to nije dozvoljavala vojnička čast i kodeks. Time nije imao nikakve šanse protiv Crnog Viteza.

Kada je vidio da se ovdje radi o klopki, Crni Vitez još je više poludio. Njegova snaga bila je gotovo nevjerojatna. Svi napori Orašara da ga savlada bili su uzaludni. Hans Trapp sve ga je više potiskivao prema rubu litice i mjestu na kojem se nalazila Snjeguročka.

Nikakva lukavstva, metalne kugle na pletenicama ili borilačke vještine nisu joj pomagale protiv džina u oklopu. Djevojci je sve više postajalo jasno da su ustvari sami sebe namamili u klopku.

Crni Vitez dobivao je ovu bitku. U jednom trenutku udario je Orašara pljoštimice mačem i od siline udara vojnik je pao na snježnu površinu.

„Pusti ga“, viknula je Snjeguročka. Bez okolišanja i ikakve taktike mahnito se bočno zatrčala na Crnog Viteza ne bi li tako spasila vojnika prema kojem je gajila sve dublje osjećaje.

Ogromni oklopnik kao da je ovo očekivao. Bez puno truda udario ju je snažno samim vrhom rukohvata svoga mača u obliku ljudske lubanje u glavu. Stropoštala se svom težinom na leđa. Pokušala je ustati, ali je udarac bio prejak. Malo se pridigla, ali je onda ponovno pala na koljena. Krv je kapala po bijelom velu koji joj je sada smetao u borbi.

Vidjevši da se dvoje mladih junaka nalazi u velikim problemima, Baka Advent odlučila se na očajnički čin. Napravila je nekoliko koraka i bacila se koliko su joj to godine dopuštale na Crnog Viteza. Ni njoj samoj valjda nije bilo jasno što time želi postići. Djelovala je instinktivno.

Činilo se da čovjek u crnom oklopu nije sasvim siguran je li ga uopće nešto napalo te se samo malo otresao. To je bilo dovoljno da Baka Advent odleti u snijeg i ostane tamo ležati. Nije se prema njoj ni okrenuo.

Crni Vitez kao da se dvoumio kome će od dvije osobe koje su se nalazile pred njim prvo oduzeti život. Mogao je birati. Odlučivao je o njihovom životu i smrti. Potiskivao ih je sve više prema litici. Činilo se da ih je odlučio ubiti tako što će ih baciti u ambis. Kao da nije želio da ovo mjesto izgubi na svojoj reputaciji i da još jednom opravda svoje ime.

Snjeguročka i Orašar sad su već bili sasvim blizu ruba. Činilo se kako baš ništa ne može preokrenuti ishod ove bitke.

No, nisu baš svi bili tog mišljenja.

„Crni Viteže i ja sam tu“, začuo se glas koji je u ovom trenutku i na ovom mjestu zvučao gotovo nevjerojatno.

Bilo je to ogromno iznenađenje i za Crnog Viteza i za troje junaka ove priče koji su se nalazili u sasvim nepovoljnom položaju. Svima se u tom trenutku činilo kako se radi o nekoj vrsti halucinacije. Budući da su se nalazili na velikoj visini, ne bi bilo čudno da je to reakcija na pomanjkanje kisika. Visinskoj opijenosti.

„Halo, Crni Viteže... tu sam“, začulo se ponovno.

Sada su svi bili sigurni da je glas koji čuju stvaran i da dolazi iz ne tako velike udaljenosti.

Prvi je reagirao Crni Vitez i okrenuo se prema mjestu s kojega ga je netko dozivao. Ovim potezom omogućio je i svojim protivnicima, koje je namjeravao baciti u ambis, da vide tko je taj koji im je barem na tren spasio živote.

Osoba koja se nalazila pred njima bila je možda nešto najčudnije što se moglo pojaviti u ovom snježnom krajoliku. Mladić je imao nekih dvadesetak godina i prvo što se na njemu moglo zamijetiti bio je čudan plosnati šešir kakav se viđao na flamanskim slikarima iz minulih stoljeća. Iz njega je virio ogroman paunov rep. Guste crne kovrče nazirale su ispod šešira i bile su u kontrastu s blijedom puti ovog mladog čovjeka. Na sebi je imao zlatno-crnu opravu, a oko vrata i rukava bijele heklane dodatke. Gipko se kretao u laganim papučama čiji su vrhovi bili zaobljeni nekoliko puta čineći tako oblik sličan spirali. Ovako obučen svakako je više spadao u neki cirkus nego na snježnu liticu na kojoj se vodi borba na život i smrt.

Vješto se kretao tako da ga Crni Vitez nije mogao dohvatiti.

„Stani ti skakavče“, urlao je Crni Vitez pokušavajući predvidjeti na kojem će se mjestu naći mladić. Visoko je podizao mač ne bi li čim jačim zamahom raspolovio pridošlicu koji se nalazio pred njim. Baš mu je to svaki put ostavljalo dovoljno vremena kako bi se u trenutku kada se mač trebao zariti u njegovo tijelo već našao na drugom mjestu.

„Bori se kao muškarac“, vikao je Crni Vitez pokušavajući isprovocirati vižljastog mladića.

„Tu sam... ja sam Petar. Petar Nizozemac“, dovikivao mu je kako bi osokolio zlikovca da ne posustane u svojem naumu da mu skonča životni put na ovom mjestu te kako bi znao s kim ima posla. Nije se uopće obazirao na opaske Crnog Viteza o načinu na koji se bori.

Od silnog zamahivanja Crni Vitez kao da se pomalo umorio. Pokreti su mu bivali sve sporiji. No, to nije bilo najgore što mu se događalo. Petar svoje skakutanje oko Crnog Viteza nije izvodio samo s namjerom da ga izmori, već mu je na pameti bilo i još nešto puno lukavije i konkretnije.

Za kamen na kojem je do maloprije sjedila Snjeguročka zavezao je hitro i neprimjetno jedan dio dugačkog poveza koji se nalazio omotan oko njegova pojasa. Bijele boje i teško zamjetljivog u odnosu na snježnu podlogu. Krećući se i plešući u krug oko Crnog Viteza, taj povez sve je više zapetljavao oko nogu ogromnog konjanika.

Crni Vitez počeo se njihatati jer su njegovi pokušaji, da u velikom oklopu sustigne Petra Nizozemca, doveli do toga da skoro sasvim izgubi ravnotežu. Kada je vidio što se događa, zamahnuo je mačem ne bi li presjekao povez oko svojih nogu.

Bilo je prekasno.

Dok je Crni Vitez podizao mač, Petar se zatrčao, odrazio i s obje noge snažno udario gornji dio oklopa ogromna viteza. Hans Trapp učinio je nekoliko nespretnih koraka unatrag i strmoglavio se u ambis.

Munjevito je reagirao i Orašar. Zgrabio je svoj mač koji se nalazio u snijegu, snažno zamahnuo i presjekao onaj dio poveza koji je Nizozemac zavezao oko kamena. Let Crnog Viteza u ponor sada više ništa nije sputavalo.

No, od siline udarca i Petar se kotrljao u ambis. Tako je silno udario Hansa Trappa da se teško mogao suprotstaviti dinamičnim silama koje su ga vukle u ponor. Činilo se kao da će podijeliti sudbinu Crnog Viteza.

Odletio je preko ivice litice kada ga je iznenada nešto šćepalo za zapešće. Osjetio je snažni trzaj u ramenu i pogledao prema gore. Snjeguročka je svom snagom nastojala spriječiti da joj isklizne iz ruke. Vidjevši da hrabri mladić, koji ih je upravo spasio od smrti, klizi u ponor, hrabra se ratnica bez razmišljanja bacila za njim i uhvatila za ruku.

Izraz iznenađenja na Petrovu licu bio je ogroman. Čudio se što se već nije našao na dnu ponora razmrskanog tijela, ali mu isto tako nije bilo jasno ako Snjeguročka drži njega, što onda drži nju. Da je sve mogao promotriti na miru, iz ptičje perspektive, vidio bi da je Snjeguročku za ruku držao Orašar koji se drugom rukom držao upravo za onaj kraj poveza koji je ostao zavezan za kamen nakon što ga je prije samo nekoliko trenutaka presjekao mačem. S pola tijela visio je preko ivice litice i grozničavo držao djevojku.

Bila bi ovo predivna scena da su je izvodili akrobati pod šatrom nekog cirkusa uz sigurnost zaštitne mreže. Bez sumnje bi pokupila ovacije razdraganih gledatelja. No, publike ovdje nije bilo, a nije bilo ni mreže koja letećim cirkusantima spašava živote u slučaju pada.

Samo su ih trenuci dijelili od sigurne smrti. Orašar je znao da neće proći puno vremena prije nego što popusti njegov stisak ili se prekine povez koji je sada držao na životu troje ljudi. Osjetio je nešto na svojim leđima, ali nije imao vremena time se baviti. Znao je da se tu još nalazi samo Baka Advent, no očekivati da ona povuče troje ljudi iz ambisa, bilo je suludo.

Dok je razmišljao o tome, traka je pukla.

Automatski je prebacio i tu ruku prema Snjeguročki kao da ju je htio s dvije ruke zadržati iako je i sam padao u bezdan. Nije im bilo spasa.

Onda je sve stalo.

Orašar je shvatio da ne pada nikamo. To je bilo nemoguće jer je on sada s dvije ruke držao zapešće Snjeguročke. Da ona ne padne, bilo mu je jedino bitno.

Svi su se počeli pomicati prema gore.

Da su mogli vratiti vrijeme unatrag, vidjeli bi kako je Baka Advent bila očajna gledajući što se događa nakon što je Crni Vitez odletio u ponor. Znala je da je nemoćna bilo što učiniti. Tada joj je u vidno polje ušao predivni pastuh Crnog Viteza koji je zbunjeno lutao bez cilja. Uzaludno je tražio svog gospodara. U glavi joj se pojavila jedna mala, gotovo suluda ideja, ali znala je da nema što izgubiti. Prišla je oprezno konju, pružila prema njemu otvorene ruke i počela ga milovati. Stavila je svoju glavu na njegovu njušku i zagrlila s obje ruke. Zatim je lagano uzela uzde u ruke i krenula prema mjestu na kojem se Orašar svim silama borio da se svi zajedno ne strmoglave u ponor. Konj kao da se malo dvoumio, no onda je krenuo za staricom. Kada je stigla do Orašara, razvezala je lentu koju joj je poklonio gradonačelnik prošle godine i na koju su ljudi s Božićnog sajma izvezli natpis „BAKA ADVENT“ te jedan kraj zavezala za dio vojničkog uprtača koji se nalazio na njegovim leđima. Drugi je zauzlala oko izbočine na sedlu koje je na sebi nosio prekrasan konj.

U trenutku kada se traka koja je bila omotana oko kamena do kraja pocijepala, plemenita životinja krenula je prema naprijed i počela svim silama povlačiti hrabri trojac prema gore.

Orašar je s dvije ruke držao Snjeguročku, a ova pak nije puštala Petra.

I lenta Bake Advent je pukla, ali baš u onom trenutku kada se i vižljasti Nizozemac našao natrag na litici. Ležali su u snijegu i gledali se međusobno. Onda su gledali Baku Advent pa bijelog pastuha koji se vrtio u krug i s čijeg je sedla vijorio crveni komad lente.

Trebalo im je još neko vrijeme da shvate kako su živi. Otprilike im je bilo jasno što se dogodilo, ali im je to sve bilo tako čudnovato.

Snjeguročka se prva ustala i otrešla snijeg s vjenčanice. Pogledala je Orašara koji je još sav zadihan od napora sjedio u snijegu. Zatim je svoju pažnju usmjerila na drugog mladića.

„Dakle, ti si Petar. Petar Nizozemac“, rekla je i to nije bilo pitanje, već konstatacija.

„Da“, odgovorio je mladić s jakim naglaskom. „To sam ja.“ Pri tome se veselo nasmiješio iako je još uvijek bio donekle uznemiren od onoga što je upravo doživio.

„Otkuda ti ovdje?“ upitala ga je.

Malo je oklijevao s odgovorom.

„Poslao me šef“, rekao je konačno.

„Sveti Nikola?“ rekla je Snjeguročka. I ovo je bila više tvrdnja nego pitanje. „Čula sam za tebe“, kratko je konstatala. Navlačila je svoj plavi kaput, a ponovno oblačenje vjenčanice morat će pričekati još neko vrijeme.

Kimnuo je potvrdno glavom.

Baka Advent milovala je konja. Orašar joj je pomogao da s njega skine sedlo. Odvezao je i onaj komad njezine lente koji je još za njega bio privezan te joj ga dodao s onim kojeg je skinuo sa svojih uprtiča.

„Idi sada“, rekla je starija žena životinji u uho. „Slobodan si.“

Kao da je razumio, konj je napravio nekoliko koraka, onda zastao, okrenuo se i pogledao ih. Propeo se, kao da im se posljednji put htio pokazati u svojoj veličini, a onda u galopu odjurio.

Četvero ljudi stajalo je na Litici Očajnih Djevojaka i međusobno se gledalo.

„Ako sam dobro razumjela“, prekinula je baka šutnju, „tebe je poslao Sveti Nikola?“ Rekla je to promatrajući Petra Nizozemca. „A tebe je Snjeguročka, to već znamo, poslao Djed Mraz. Imam osjećaj kao da se nalazim u Casablanci na početku Drugog svjetskog rata i da je sve puno špijuna koje su poslale velike sile.“

Petar je slegnuo ramenima.

„Nemam pojma. Samo mi je rečeno da dođem ovdje i pomognem koliko mogu. Ne postavljam baš previše pitanja. Bolje mi je čim manje znati“, rekao je gledajući u pod.

Baka Advent nije ni očekivala da će dobiti neke odgovore.

„Krenimo“, rekla je. „Idemo pokupiti djecu iz pećine te pronaći ostale dječake i djevojčice koji bi trebali biti u dvorcu.“

Svi su šutjeli i krenuli za Bakom Advent.

PROTIV VJEŠTICE I NJEZINE PJESME

Šutke su prolazili kroz bijeli krajolik. U zraku se osjećala neka strepnja jer nisu znali što ih još čeka u samom dvorcu ili putem prema tamo. Baka Advent ih je požurivala. Sve oko njih bilo je tiho. Možda i pretiho.

„Ne vjerujem da je djecu ostavio same. Sigurno je još netko s njima u dvorcu. Budimo oprezni“, rekla je žena u zelenoj pelerini pogledavajući stalno uokolo kao da je u zraku osjećala neku nedefiniranu opasnost.

Pretpostavljali su otprilike gdje se nalazi zdanje Crnog Viteza, ali nisu bili sasvim sigurni koliko još do tamo moraju pješačiti. Uskoro su dobili odgovor na tu svoju dvojbu, i to s čudnog mjesta na koje se obično ne postavljaju ni znakovi ni oznake mjesta.

„Pogledajte“, rekla je Snjeguročka i pokazala prstom prema gore. Svi su podigli glave. Vidjeli su čudnu pojavu koju vjerojatno ni svi astrofizičari ni meteorolozi ovoga svijeta ne bi uspjeli objasniti. Na nebu pred njima kao da je neka vješta ruka ucrtala pravilan kvadrat i tako izdvojila taj dio od ostatka plavog svoda. Znali su da se pod tim neobičnim nebeskim uprizorenjem nalazi dvorac Crnog Viteza. Na ovaj način valjda je želio pokazati da je gospodar neba koje se nalazilo iznad njegova dvorca.

Svatko bi se razuman okrenuo i čim prije krenuo u drugom smjeru od onoga koji vodi prema mjestu iznad kojeg je nebo bilo crno, no hrabra družina znala je da mora ići baš tamo.

Nije prošlo puno vremena. Iz daljine se začuo zvuk koji je bilo teško razaznati. Onda je postajao sve bliži. I bliži. Sada su već mogli prepoznati da se radi o pjesmi.

Svi su zastali jer nisu znali što će uslijediti. Na sve su bili spremni, ali da će ih netko dočekati s pjesmom, bilo je izvan svih očekivanja. Baka Advent prisjetila se Danajaca i darova. Znala je da moraju biti jako oprezni.

Tada su ugledali kako im se po snježnom putu približava stara žena, izuzetno zakrivljena nosa i isturene brade. Bila je jako pogrbljena. Nosila je bijelu, rasparanu haljinu od debelog materijala. Duga, sijeda, neuredna i masna kosa dosezala joj je skroz do donjeg dijela leđa. U ruci je držala nekoliko šiba i mahala prema skupini koja se htjela približiti dvorcu.

Najčudnija je bila činjenica da pjesma dolazi iz nje, ali ona nije pjevala. Sve je izgledalo poput nekog trećerazrednog *playbacka* u kojem se loše plaćeni izvođači i ne trude sakriti da pjevaju na matricu.

Ipak, moralo se priznati da ljepota njezina glasa odudara od svega drugoga. Bez sumnje da bi žiri bilo kojeg natjecanja, koje traži nove talente i pjevačke zvijezde, bio osupnut ovim što je odzvanjalo dolinom koja je vodila prema zamku Crnog Viteza. Starica bi zasigurno postala nova zvijezda društvenih mreža. Ako već ne bi ostvarila pjevačku karijeru, uspjeh u svijetu *influencera* bio bi joj zagaraniran.

„Frau Perchte, vještica“, rekla je Snjeguročka dok je predivna arija odzvanjala posvuda. „Budimo oprezni. Držimo se na okupu.“

„Stavite ruke na uši, djeco. Brzo!“ viknula je Baka Advent. Djeca su je poslušala i u strahu se sakrila iza nje.

„Evo, vi začepite s ovim uši“, rekla je te dodala Snjeguročki i Petru komade vate koje je uvijek nosila u torbi. Nikada nije znala za što će joj zatrebati, ali mislila je da svaka žena mora to imati sa sobom. Poslušali su je. I sama je učinila isto.

Kada je potražila pogledom Orašara, ne bi li se i on zaštitio od vještichine pjesme, vidjela je da ga nema.

Krenuo je sam naprijed.

„Ja ću je srediti“, rekao je i isukao svoj mač.

Činilo se da mu je bilo pomalo neugodno što je Petar savladao Crnog Viteza i da se sada za to želi iskupiti. Ipak je on bio profesionalni vojnik, a pridošlica iz Nizozemske tek zaigrani veseljak. Sujeta je prevladala nad razumom.

Krenuo je prema njoj s uperenim mačem. Izgledalo je da će sve ovo biti jako brzo okončano. Žena se nije pomicala, već je i dalje stajala na mjestu i mahala svojim šibama. Pjesma je bila još ljepša i zvonkija. Kao da nije bila s ovog svijeta. Pjesma nad pjesmama.

Kad joj se približio jako blizu, skoro na domet svoga mača, zastao je i spustio oružje. On i vještica tako su se neko vrijeme netremice gledali poput zaljubljenog para.

„Oh, Bože, kakva ljepota!“ uzviknuo je odjednom Orašar. „Nikada nisam vidio ljepšu djevojku. Sve ću učiniti za tebe. Ispunit ću ti svaku želju“, rekao je glasom koji nije skrivao očaranost i zaljubljenost.

Otvarala je usta kao da nešto govori, no činilo se kao da izrečeno čuje samo vojnik koji je stajao ispred nje.

„Što ti je?!“ viknula je Snjeguročka. Krenula je za njim ne bi li provjerila što se događa. „Oraš...“

Nije uspjela do kraja izgovoriti njegovo ime.

Zamahnuo je mačem, onako iz okreta, u želji da joj odrubi glavu. Bio je to napad bez ikakva upozorenja.

Nije ovo očekivala i samo su je godine predanog treninga spasile od oštrice njegova mača. Bacila se doslovce unatrag poput skakača u vodu koji skok započinje leđima okrenut prema bazenu. Raširila je pri tome ruke i gurnula ih iza sebe kako se ništa ne bi našlo na putu Orašarova mača. Ostalo joj je samo nadanje da će njezina reakcija biti brža od njegova napada.

Oštrica mača zaparala joj je kaput i vidjela je kako joj prolazi iznad glave. Bio je tako blizu da ga je doslovce mogla poljubiti. Pala je na zemlju.

Ležala je bespomoćno u snijegu prepuštena na milost i nemilost Orašaru. Znala je da nikakva njezina reakcija ne može biti toliko brza i učinkovita da spriječi vrhunskog borca, kao što je on, da je liši života.

No, nije se na nju obazirao. Kao da nije postojala i kao da je nije želio dokrajčiti.

Prošao je kraj nje i krenuo dalje.

Petar Nizozemac iskočio je pred njega i spremao se započeti svoj čudni ples, ali to ovaj put nije prošlo. Orašar je već znao taj njegov trik, a mladić iz Nizozemske kao da nije imao više solucija za napad.

Udario ga je snažno nogom iz okreta u predio prsa od čega je Petar završio u dubokom snijegu. Ni na njega se više nije obazirao. Ignorirao ga je i išao dalje. Poput teledirigiranog projektila. Pred sobom je imao samo jedan cilj - Baku Advent. Hodao je prema njoj kao hipnotiziran. Uperio je oštricu prema ženi.

„Tebi ću Bako Advent odsjeći glavu. Ti si za sve kriva“, rekao je jasno i razgovijetno poput osobe koja izgovara zakletvu ili prisegu nekim metalnim glasom koji je više zvučao kao rezultat programa za pretvaranje pisanih tekstova u audiozapise nego ljudskom govoru.

Baka Advent je u njegovim očima vidjela neki čudni sjaj. To nije bio on. Kroz njega je progovarala Frau Perchta. Orašar je bio samo zvučnik putem kojeg je izlazio glas zle vještice. No, zvučnik s oružjem koje je u njegovim rukama bilo izuzetno ubojito.

Povlačila se natrag. Djeca skrivena iza njezina skuta povlačila su se s njom.

Znala je da će je sustići i da mu ne može pobjeći. I da je mogla umaći, ne bi se na to odlučila jer bi njemu i Frau Perchti ostavila djecu na milost i nemilost. Radije će ovdje izginuti nego to učiniti.

Napravila je još dva koraka unatrag. Djeca su izvirivala iza njezine zelene suknje. Tada je učinila nešto što nitko nije očekivao. Nešto što je u ovakvoj situaciji bilo gotovo suludo.

Zapjevala je iz sveg glasa i pri tom izvadila vatu iz ušiju. Znala je da joj veća opasnost prijete od mača nego od pjesme.

„O, sveta noći... zvijezde vedro sjaje...“ začuo se zvonak glas Bake Advent.

Njezin glas odjekivao je dolinom. Kao da je sve na trenutak stalo. Snjeguročka i Petar gledali su je u čudu.

„To je noć rođenja dragog Spasitelja...“ pjevala je baka sve jasnije i glasnije. Činilo se kao da se formira neki zvučni zid koji služi kao obrana od pjeva vještice.

Tada je dobila i neočekivanu pomoć.

„Dugo je ležao svijet u grijehu i zabludi...“ začuli su se brojni glasići iza nje. Vidjevši kako se Baka Advent za njih bori, i djeca su se pridružila pjesmi. Makli su ruke s ušiju te zapjevali i oni iz sveg glasa.

Dvije su pjesme sada odjekivale dolinom. Nije ovo bio neki od festivala s natjecateljskim karakterom čiji će pobjednik u sljedećem periodu gospodariti radiovalovima, već boj za dušu začaranog vojnika.

Orašar je stajao pred njima, ali je izgledao nekako zbunjen i dezorijentiran. Kao da je popuštala magija zbog koje je prije samo nekoliko trenutaka Snjeguročki skoro odrubio glavu.

Vidjevši da pjesma, koju je počela Baka Advent, djeluje na Orašara, zapjevala je i Snjeguročka. Pridružio im se i Petar Nizozemac jer mu je valjda bilo neugodno da jedino on stoji i nijemo promatra što se događa.

No, ni Frau Perchta nije stajala besposlena. Pomicala je ruke od vrha svoje glave prema naprijed. Kao da je slala valove crne magije kojom se odupirala pjesmi koja je željela otrgnuti Orašara iz zarobljeništva njezinih misli. Kada bi ruke istegnula do krajnje granice, zatresla bi se cijelim tijelom. Htjela je tako valjda još više pojačati učinak svog djelovanja.

Vojnik s mačem nalazio se u sredini između sudara dvaju sila koje su se borile za njegov razum i dušu. Činilo se u jednom trenutku kao da mu se tijelo, pod djelovanjem tih misli, malo odvojilo od tla. Podigao je svoj mač s obje ruke i izgledalo je kao da će prepoloviti Baku Advent te da je zla vještica pobijedila.

Pred očima bi mu se na trenutak zacrnilo, pa bi mu onda dolazile slike Snjeguročke u vjenčanoj haljini, trenutka kad joj lice trlja snijegom, pa opet crnilo, bijeli veo, držanja za ruke, prizori na krovovima kuća u čudnom selu... crnilo. Onda je sve oko njega nestalo. Onesvijestio se.

Nije bio jedini na koga je pjesma Bake Advent i dječice koja su se oko nje okupila djelovala. Frau Perchta je stajala nepomična i kao da je bila potpuno onemoćala.

Petar joj se približio s dosta opreza jer nije znao kakvim magičnim trikovima ova vještica raspolaže. Kad se uvjerio da Frau Perchta stoji kao da je netko iz nje isisao svu energiju, vezao joj je ruke bijelim velom koji je na Litici Očajnih Djevojaka nosila lijepa ratnica. Glava joj je klonula i nije pokazivala nikakve znakove protivljenja svom zarobljavanju.

Akcija spašavanja vojnika Orašara bila je u punom jeku. Snjeguročka ga je nekoliko puta pljusnula po licu ne baš nježno. U pokušajima da mu povрати svijest, bilo je i neke srdžbe što je Orašar poludio za drugom, bez obzira na to što je bio plod vještice vradžbine.

„Što se dogodilo?“ upitao je sav zbunjen dok mu se svijest polako vraćala. „Ne sjećam se ničega od trenutka kada sam stao pred neku predivnu djevojku.“

„Zbog koje sam ja skoro izgubila glavu. Nisam znala da ti se sviđaju starije“, rekla je Snjeguročka uz osmijeh. „Hajde, ustani. Ništa se značajno nije dogodilo osim što si nam svima želio odrubiti glavu. Pogotovo Baki Advent.“

Od ovoga što mu je govorila Snjeguročka bio je još zbunjeniji. Pomogli su mu da se uspravi na noge kao što pomažu boksaču nakon pretrpljenog nokauta. Noge su mu još uvijek klecale i izgledao je jako iscrpljeno.

Pogledom punim neugode pogledao je stariju ženu u zelenoj pelerini koja je bila glavni cilj njegova napada. „Bako Advent... ja...“ zbunjeno je pokušavao pronaći riječi kojima bi se opravdao za svoje maloprijašnje postupke.

Stavila je ruku na njegovo lice.

„Ništa se ne brini i ne ispričavaj se. To nisi bio ti. Idemo čim prije u dvorac potražiti djecu“, nježno mu je rekla.

Stala je na čelo te čudne kolone i povelala ih prema zamku Crnog Viteza.

U DVORCU CRNOG VITEZA

Penjali su se po širokom putu koji je vodio do zamka. Pažljivo su promatrali ne bi li uočili još nešto sumnjivo što bi ukazivalo na mogući napad, ali njihovo napredovanje nije ništa remetilo.

Izbili su na čistinu i pred njima se ukazao malen i čudan dvorac. Imao je slične elemente kao i sva druga zdanja ovakvog tipa, ali s jednom ogromnom razlikom. Bio je sav obojen u crno. Baš svaki bedem, kula, kapija, krov, zidovi zgrada – sve je bilo u crnoj boji. Na tornjevima su vijorile zastave koje su očekivano bile crne. Kao da je netko želio suzbiti bilo kakvu mogućnost radosti i veselja. No, u kontrastu s bjelinom snijega ovaj dvorac imao je u sebi nešto veličanstveno i gotovo hipnotizirajuće.

Atmosfera oko dvorca bila je neobična. Sav se nalazio u sjeni onog crnog komada neba koji se nadvio nad njim. Obavila ga je polutama. Kao da je neki vješti gospodar vremenskih prilika odredio da će se zamak nalaziti u tmurnom i prijetećem vremenu koje je stalno nagovještavalo oluju koja nikada neće stići.

Još su malo stajali i promatrali ovu čudnu građevinu, a onda se sasvim približili. Vladala je potpuna tišina. Našli su se pred ogromnom kapijom. Iz dvorca nisu dopirali nikakvi zvukovi. Da ih je netko mislio napasti, sigurno bi to učinio sada kada su bili pod bedemima, a ne kada uđu u zamak. Svi su se raštrkali uokolo kako bi smislili način za ulazak u dvorac. Znali su da se kapija vjerojatno otvarala kad je Crni Vitez jašući odlazio ili se vraćao, no sumnjali su da se isto događalo kada je iz dvorca izlazila Frau Perchta ili netko drugi. Kraj velike kapije nalazila su se vrata koja su bila zaključana. Petar Nizozemac i Orašar pokušali su provaliti, ali nije išlo. Svi pokušaji da Frau Perchtu uvjere da im kaže kako će ući u dvorac, nisu urodili plodom. Samo je šutjela i gledala u pod.

Stajali su pred dvorcem i čudili se kako će u njega ući. Bili su tako blizu svog cilja, a istovremeno i tako daleko.

„Znam“, uzviknuo je Orašar iznenada. „Napravimo veliku nakupinu snijega ispred zidina dvorca.“ Sam je počeo raditi na tome. Zgrtao je bijelu padalinu na hrpu. I ostali su mu se pridružili. Nosili su snijeg sa svih strana i stavljali ga na jedno mjesto. I djeca su donosila snijeg u svojim malim ručicama. Nikome baš previše nije bio jasno što se događa, ali nisu postavljali nikakva pitanja.

„Dobro je“, rekao je nakon nekog vremena kada je bijela gomila već poprimila velike razmjere. Približio se sasvim bedemu dvorca, i to na mjestu koje je bilo tik uz kapiju i usred snježne nakupine koju su napravili. Oslonio se na kamenu površinu zidova i raširio malo noge kako bi bio čim stabilniji.

„Sada ćemo ovako. Ti se Petre popni na moja ramena“, naredio je Orašar i pozvao nizozemskog mladića da mu se pridruži. Ovaj se malo nećkao, ali je poslušao. Vještim pokretima uspeo se na Orašara i stao stopalima na gornji dio njegovih leđa.

„Sada ti Snjeguročka“, viknuo je vojnik vidjevši da se Petar sasvim sigurno smjestio na njemu. Djevojka nije nimalo okolišala. Postajalo joj je sve jasnije što namjerava Orašar. Vješto se popela prvo na njega pa potom na Petra. Svi su se oslonili na crne zidove dvorca i pri tome pomagali onome iznad sebe da održi balans.

Ljudska piramida postajala je sve viša. Baka Advent zadivljeno je promatrala s kojom vještinom to rade. S obzirom na prijašnje iskustvo, kad su visjeli nad ambisom, činili su se već kao dobro uigrana akrobatska družina. Ono što je zabrinjavalo Baku Advent bila je činjenica da su ovako jedno na drugome dosegali malo više od polovice visine bedema što je bilo nedovoljno da bi se itko mogao uzverati na drugu stranu. Znala je da ona u ovoj situaciji ne može biti korisna. Jedino su još... preostala...

„Djeco, tko je od vas dobar u tjelesnom odgoju?!“ viknuo je Orašar baš u tom trenutku. „Trebamo nam pomoć.“

Djevojčice i dječaci bili su presretni što će pomoći Orašaru i Snjeguročki, a i Petar Nizozemac postajao im je sve draži.

Dobrovoljaca za sudjelovanje u ovom pothvatu nije falilo. Orašar je odvojio ruku s Petrove noge i pomogao jednom visokom dječaku da se počne penjati. Uzverao se prvo na njega pa na mladića iz Nizozemske i napokon stao Snjeguročki na ramena. Potom je na red došao sljedeći mališan. Ovaj nije bio toliko vješt. Dok se uspinjao na visokog dječaka, počeo se ljuljati te se survao povukavši pri tome i njega sa sobom. Snjeguročka ih nije uspjela zadržati. Uskoro su se našli u dubokom i mekom snijegu, onome koji su ovdje skupili po Orašarovim uputama. Baka Advent i ostala djeca su im uz smijeh i veselje pomagali da se iskobeljaju iz snježnog pokrivača. Sve je ovo nalikovalo na veliku igru. Sada su se svi željeli popeti na bedem ili, ako već ne uspiju, pasti s visine na mekani snijeg.

Baka Advent znala je da je to odlično jer su djeca tako zaboravljala na ono što su proživjela, a i uče se zajedničkom radu u vremenima kada je svatko najviše bio okrenut samom sebi.

Još neko vrijeme djeca su se uspinjala i padala sve dok se jedna manja djevojčica nije uspjela vješto uzverati preko ruba bedema.

„Vidiš li nešto po čemu se možeš spustiti dolje... u dvorište zamka?“ upitao ju je Orašar.

„Daaa!“ veselo je odvratila djevojčica. „Drvene su stepenice ovdje.“

Nestala je i neko se vrijeme nije događalo ništa. Onda se ponovno pojavila na vrhu bedema.

„Na kapiji se nalazi veliki zasun koji ne mogu ni pomaknuti“, rekla je pritom slegnuvši ramenima.

Orašar je tako nešto i očekivao.

„Pričekaj malo“, rekao joj je. Skinuo je sa sebe uprtače i gornji dio uniforme te ih počeo međusobno vezivati. „Petre, daj mi nešto od odjeće koju imaš na sebi.“ Mladić se malo iznenadio, ali ga je poslušao. Skinuo je zlatno-crnu jaknu te pomogao Orašaru da i nju uveže na svoje odjevne predmete. Improvizirani lanac odjeće bivao je sve veći. Baka Advent dala je svoje komade lente, a Snjeguročka kaput. Iskoristili su i predivnu vjenčanicu. Svi su pridodali koliko su mogli. Čak i djeca. Uskoro je na snijegu ležao uradak dugačak nekih petnaestak metara.

Orašar je potom na početak ovog lanca odjeće zavezao svoj mač. Pravi vojnik nikada se ne odvaja od svog oružja, ali ovo je bila posebna situacija.

„Oprez“, viknuo je djevojčici na bedemu i snažno zavitlao mač u zrak. Teško oružje preletjelo je preko zidina i palo u dvorište zamka povukavši za sobom i improvizirano uže od komada odjeće. Drugi je dio Orašar čvrsto držao u ruci.

Djevojčica je otrčala dolje, odvezala kraj užeta od odjevnih predmeta s mača i zavezala ga za teški zasun. Potom je ponovno otrčala na bedem i obavijestila skupinu ispod zidina o onome što je učinila.

„Vucimo svi“, povikao je Orašar i počeo povlačiti uže ne bi li se zasun podigao. Svi su mu se pridružili u tome. Baš svi. I djeca su pokušavala biti od pomoći. Onda su vidjeli kako se teška kapija neznatno pomakla što je bio znak da je zasun iskočio iz ležišta. Zavezali su improvizirani konopac za podnožje kapije kako bi onemogućili ponovno zakračunavanje vrata i svom snagom počeli gurati kapiju u sredini što je urodilo plodom. Počela se otvarati na obje strane, a potom širom raskrilila. Kao da im je htjela zaželjeti dobrodošlicu.

Pred njim je bilo široko dvorište u čijem se centralnom dijelu nalazio bunar. Drvenim improviziranim stepenicama, kojima se djevojčica maloprije spuštala gore-dolje, moglo se popeti na

bedem dvorca. Pokušali su uočiti čim više pojedinosti i detalja kako bi se bolje mogli orijentirati u slučaju opasnosti. Oni koji poznaju teren, uvijek su u prednosti kada dođe do bitke.

Pogled su im privukla vrata koja su vodila u unutrašnjost samog zdanja. Bila su otvorena. Pažljivo su ušli bojeći se da se radi o klopki. Ništa se nije događalo. Našli su se u uskom hodniku koji je vodio prema centralnom dijelu dvorca. Veliki se broj djece po prvi puta našao u unutrašnjosti jednog ovakvog zdanja pa su uzbuđeno komentirali svaki detalj.

„Pssst...“ upozorila ih je Baka Advent dajući im istovremeno znak kažiprstom pred ustima da prestanu razgovarati. Svi su utihnuli. Okrenula je još malo glavu kao da želi bolje čuti zvukove koje je tako željno očekivala.

Bila je u pravu. Začuli su se slabašni glasovi koji su dolazili iz donjeg dijela zamka.

„Požurimo“, uzviknula je žena u zelenoj pelerini i pohitala prema stepenicama koje su vodile u smjeru iz kojeg su se čuli glasovi. Ostali su je slijedili. Glasovi su sada bivali sve čujniji.

„Mislim da su tu“, rekla je prislonivši uho na debela hrastova vrata ispred kojih su se zaustavili.

„Možda je neka klopka“, primijetio je Orašar koji je nakon iskustva s Frau Perchtom bio jako sumnjičav.

Baka ga je pogledala i znala je da je možda u pravu, ali nije htjela više okolišati. „Moramo ući“, rekla je odrješitim tonom. Uхватила je tešku kvaku i gurnula je prema dolje. Uspjela ju je tek neznatno pomaknuti pa su joj u tome pomogli Snjeguročka i Petar Nizozemac. Vrata su se počela otvarati.

Unutrašnjost je bila osvjetljena bakljama koje su se nalazile na zidovima pa je čitava prostorija bila ispunjena dimom. Podigla je ispred sebe uljanu lampu koja je bila smještena na ulazu i zakoračila u prostoriju.

„Ovdje smo“, začuo se sasvim jasan glas. Napravila je još nekoliko koraka i lice joj se ozarilo.

Uz zidove ove velike prostorije nalazila su se djeca. Bilo ih je desetak. Podjednak broj kao i u skupini koju su oslobodili u gostionici Fratra Biča. Neka su stajala, a neka sjedila na drvenim klupicama. No, činilo se da su sva bila dobro. Bili su sputani u željezne okove koji su bili pričvršćeni na metalne alke na zidovima.

Baka Advent razdragano ih je počela grliti i ljubiti. Htjela ih je osloboditi okova, ali nije znala kako.

„Tamo... tamo na zidu su ključevi“, vikala su djeca.

Svi su pohitali po ključeve i dali se na posao. Uskoro su okovi zjapili prazni. U kutu prostorije nalazilo se i nekoliko kolijevki u koje su bile smještene bebe.

Sreću Bake Advent zbog pronađene djece nije pomutilo ni to što ni među ovom djecom nije bio Mali Šaljivdžija. Zнала je da njezina potraga nije završena. Bila je jako sretna što je pronašla i unuku žene koja ju je došla moliti za pomoć i koja je sebe krivila za njezin nestanak. Bila je sigurna da će baka biti jako sretna kada ponovno bude mogla zagrliti svoju malu djevojčicu.

Kotač života neumitno se vrti. Kako kaže stara narodna poslovice: Oni koji su bili gore, jednom će biti dolje. Tako je bilo i u ovom slučaju. Na mjesto djece sada su okovali Frau Perchtu. Žena je spustila glavu. Dok su joj na ruke stavljali željezne verige, djecu nije htjela ni gledati.

Svima je bilo jasno da čitava priča još uvijek nije završila, ne samo zbog djece koju još nisu pronašli, među kojima se najvjerojatnije nalazio i unuk Bake Advent, već i zbog ove koja su sada u dvorcu i koja još uvijek nisu bila na sigurnom.

„Kasno je da se večeras spuštamo u selo“, rekla je Baka Advent. „Neka se djeca naspavaju pa sutra krenimo na put.“

Svi su se s njom složili. Prolaziti put od dvorca do sela po noći bila je izuzetno riskantna misija u koju bi se Baka Advent i njezini pomoćnici još nekako upustili, ali voditi pri tome sa sobom i djecu, nije dolazilo u obzir.

Izabrali su veliku prostoriju s kaminom za svoje glavno mjesto boravka. Bio je to najveći salon u dvorcu. Djeca su bila željna ispričati sve što im se događalo i nastala je velika graja. Baka Advent je u toj kakofoniji razabrala da su neka djeca odvedena još dalje na sjever. Bilo joj je to čudno jer je smatrala da iza ovih krajeva nema ničeg osim nepreglednih snježnih prostranstava. Mališani su rekli da je došla neka ogromna žena velikog nosa i roščićima na vrhu glave. Ona je birala djecu koju će odvesti sa sobom. Dodali su da se često raspravljala s Crnim Vitezom i Fratrom Bičem, kojeg su isto viđali, i da su svi oni bili u velikom strahu kad je dolazio netko koga djeca nisu vidjela. Na pitanje je li to bio Krampus, rekli su da ne znaju.

Baka Advent bila je jako tužna kada je napustila prostoriju. Prvo jer je u sve ove događaje bilo umiješano jako puno žena. Pomagačica Fratra Biča, Frau Perchta, žena s velikim nosom koja je odvodila djecu iz ovog zamka. Bilo joj je neshvatljivo da žena može biti umiješana u otimanje djece. Isto tako ju je rastužilo jer su djeca na pitanje je li se među njima nalazio Mali Šaljivdžija, odgovorila potvrdno s velikim

veseljem. Rekli su da ih je u ovih nekoliko dana što je bio s njima jako uveseljavano i dizao im moral. Žena s velikim nosom ga je užurbano odvela jutros s još nekolicinom djece.

Znala je da čim prije mora potražiti još neka dodatna objašnjenja.

No, prije je otišla u kuhinju spremati obrok za djecu. Pridružila joj se Snjeguročka. Vidjela je da je baka jako tužna i suze koje su se spuštale niz njezino lice. Još je nije vidjela u takvom raspoloženju.

„Ne budi tužna bako. Naći ćemo ga“, pokušavala ju je utješiti djevojka. Dobro je znala što je uzrok tuge Baka Advent.

Žena ju je pogledala. Znala je da je glupo govoriti kako je to od kapule koju je upravo rezala. Prezirala je glupe izgovore koji bi podcjenjivali nečiju inteligenciju.

„Jako mi fali moj unuk, a još jutros je bio ovdje. Možda, da sam malo požurila...“ pomalo očajno je kalkulirala.

Snjeguročka joj se još malo približila i zagrlila. Stajale su tako neko vrijeme. Baka Advent je potom obrisala suze i nastavile su pripremati jelo. Ubrzo su ga servirale za velikim stolom koji su postavile u salon s kaminom.

Dok su se djeca zabavljala jelom, spustile su se prema tamnici u kojoj se nalazila Frau Perchta. Željeli su dobiti od nje mnoga objašnjenja. Pridružili su im se Orašar i Petar Nizozemac. Stajali su sada pred ženom u okovima.

Vještica ih je promatrala sa zebnjom.

„Gdje su ostala djeca? Tko je žena koja ih je odvela?“ sa strepnjom u glasu, koju je pokušavala sakriti, upitala ju je Baka Advent.

Šutjela je.

„Što radite s tom djecom? Zašto ih otimate?“ nastavila je žena u zelenoj pelerini.

Vještica je i dalje šutjela.

Vidjevši da žena pred njom ne daje odgovore, pokušala je s malo širim pristupom kako bi onda možda došla do odgovora koji su je zanimali.

„Nije nužno da budeš na strani zla“, rekla joj je Baka Advent. „Možeš se pokajati za svoje grijehe i živjeti dalje u miru. Odrekni se Krampusa.“

Snjeguročka je malo začuđeno pogledala Baku Advent jer joj se činilo kao da vještici nudi priliku da postane svjedok pokajnika. Ona bi se tu najradije poslužila malo drugačijim metodama, a ne nuđenjem oprosta. No, nije se htjela miješati u strategiju Bake Advent.

Reakcija Frau Perchte bila je krajnje neobična. Počela se grohotno smijati kao da je starica ispred nje upravo ispričala neki jako dobar vic.

Svi su je začuđeno gledali. Ništa im nije bilo jasno.

Onda se žena u okovima uozbiljila. Podigla je glavu i pogledom kružila od jednog do drugog.

„Kako ste vi naivni? Ne znam tko vam pomaže, ali sram me da ste me vi svladali. Njega... tog kojeg ste spomenuli, njega se nitko ne odriče. On uzme ono što želi. Njega se ne može zaniijekati i ne može se od njega sakriti.“

Pogledala je Baku Advent ravno u oči.

„Moja je sudbina poznata i ja od nje ne mogu pobjeći. Iznevjerila sam ga i dopustila da vi uzmete ono na što on polaže pravo.“ Malo je zastala. „Da za sada uzmete“, rekla je znakovito. „A vi biste trebali preispitati svoje odluke. Jer on neće imati milosti. Još vam nije kasno da prijedete na pravu stranu.“

Baku Advent činilo se da vještica gleda u nju, ali da joj se ne obraća. Nije joj bilo jasno što vještica ovime želi reći. Bila je malo zbunjena.

„Idite sada“, rekla je vještica. Kao da je ona glavni akter i kao da ona odlučuje kada će se ovaj razgovor završiti.

„Nećeš ti izdavati naredbe“, gnjevno se na nju obrušio Petar. „Dovoljno si zla prouzročila...“ Krenuo je prema njoj, ali su ga ostali jedva spriječili da je ne napadne.

„Nema potrebe... nema potrebe za tim“, rekla mu je mirno Baka Advent. „Idemo.“

Zaključali su vrata i ostavili Frau Perchtu u tamnici.

„Vidjet ćemo sutra što ćemo s njom“, rekla je Baka Advent.

„Najbolje da je povedemo sa sobom. Sigurno ima puno toga za ispričati o čitavoj ovoj stvari. Očito zna puno više nego što je rekla“, predlagao je Orašar.

„Legnimo sada i sutra ujutro rano krenimo na put. Do sela nam nizbrdo treba nekoliko sati i onda ćemo se nekako prebaciti na sigurno“, zaključila je Baka Advent.

Snjeguročka, Petar i Orašar svaka su se dva sata smjenjivali na straži. Imali su dvije zadaće, paziti da netko nepozvan ne uđe u dvorac i spriječiti da se Frau Perchta ne bi nekako izbavila.

Smjestili su se svi zajedno u veliki salon i ubrzo zaspali.

NEUGODNO BUĐENJE

„Uzbuna, uzbuna!“ snažan glas zaparao je unutrašnjost dvorca u trenutku kad se zora polagano pretvarala u rano jutro.

Na vrata velikog salona banuo je Petar Nizozemac. „Frau Perchta uspjela je pobjeći. Nema je više u tamnici“, rekao je pokušavajući povratiti dah od trčanja po stepenicama.

Svi su se brzo probudili i skočili na noge. Umorni od brojnih uzbuđenja koja su doživjeli prethodnog dana, duboko su spavali.

„Kako je to moguće?“ uzviknuo je Orašar koji se prvi pribrao s nevjericom u glasu.

Izvlačili su se ispod toplih deka kojima su bili prekriveni i trčali prema tamnici. Ispred otvorenih ulaznih vrata ćelije zatekli su Snjeguročku kako sjedi leđima oslonjena o zid. Držala je ruku na glavi, a na tlo je kapala krv.

„Dušo, jesi li dobro?“ upitala ju je Baka Advent.

Djevojka ju je pogledala bez riječi. Vidjelo se da joj je više povrijeđen ponos nego što je stvarno bila ozlijeđena.

Sve u svemu Snjeguročka je bila u redu, osim što je na glavi imala veliku kvrgu. Orašar joj je prvi priskočio u pomoć.

„Ne znam... osjetila sam da se nešto približava... ali bilo je kasno. Žao mi je. Jako mi je žao.“

Nitko je nije krivio. Pitanje o tome tko je onesvijestio Snjeguročku i oslobodio Frau Perchtu, lebdjelo je u zraku.

Krenuli su svi zajedno uskim hodnikom koji je vijugavo vodio u podnožje dvorca. Orašar je ispred sebe nosio baklju koja im je osvjetljavala put. Stigli su do malih, željeznih vrata kroz koja se odrasla osoba mogla provući jedino na koljenima. Bila su otvorena. Od njih je vodila kamena staza pa put dalje preko polja do šume.

„Sigurno je ovuda netko ušao, došuljao se do ulaza u tamnicu i onesposobio Snjeguročku. Ovim putem je sigurno i Frau Perchta napustila dvorac“, rekao je Orašar osvjetljavajući put koji je vodio od željeznih vratašca. Zatvorili su ih i dobro zakračunali.

„Čudno“, rekla je Snjeguročka dok su se vraćali u centralni dio dvorca. „Čini se da se ova vrata otvaraju samo iznutra i da se, ako je kračun postavljen ispravno, ne mogu otvoriti izvana.“

„Sigurno smo ih zaboravili zatvoriti. Ovim se putem vještica najvjerojatnije koristila za ulazak i izlazak iz dvorca. Zato su kapija i pomoćna vrata bili zakračunati pa nismo mogli ući“, napomenuo je Petar i time kao da je zaključio raspravu.

„Kako god bilo, nje sada nema, no imamo puno veći problem“, rekla je zabrinuto Baka Advent kada su stigli u veliki salon u kojem su prošle noći svi prespavali. „Tijekom dana Krampus će doznati što se ovdje dogodilo. Mislim da već sutra možemo očekivati njegov napad. Ako sada krenemo prema selu sa svom ovom djecom, bit ćemo jako ranjiva meta i uvjeren sam da nemamo nikakve šanse.“

„Što nam je činiti?“ upitao je Nizozemac.

Umjesto bake odgovorio je Orašar.

„Organizirati obranu ovdje“, razmišljao je vojnički, racionalno. Preuzeo je inicijativu. Dohvatio je pruće koje se nalazilo kraj kamina, počeo ga savijati i na velikom stolu formirati kružne oblike.

„Ovo su vanjske zidine“, rekao je dok je pokazivao na najveći krug na stolu. „Tu je ona velika kapija. To je centralno mjesto naše obrane. Mislim da koliko god Krampus bio opasan i strašan, ne može probiti ovu točku ulaza. Baš ovu kapiju, u ovom dvorcu, uvijek su nam spominjali na taktičkim vojnim obukama kao nešto najbolje, remek-djelo obrane svih zamaka i jednu od najčvršćih kapija na svijetu. Na bedemu ćemo imati dobru poziciju za djelovanje prema njemu.“

Svi su ga pažljivo slušali.

„No, nijedna vojna taktika nije uspješna ako se ne izgrade i rezervne pozicije. Ako ne uspijemo odbiti napad Krampusa na vanjskom bedemu, sljedeća je linija otpora iza vrata koja vode u unutrašnjost dvorca. Ovdje“, pokazao je prstom na unutarnji krug od pruća. „Na početku ovog uskog i dugog hodnika koji vodi u prostoriju u kojoj se sada nalazimo.“

„I onda...“, malo je zastao, „ ...ovdje.“ Pokazao je rukom oko sebe. „Ovo je zadnja linija obrane. Ovdje je biti ili ne biti. Nadam se da do ovoga neće doći. Dakle, da zaključimo, tri linije otpora. Vanjski bedem, ulaz u uski hodnik koji vodi u središte unutrašnjosti dvorca i ova soba.“ Pogledao je ostale. Svi su kimnuli glavama kao znak da su shvatili taktiku obrane.

„Sada moramo potražiti sve raspoloživo oružje kojim se možemo braniti“, rekao je i time dao do znanja da je sastanak završen.

Svima je sada bilo jasno da će se ipak morati obračunati s Krampusom koliko god su željeli to izbjeći. Isto tako znali su da će do bitke s njim doći u ovom zamku i da čim bolje trebaju organizirati svoju obranu.

Dnevna svjetlost omogućila im je da bolje istraže dvorac. Rasporedili su se u nekoliko skupina i krenuli u pretragu. Pridružila su im se i djeca. Radoznalo su razgledavali sve prostorije ovog čudnog zdanja.

Uskoro su našli ono za čim su tragali.

Oružarnica.

„Super!“ oteo se Orašaru usklik oduševljenja kada je vidio čitave police pune mačeva, koplja, samostrela, štitova, lukova, strijela i drugog hladnog oružja. Isprobavao je oštrinu sječiva i vrhova, zamahivao oružjem ocjenjujući njegovu težinu i izbalansiranost. Iskustvo mu je govorilo da u bitkama poput one koja ih očekuje svaki detalj može biti presudan.

Baka Advent tražila je nešto drugo i nije bila ništa manje oduševljena kad je to pronašla. Ušla je u veliku biblioteku koja je bila puna polica s knjigama. Očito je netko tko je ovdje živio prije Crnog Viteza posvećivao puno pažnje skupljanju knjiga. Bila je to vrlo impresivna biblioteka, i po broju knjiga i po masivnim drvenim policama koje su se nalazile u prostoriji ovalnog oblika.

Pomno je proučavala građu dok nije našla knjige koje su je zanimale. Izvadila ih je nekoliko i sjela za dugački stol, koji se nalazio u sredini prostorije, namijenjen čitanju onoga što se nalazilo na policama. Listala je jednu knjigu, onda nešto gledala u drugoj, pa se opet vraćala onoj koju je prvu otvorila. Prošlo je tako nekih sat vremena. Onda je knjige vratila tamo gdje su i bile te izišla iz prostorije.

„Mogu li ti se pridružiti?“ upitala je Orašara s vrata prostorije s oružjem.

„Svakako, baš sam pri kraju.“

Grupirao je razne vrste oružja i vezivao ih u naramak kako bi ih lakše ponio. Pažnju mu je privuklo nešto drugo. Baka Advent radoznalo je razgledala policu na kojima su se nalazila koplja i helebarde.

„Bako Advent, i vas ovo zanima?“ upitao ju je s osmijehom.

„Ne viđa se svaki dan ovakva zbirka“, odgovorila mu je otvarajući vitrinu na čijim su se policama nalazili vrhovi kopalja. I ona je poput njega pomno proučavala svaki primjerak.

Vidio je da se posebno zagledala u dugački vrh koplja koji je bočno imao dva krilca.

„Bohemijsko ušato koplje. Korišteno oko 14. stoljeća u centralnoj Europi za ratovanje, ali i za lov na veprove. Lijep komad oružja“, pojasnio je Orašar.

„Dobro se razumiješ u oružje. Čak i ono povijesno.“

„Predah na ratištima uvijek sam kratio čitanjem. Nisam od onih koji smatraju da su ljudi nesretniji što više znaju.“

„Da, znanje je moć“, rekla je i kimnula glavom u znak odobravanja.

Ostavila je Orašara da odabire komade oružja koje će koristiti u bitki s Krampusom, a ona je krenula dalje u pretragu dvorca.

Naletjela je na Snjeguročku i Petra koji su s djecom obilazili zamak.

„Djeco, hoćemo li okriti ovo mjesto na kojem se sada nalazimo?“ upitala je baka. „Vrijeme je adventa“.

„Hoćemo!“ odgovorila su djeca s oduševljenjem.

„Idemo pronaći ukrase za kićenje“, rekla je Baka Advent.

„Idemo!“ povikali su složno.

Baka ih je povela sa sobom u potragu za božićnim kuglicama i drugim dekoracijama.

Snjeguročka se pridružila Orašaru u prikupljanju oružja za obranu, a Petar Nizozemac otišao je u kuhinju.

Djeca su bila najbolji mogući tragači i preokrenula su čitav dvorac naopačke. Nakon nekog vremena začuo se glas.

„Evo kuglica. Evo ih još.“

Sada im je trebao još samo bor.

Orašar je uzeo sjekiru i krenuo u šumu po božićno drveće. Naravno da su s njim krenula i sva djeca.

„Ne idite duboko u šumu i brzo se vratite“, rekla im je Baka Advent dok su odlazili.

Ubrzo su se vratili s velikim borom koji su vukli i Orašar i djeca. Neka su vukla, a neka su se popela na njega i tako vozila do dvorca. Sve je to bilo popraćeno cikom i vriskom. Otići po božićno drvce u šumu, bio je za njih pravi doživljaj. Neobičan i uzbudljiv.

Pronašli su i željezni stalak za bor. Orašar je potkresao grančice pri dnu kako bi ga mogli zabiti u postolje.

Kićenje je moglo početi. Iz šume su donijeli i grane koje su postavili po zidovima kako bi čitav prostor bio čim ljepše ukrašen. I na njih su stavljali kuglice.

Baka je posebnu pažnju posvetila kićenju vrha bora. Popela se na stolicu kako bi si olakšala ukrašavanje. Dugo je namještala ukrasni vrh ne bi li ga ispravno postavila na zimзелenu biljku. Čvrsto je stajao. Onda je sišla sa stolice i promatrala ga odozdo. Bila je zadovoljna.

Petar je za to vrijeme na prozore prostorije postavljao male čašice u koje je ulijevao rakiju. *Schnaps*.

„Kažu da rakija na prozoru može otjerati Krampusa. Vidjet ćemo“, rekao je kako bi pojasnio ono što radi.

Snjeguročka je pomagala u kićenju, ali nije baš bila prerevna.

„Ili će nas Krampus sutra poraziti, i to će biti naš kraj, ili ćemo mi pobijediti, i otići odavde s djecom. U svakom slučaju, nećemo se ovdje zadržati. Stoga ovo kićenje i nije baš najbolje utrošeno vrijeme“, podijelila je svoje razmišljanje s drugima.

„U pravu si“, rekla je Baka Advent. „Kako god bilo, djeca će dok ukrašavaju prostoriju, zaboraviti na sve ono ružno što im se dogodilo. Makar je to neka korist od svega ovoga. Idemo sada pripremiti ukusnu večeru“, dodala je.

Kuhinja je u dvorcu bila stvarno velika i dobro opremljena iako su djeca rekla da su im spremni samo najjednostavniji obroci. Prionuli su poslu i napravili ukusnu večeru.

Svi su sjedili oko velikog stola u lijepo okićenoj prostoriji. Žamor i smijeh djece odzvanjali su salonom. Upalili su sve svijeće, baklje i petrolejske lampe u dvorcu kako bi sve bilo čim ljepše i veselije.

„Djeco, idemo sada na spavanje“, rekla je Baka Advent. „Sutra nas čeka dug dan.“ U njezinu glasu mogla se očitati zabrinutost, ali djeca to nisu primjećivala.

„Idem obići dvorac da vidim je li sve u redu“, rekao je Orašar.

„I ja ću s tobom da te ne začara ponovno neka vještica“, rekla je veselo Snjeguročka i namignula Baki Advent.

„Hajde, djeco. Pazite se tamo vani“, rekla je. Vidjela je da su se u zadnje vrijeme njih dvoje jako zbližili i bilo joj je drago zbog toga.

„Petre, hoćeš li mi pomoći oko suđa?“ upitala je šaljivog i simpatičnog momka iz Nizozemske.

„Svakako“, uzvratio je veselo i počeo prikupljati tanjure.

Kad su završili s pranjem suđa, Baka Advent sjetila se da mora još nešto obaviti. Iz svoje crvene torbe izvadila je lentu koja se sada sastojala od dva poderana komada kao rezultat spašavanja Orašara, Snjeguročke i Petra na Litici Očajnih Djevojaka. Pronašla je u jednoj sobi ručni pribor za šivanje i sada se uhvatila posla. Dok je preciznim šavovima spajala komade lente, u misli su joj navirala sjećanja. Sjetila se svoje djece, Adventičke i ostalih unuka koji su sada već sigurno jako zabrinuti kako za Malenog Šaljivdžiju tako i za nju. Sigurno se i ljudi na Božićnom sajmu pitaju kako to da je nema među njima, a isto tako i gradonačelnik koji joj je i dao ovu lentu. Došlo joj je da pusti suzu.

„Ne!“ rekla je na glas. U sebi je pomislila kako sada mora biti jaka i kako ne smije dopustiti da je preplave emocije i sjećanja. Sutra je čeka najvažnija borba u njezinu životu.

Završila je šivanje lente koja je sada bila kao nova. Stavila ju je na sebe, pogledala se u ogledalo i popravila malo rubove. Bila je zadovoljna svojim radom.

Onda je skinula šešir, lentu i pelerinu te ostala u majici. Počela je vježbati. Napinjala je najprije prednji dio ruku pa zatim stražnji. Potom ramena, leđa i grudni koš. Bila je koncentrirana na poteze koje je činila.

Začula je došaptavanje iza svojih leđa. Radoznale dječje glave provirivale su s vrata. Osmjehnula im se i mahnula.

„Dođite... uđite“, pozvala ih je rukom da joj se približe.

„Bako... bako... što si to radila? Je li to *tai chi*? Joga?“ veselo su zapitkivali dok su trčali k njoj.

„*Power Stretching*“, odgovorila je. Pokreti kao u bodi-bildingu samo bez utega i težina. Prilagođeni starijim osobama. Svatko može napinjati mišiće koliko želi. Malo prevarimo mozak jer kad napinjemo

mišiće, on ne zna je li nam u rukama uteg ili nije“, odgovorila im je s osmijehom. „Odlično je da očvrsne tijelo.“

„Možemo i mi vježbati... možemo i mi?“ uzbuđeno su se okupili oko nje.

Sad su svi veselo napinjali mišiće, pravili se da guraju neke velike težine, pokušavali jedno drugome oboriti ruku. I djevojčice i dječaci. Još bi oni tako dugo u noć da ih Baka Advent nije potjerala na spavanje.

Znala je da sutra mora biti odmorna i koncentrirana, a to je teško bez dobrog sna. Uz ciku i vrisku zaputili su se do velikog salona.

Snjeguročka i Orašar za to su vrijeme šetali oko dvorca. Baklje na vanjskim bedemima bile su upaljene i sve je bilo romantično.

Hodali su jedno blizu drugoga i ruke su im se dodirivale. Stavio je mali prst svoje desne ruke na mali prst njezine lijeve ruke i nježno ga privio. Nije izmakla ruku, ali nije ni pogledala u njega. Učinilo mu se da je vidio crvenilo na njezinu licu.

Zastala je i okrenula se prema njemu.

„Čudno je da smo se upoznali u ovim okolnostima“, rekla je.

„Da, čudno je što život donese“, odgovorio joj je.

„Možda bi mogli znaš... poslije svega ovoga...“ zaustila je.

Stavio joj je prst na usne.

„Psss... u ovom našem poslu nema smisla ništa planirati, danas jesi – sutra nisi. Treba živjeti za svaki lijepi trenutak“, rekao je.

Znala je da je u pravu.

„To je istina, ali nemoj tako govoriti. Privući ćeš na sebe zlu kob. Ne bih htjela da ti se nešto dogodi“, bila je ozbiljna. Onda se nasmijala. Nježno mu je ugrizla prst koji je držao na njezinim usnama.

„Lijepo ti je stajala vjenčanica“, rekao joj je promatrajući je zaljubljen.

„Kada se jednog dana budem udavala, bit će to u maskirnim hlačama“, odgovorila mu je pomalo vragolasto.

Primio ju je nježno za bradu i privukao k sebi. Gledao je u njezine velike oči. Vidio je da je uplašena. Bila je velika ratnica i nije se bojala ničega, ali u stvarima koje su se ticale srca nije se najbolje snalazila.

Zatvorila je oči. Prislonio je svoje usne nježno na njezine.

Snijeg je počeo padati, ali oni to nisu primjećivali.

BITKA SVIH BITAKA

Sljedećeg jutra bili su sasvim sigurni da je došao dan velikog obračuna.

Svu djecu zatvorili su u sobu u koju se moglo doći jedino kroz veliki salon. Njihovo glavno uporište. Nisu željeli da ih Krampus zavara nekom obmanom i da se dočepa djece tako što će njih zaobići. Baka je dva puta okrenula ključ u bravi i snažno prodrimala kvaku kako bi se uvjerila da su vrata sobe dobro zatvorena. Spremila je veliki ključ u svoju pelerinu. Nedaleko od vrata nalazilo se okićeno božićno drvce.

Znali su da napad mogu očekivati već tijekom jutra jer Krampus sigurno neće gubiti vrijeme da se dočepa djece.

Na prozore su postavili barikade kako bi jedino mjesto ulaza bila vrata koja su se nalazila pred njima. Na sve tri ključne točke svoga otpora koje su jučer definirali, dovukli su hrpu oružja. Lukove, strijele, koplja, sjekire, helebarde, buzdovane - gotovo sve za što su mislili da bi im moglo koristiti u obračunu s monstrumom. Znali su da od viška glava ne boli i da nema nikakvog smisla da to oružje neiskorišteno stoji u oružarnici.

Dodatno su ojačali i glavnu kapiju dvorca zabivši još nekoliko potpornih greda na mjesto gdje se nalazio veliki zasun. Isto su učinili i s vratima koja su služila kao pomoćni ulaz.

Uputili su se na vanjske bedeme ne bi li na vrijeme uočili dolazak Krampusa. Rasporedili su se tako da je svatko od četvero branitelja dvorca pokrivao određeni sektor. Bilo im je jasno da što prije uoče opasnost, prije će moći i djelovati.

Sve je bio neobično tiho. Gotovo sablasno. Baš kao pred veliku oluju.

Nije dugo trajalo.

„Brzo!“ viknuo je Orašar, „brzo, dođite ovdje.“ Nalazio se na bedemu iznad glavne kapije dvorca. Činilo se da ga je nešto uznemirilo. Svi su pohitali k njemu.

„Pogledajte“, rekao im je kada su se okupili oko njega. „Vidite... tamo... tamo duboko u šumi. Kao da se nešto miče. Čini mi se...“ Pri tome je pokazivao rukom u daljinu ravno ispred sebe u smjeru iz kojeg se pružao put.

Nitko nije ništa govorio. Svi su gledali u pravcu koji im je vojnik pokazivao.

„Da“, povikala je Snjeguročka gledajući u istom smjeru kao Orašar. „Nešto se miče.“

„I tamo!“ uzviknuo je Petar. No, on nije gledao u istom smjeru kao i njih dvoje, nego skoro sasvim udesno.

„Evo, i tamo!“ javio se ponovno Orašar, ali sada pokazujući prema drugom rubu šume. Toliko se točaka počelo pomicati u šumi pred njima da više nije imalo nikakvog smisla na to upozoravati. Kao da su se sve počele slijevati u jednu veliku rijeku.

„Ne znam što je to, ali bolje da se pripremimo“, rekao je, izvadio strijelu iz svog tobolca i napeo je na luku koji je držao u rukama.

Snjeguročka je u rukama imala samostrel i također je bila spremna za akciju.

Sada su svi napeto gledali što li će izići iz šume. Bila je udaljena nekih stotinjak metara od bedema dvorca. Između je bila čistina. Graditelji ovog zdanja namjerno su tako učinili kako se nijedan napadač ne bi mogao neopaženo privući do samih zidina koristeći se šumom kao zaklonom.

Tlo je počelo podrhtavati kao da se upravo negdje, ne tako daleko, dogodio potres. Čitav dvorac i njegova okolina počeli su se tresti.

„Tamo... pazi“, viknuo je Orašar i okrenuo oružje prema samom rubu šume vidjevši da nešto iz nje izlazi.

Veličanstven, veliki vuk izjurio je zastrašujućom brzinom iz crnogorične šume. Nije bio sam. Za njim su istom žestinom jurili i drugi primjerci njegove vrste. Čitavi čopor. I to ne bilo kako. Sa svih strana slijevali su se u jednu rijeku. Kao da ih je neka sila sprječavala da iz šume izlete na bilo kojem mjestu. Životinje su to činile izuzetno disciplinirano poput mase navijača koje se slijevaju prema stadionu, a onda se svi usmjere prema pojedinim ulazima.

Vukovi nisu bili sami. Za njima su nadirale i druge životinje. Teško je bilo razaznati čega je tu sve bilo, ali činilo se da baš nijedan primjerak životinjske vrste koji je obitavao u šumi nije izostao s ovog čudnog događaja. Čak i one životinje koje bi u ovo vrijeme trebale spavati zimski san. Nije bilo sumnje da bi svaka vojna sila bila prezadovoljna ovakvim odazivom na mobilizaciju.

Orašar se izvio preko bedema dvorca ciljajući prvog vuka koji se sada nalazio sasvim blizu kapije. „Ne“, viknula je Baka Advent i pokretom ruke spustila njegov luk prema dolje. „Nema smisla“, rekla je. „Previše ih je.“

Bila je u pravu. Čak da se na zidinama nalazila i čitava četa strijelaca, teško da bi išta učinili. Toliko životinja na jednom mjestu vjerojatno nije viđeno još od biblijskog potopa i Noine arke. Bio bi to veličanstven prizor da u njemu nije bilo nečeg zastrašujućeg i zlokobnog.

Vuk koji je prvi izbio iz šume na čistinu, sada se sasvim približio dvorcu.

„Ali on će...“ povikala je Snjeguročka shvativši kakav smisao ima ova bespomoćna trka.

U punoj brzini bez ikakvog zaustavljanja vuk se zabio u kapiju dvorca. Mrtav, puknute lubanje, strovalio se na tlo ispred kapije. Sljedeći je učinio isto. Kao i svi ostali. Zatim jeleni i mufloni sa svojim snažnim rogovima.

Oni koji su poslije njih stizali, uspinjali su se na lešine i ne usporavajući zabijali u kapiju poput životinjskih kamikaza. Činilo se kao da smrt životinja ispred njih daje još veći poticaj i elan onima koje su slijedile.

Baka Advent i skupina oko nje bez riječi su gledali ovaj užasan prizor. Bili su nemoćni. Da su i odstrijelili nekoliko životinja, to im sigurno ne bi u ničemu pomoglo i ne bi obeshrabrilo druge. Stotine i stotine drugih.

Onda se nebo još više zacrnilo nego što je to i inače bilo iznad ovog dvorca. Ako je netko pomislio da ptice neće sudjelovati u napadu, onda zasigurno nije bio u pravu. Bilo ih je zastrašujuće mnogo. Slobodno se moglo reći da ptice u ovom slučaju nisu letjele u jatima, već u rojevima koji su se također zabijali u ulaz dvorca.

Ovaj samoubilački pohod počeo je davati rezultate. Napuklina u kapiji bivala je sve veća.

Branitelji dvorca žurno su se spustili s bedema. Nisu bili sigurni što će uslijediti. Prva linija njihove obrane već je na pola bila razbijena. Ostalo je vidjeti što još mogu učiniti iz dvorišta dvorca. Spustili su se dolje.

Redali su se nizovi životinja koji su napadali vrata. Hrpa životinjskih leševa bivala je sve veća. To se sada već moglo vidjeti i iz dvorišta u unutrašnjosti dvorca kroz napuknutu kapiju s mjesta na kojem su sada stajali Baka Advent, Orašar, Petar i Snjeguročka. Otvori na vratima već su bili toliko veliki da su se pojedine životinje kroz njih mogle i provući.

No, to se nije dogodilo.

Iz daljine se začuo zastrašujući urlik. Strašniji od načina na koji bi se oglasila bilo koja životinja. Činilo se da ne dolazi s ovoga svijeta.

Životinje koje su u tom trenutku napadale dvorac su zastale. Kao da su dobile naredbu od gospodara zvijeri da prestanu jurišati. Počele su dezorijentirano kružiti ispred mjesta na kojem se nekada nalazila čitava kapija zamka. Činilo se da ne znaju što ovdje rade. Onda su se panično dale u bijeg želeći čim prije napustiti ovo mjesto.

Skupini u dvorištu na trenutak je laknulo. Da su životinje ušle u dvorac, teško bi se od njih obranili. No, znali su da ih ubrzo čeka nešto još gore.

Ponovno se začuo krik. Sada je bio puno bliže. Nijedne životinje više nije bilo u blizini dvorca. Ostali su samo leševi.

„Ne mičimo se“, rekla je Snjeguročka. Još je malo stegnula samostrel u svojoj ruci.

„Bako Advent, a da probamo s onom pjesmom?“ upitao je Petar.

„Ovdje nam pjesma neće pomoći“, rekla je Baka Advent.

Ispred kapije začulo se komešanje. Svi su zašutjeli i usredotočili pažnju na ono što se događalo.

Mrtva tijela životinja iz zadnjih redova počela su letjeti u zrak. Lijevo i desno. Nešto veliko i moćno krčilo je sebi put kroz gomilu trupla. Sve je podsjećalo na prizor kada ralica za snijeg razgrće gomile bijelih nanosa sa zatrpanih cesta.

„Ide!“ viknuo je netko iz skupine branitelja dvorca. „Sabijmo redove!“ Dodirivali su se ramenima kako bi jedni drugima dali snagu.

Kroz razvaljena vrata dvorca ugledali su nadnaravnu scenu. Dlakavi monstrum s ogromnim rogovima i dugom isplaženom jezičinom sklanjao je životinjske lešine sa svog puta. Vile su mu služile poput metle, a neke leševe na njih je nabijao i bacao ih iza sebe. Skoro do poda visjeli su lanci koje je imao pričvršćene na rukama.

Stigao je do samog ulaza. Dodatno je razvalio nekoliko već polomljenih dasaka kako se ne bi morao provlačiti kroz procjepe na vratima, već ući u svojoj punoj veličini.

Baka Advent i ostali branitelji dvorca i dalje su nepomično stajali na sredini dvorišta. Zlo u svojem najčišćem obliku nalazilo se pred njima. Vrag ovdje nije želio prikriti svoje postojanje, već svima dati do

znanja da je tu. Iz svega ovoga što se do sada dogodilo, jasno su se mogle razabrati dvije stvari. Krampus se nije htio služiti nikakvim lukavstvima kako bi ušao u dvorac, već je želio trijumfalno proći kroz glavnu kapiju kao što čine svi veliki vojskovođe i osvajači u sličnim prilikama. I drugo, nije želio da životinje ili itko drugi presudi onima koji su se drznuli oteti ono što je smatrao svojim. On će im sam doći glave. Valjda kao opomena drugima koji bi se drznuli učiniti nešto slično.

Stao je i promatrao ih. Prelazio je pogledom od jednoga do drugoga. Najdulje je gledao u Petra. Kao da ga je nešto zbunjivalo, no to nije dugo trajalo.

I oni su promatrali njega. Baka Advent ga je sada na danjem svijetlu mogla puno bolje razgledati. Prema slobodnoj procjeni bio je visok preko dva metra. I to ne samo za koji centimetar.

Najjezivije je bilo ono što se nalazilo za njegovim pojasom. Obješena za kosu poput nekog snopa ključeva njihala se glava Frau Perchte. Krampus nije praštao neuspjeh svojim podanicima. Ni dojava o tome što se dogodilo u dvorcu Crnog Viteza očito nije pomogla vještici.

Kao da im je čitao misli. S rukom u kojima je držao vile lupao se po prsima, a onda pokazivao prema dolje. Želio im je reći da će se uskoro i njihove glave pridružiti ovoj vještici koja nije uspjela obaviti svoju zadaću.

„Da vidimo kako će na ovo reagirati“, rekao je Orašar i počeo odapinjati strijele na čudovište koje je stajalo pred njima. Činio je to izuzetno brzo. Čim bi iz svog luka ispustio jednu strijelu, već je hitro iz tobolca vadio drugu. Istovremeno je Snjeguročka gađala Krampusa strelicama iz samostrela.

Krampus kao da je unaprijed znao kamo lete strelice. Vilama koje je držao u rukama izuzetno vješto odbijao je sve ono što su Orašar i slavenska ratnica odapeli prema njemu.

No, to nije bio najveći problem s kojim su se susreli Orašar i ostali Krampusovi suparnici.

Čak i one strijele koje ne bi uspio odbiti i koje su pogodile njegovo tijelo, nisu dale nikakav rezultat. Odbijale su se kao da su udarale u nekakav štit koji se nalazio na njemu.

„Čime je to oklopljen?“ upitao je Petar Nizozemac. Izgovorio je time glasno ono o čemu su svi razmišljali.

„Ničime“, replicirao mu je Orašar koji unatoč tome nije posustajao u ispaljivanju novih projektila.

Bio je to odgovor od kojeg su se svi naježili i kojeg nisu željeli čuti. Da je Krampus na sebi imao neku vrstu oklopa, onda bi se taj obrambeni mehanizam mogao nekako ukloniti. Ovako te nade nije bilo.

Krampus je sve više napredovao prema njima. Raširili su se u polukrug kako bi ga napali s više strana. Snjeguročka je odbacila samostrel i s hrpe oružja koja se nalazila u dvorištu zgrabila helebardu.

„Pazite se njegova jezika!“ uzviknula je baka koja je već imala iskustva iz borbe s ovim čudovištem. No, ovo upozorenje stiglo je kasno.

Snjeguročka se zatrčala prema Krampusu i zamahnula helebardom kao da ga želi raspoloviti. Kada se našla na nekih metar udaljenosti, njezin je napad bio zaustavljen upravo na način na koji je upozoravala Baka Advent. Krampus je ispružio svoj dugački jezik i omotao ga oko djevojčina vrata. Od šoka izazvanog ovim potezom srednjovjekovno oružje ispalo joj je iz ruku. Privukao ju je k sebi, slično kao što je prije nekog vremena učinio i s Bakom Advent, no namjere su mu sada ipak bile drugačije. Jednakom žestinom kojom ju je privukao, sada ju je poput neke igračke katapultirao od sebe. I to ne bilo kamo, već prema Orašaru koji je također jurišao na njega. Udarila je u vojnika kao što kugla ruši čunji u punom naletu. Oboje su pali na pod.

Krampus kao da je sve ovo zabavljalo.

Ništa bolje nije prošao ni Petrov napad, samo što je ovdje Krampus upotrijebio novo oružje.

Mladić iz Nizozemske napao ga je s boka pokušavajući ga udariti buzdovanom. Umjesto jezika Krampus se ovoga puta poslužio repom. Bez gledanja je njime ošinuo Petra preko lica. Pao je kao pokošen.

Baš su se u taj čas Orašar i Snjeguročka najprije uspjeli raspetljati, a potom pridići. Nisu dugo ostali u tom položaju. Poput kakvog dobrog tenisača Krampus ih je ploštimice udario vilama. Ponovno su zajedno odletjeli i našli se licima u snijegu. Netko tko bi u ovoj bitci navijao za Krampusa, mogao bi zlobno primijetiti da je jednim udarcem oborio dvije muhe.

„Povucimo se u hodnik“, viknula je Baka Advent vidjevši da bitka na otvorenom ne daje nikakve rezultate i da će ih zastrašujući neprijatelj ubrzo sve pomlatiti. Svi su je poslušali bez prigovora i otrčali u hodnik.

Krampus je bez žurbe mirnim korakom krenuo za njima. Nije mu se žurilo. Bio je siguran da ovu bitku ne može izgubiti.

Zatvorili su vrata. Odmaknuli su se nekoliko metara od ulaza i čekali da vide što će se dogoditi.

Ispred ulaza začula se ogromna buka i lupanje lancima. Ovo je bilo popraćeno snažnim udarcima o vrata.

„Spremite se!“ viknuo je Orašar.

Kapija se doslovno razletjela. Ostaci su bubnuli o pod. Za probijanje ovih vrata nije mu trebala pomoć šumskih životinja.

Krampus je stajao pred njima u svoj svojoj veličini i zastrašujućoj figuri, no ovaj put mnogo bliže nego prije.

U svoj svojoj nemoći Orašar je zavrtlao mač na njega. Bilo je to idealno izvedeno. Oružje se nekoliko puta zavrtjelo oko svoje osi i tupo udarilo u tijelo Krampusa. Sada je bilo jasno da se Krampusova koža ne može probiti ni iz bliske borbe.

I ovaj obrambeni položaj očito je bio izgubljen.

Nitko sada nije trebao davati naredbu o povlačenju jer ih je Krampus potiskivao prema velikom salonu. Povlačeći se pred njim, našli su se u njegovoj unutrašnjosti, prostoru koji su označili kao svoju zadnju liniju obrane.

Onda je i Krampus ušao. Svi akteri velikog, konačnog obračuna bili su prisutni. Bitka svih bitka mogla je započeti.

Svi su se međusobno gledali, no činilo se da je upravo Baka Advent primarni cilj Krampusova interesa. Na ostale je manje obraćao pažnju.

Našli su se oči u oči s čudovištem.

Baka Advent povlačila se prema okićenom božićnom drvcu. Isto su činili i svi drugi. Iza njih su se još samo nalazila vrata koja su vodila u sobu u kojoj su bila skrivena djeca.

Orašar je zamahnuo bodežom pokušavajući pogoditi oko Krampusa. No, čudovište je bilo izuzetno spretno u bliskoj borbi. Vješto je sagnulo glavu i izbjeglo nož. To nije bilo sve. Ovaj je pokret bio popraćen i snažnim guranjem glave prema naprijed. Veliki rog na glavi Krampusa proparao je desnu stranu Orašarova tijela.

Baka Advent zaprepašteno je gledala što se događa, no nije trebala puno čekati da i ona postane meta napada rožnatih izraslina na glavi Krampusa.

Dok je izvlačio rog iz Orašarova tijela, snažno je zamahnuo glavom ulijevo želeći probosti Baku Advent. Starica je skamenjeno gledala kako rogovi jure prema njezinu licu. Instinktivno je podigla ruke kako

bi se od njih zaštitila. To joj sigurno ne bi pomoglo da Snjeguročka nije na nju skočila i povukla je prema natrag. No, to ipak nije do kraja zaštitilo Baku Advent jer ju je rog zahvatio po rukama i raskrvario.

S mladom djevojkom pala je na bor. Božićno drvo nagnulo se pod težinama tijela, naslonilo na zid iza sebe i puklo nedaleko od postolja. Kuglice su se rasule po podu i otkotrljale na sve strane.

Orašar se držao za dio tijela koju mu je Krampus probio rogom, a Snjeguročka i Baka Advent nalazile su se na izvrnutom boru. Krv je kapala iz ruke Bake Advent. Bitka je bila gotova. Bili su prepušteni na milost i nemilost Krampusa.

Stajao je nad njima i mogao je birati koga će prvo dokrajčiti. Čini se da je upravo to doprinijelo da mu na trenutak popusti pažnja.

Petar Nizozemac, onako vižljast i okretan, vješto je skočio na leđa Krampusa i uspenrao se na njegova ramena. Malo se pogurao prema gore i uhvatio za rogove kao da mu ih je želio iščupati.

„Tu sam rogonjo!“ vikao je Petar i tako samo pojačavao Krampusov bijes.

Činilo se kao da je više ljut zbog toga što ga se ometalo u namjeri da svoje protivnike liši života nego zbog stvarne opasnosti koja mu je prijetila od mladića na njegovim leđima.

Počeo se trzati na jednu i drugu stranu kako bi ga otresao sa sebe. Onda se okrenuo oko svoje osi nekoliko puta.

No, dok se on bavio vižljastim Nizozemcem, nešto se događalo i iza njegovih leđa. Baka Advent je ustala, uhvatila dno slomljena bora i počela ga podizati prema gore. Vidjelo se da to za nju u ovom stanju predstavlja veliki napor.

Orašaru i Snjeguročki nije bilo jasno što radi. Gledali su je u čudu.

„Sada... bor... dignite“, pokušavala je vikati Baka Advent jedva čujnim glasom.

Orašar se prvi pribrao i priskočio prema božićnom drvцу uhvativši ga negdje na sredini. Vrh se sada počeo podizati u zrak. Vojnik je ostao osupnut kada je vidio da se na vrhu bora, umjesto uobičajenog ukrasa, nalazi šiljak koplja. Isti onaj koji je Baka Advent razgledala u dvorani s oružjem.

Vidjevši to, ni Snjeguročkina reakcija nije izostala. Priskočila je s druge strane, nasuprot Orašaru i kroz borove iglice napipala deblo te ga snažno uhvatila rukama.

Oboje su sada otprilike znali kakav je plan Bake Advent i što im je činiti.

Namjera Petra Nizozemca da omete Krampusa u njegovim planovima, približavala se kraju. Krampus je svojim naglim pokretima uspio zbaciti vragolastog mladića sa svojih leđa i on mu je sada već visio bočno oko vrata ulažući velike napore da ne sklizne na pod. No, nije dugo ostao u ovom položaju.

Krampus ga je zgrabio kandžama one ruke u kojoj nije držao vile i snažno ga zavitlao prema kaminu. Petar je tresnuo svom snagom o ciglastu površinu i ostao nepomično ležati.

Čudovište s rogovima i velikim repom počelo se okretati natrag prema Baki Advent kako bi završio zadaću u kojoj ga je Petar omeo. No, situacija se u međuvremenu uvelike izmijenila.

Trojac koji je u rukama sada držao bor, pomaknuo se dva koraka unatrag kako bi dobio na snazi i brzini. Baš poput neke srednjovjekovne vojske koja napravom zvanom ovan želi probiti kapiju dvorca koji želi osvojiti.

Krampus je bio siguran u sebe i znao je da ga ništa ne može spriječiti da Baku Advent liši života. Zbog toga nije polagao gotovo nikakvu pažnju na obranu ili zaštitu od mogućeg napada.

„Sada... guraj... naprijed... snažno!“ vikala je koliko god je mogla kao kapetan broda čiji mornari moraju brzo podignuti jedra kako bi uhvatili vjetar i stigli u željenu luku.

„Ali njemu ovo ne mož...“ pokušala se pobuniti Snjeguročka, no vidjela je da to nema smisla.

Čudovište je u najmanju ruku bilo iznenađeno ovim potezom trojca koji se nalazio pred njim. Napasti ga borom i njegovim ukrasnim vrhom bilo je suludo. Smatrao je to činom očajnika.

Tada je Krampus u djeliću sekunde shvatio da ono što juri prema njemu nije ukrašeni vrh četinjače. Bio je to šiljak koplja koji je izgledao kao ukrasni vrh i koji prijeteći da se zarije u njegovo tijelo. Metalni šiljak obliven krvlju.

No, i to ga nije previše brinulo. Čak ga je i zabavljalo. Podsmjehivao se u tom sasvim malom djeliću vremena needuciranosti svojih suparnika. Ne poznavati slabosti i prednosti neprijatelja, veliki je propust. Jer njemu nijedna oštrica bilo kojeg oružja na ovome svijetu nije mogla ništa. Nije mogla probiti njegovu kožu i ući u njegovo tijelo. Valjda su to već bili shvatili. Osim ako... ako nije bila... Jedna misao mu je prošla kroz glavu, ali pomislio je kako je to nemoguće.

Vrh koplja zario se u tijelo Krampusa. Gledao je i nije mogao vjerovati.

Užasan urlik zaparao je prostoriju.

Nije on bio jedini koji je bio preneražen ovim što se dogodilo. Isti izraz vidio se i na licima Orašara i Snjeguročke. Jedina osoba u ovoj bitki na život i smrt koja nije bila iznenađena i koja je svim čulima bila budna i uključena u akciju bila je Baka Advent. Izdavala je nove komande.

„Sada... natrag... snažno!“

Napravili su korak natrag i onda hitro ponovno naprijed. Svi troje pogurali su bor koji im se nalazio na rukama još dublje u njega. Sada je metalni šiljak skoro sasvim nestao u njegovu tijelu.

Čudovište je shvatilo da će ubrzo umrijeti. Što god da učini, neće to promijeniti. Nije mu bilo jasno kako je ovo moguće, ali ipak se događalo.

Baš poput nekog kompjutera koji izuzetno dobro računa mogućnosti, Krampus se odlučio za svoju posljednju akciju.

Podignuo je teške vile te svom preostalom snagom zamahnuo njima prema licu Bake Advent. Želio je da i ona pođe s njim u carstvo smrti. I dok je umirao, znao je da ne može probiti njezinu pelerinu pa je ciljao ženinu glavu.

Bila je sigurna da joj ovaj put nema spasa. Od sigurne smrti dijelili su je samo trenuci. Kao da je vidjela osmijeh na njegovu licu.

„Neee!“ viknuo je Orašar i bacio se ispred Bake Advent kako bi je zaštitio od napada Krampusa.

Sva tri vrha Krampusovih vila zabola su se u njegova prsa. Krampus se svom težinom gurnuo na njih. Šiljci oruđa za skupljanje sijena gotovo su čitavom duljinom prošli kroz Orašarovo tijelo. Pri tome nije mario što je tim pokretom prouzročio da se koplje, koje se nalazilo na vrhu bora, još dublje zarije u njegovo tijelo i da šiljak sada već većim dijelom iziđe kroz njegova leđa.

Onda je sve zastalo. Nitko se nije pomicao.

„Orašarr!“ viknula je tada Snjeguročka. „Orašar!“

Doslovce se bacila na hrabrog vojnika. Upotrijebila je svu snagu kako bi oruđe iščupala iz njegovih prsa. Gurnula je snažno vile što je prouzročilo da se Krampus, koji je na njih bio naslonjen, strovali na leđa. Sa sobom je povukao i bor koji je bio zabijen u njegovo tijelo. Prizor božićnog drvca koji viri iz tijela Krampusa bio je čudan prizor, ali malo što vezano uz ove događaje nije bilo čudno.

Na tijelu Orašara bile su velike rane prouzročene vilama. Snjeguročka je vidjela mnogo ljudi kako umiru i znala je da mladiću kojeg je držala u naručju nema spasa.

„Sve će biti u redu... sve...“ govorila je vjerujući da će se dogoditi neko čudo. Pogledom je kružila po sobi.

„Ja sad odlazim“, rekao je Orašar jedva čujnim glasom. „Vidimo se na nekim drugim ratištima, u nekim drugim svjetovima.“

Onda je sklopio oči.

„Ne... ne...“ vikala je i dalje dok su se suze slijevale niz njezino lice i padale po njegovim ranama. „Nee...“

Privila ga je uz svoje grudi. Znala je da je mrtav, ali nije se od njega htjela odvojiti.

∞

Te večeri u dvorcu vladala je čudna atmosfera. Svi su bili sretni i ponosni zbog pobjede nad Krampusom, a istovremeno jako tužni zbog Orašarove pogibije. Čak su i djeca sjedila na podu, naslonjena leđima na zid i međusobno tiho razgovarala. Nije se mogao čuti ni smijeh ni veselje.

Baka Advent stajala je kraj prozora i gledala u daljinu.

Snjeguročka je izišla iz sobe u kojoj se nalazilo Orašarovo tijelo. Stala je nedaleko od starije žene.

„Tko ste vi?“ upitala ju je s velikom dozom sumnjičavosti. „Ubili ste Krampusa. To nikada nikome nije pošlo za rukom.“ U njezinu glasu osjećala se velika doza poštovanja. Onog vojničkog.

Baka nije ništa odgovorila. Znala je da će prije ili kasnije doći ovo pitanje.

„Krampus jedino može biti ubijen oštricom umočenom u Isusovu krv. Tvoja krv nalazila se na vrhu koplja“, rekla je dalje djevojka. Tražila je odgovore.

„Ne znam. Iskreno ne znam“, odgovorila je Baka Advent jer je znala da nema smisla i dalje šutjeti. „Te noći u Sjeveru prije nego što smo se susrele u gostionici Fratra Biča kao da je neka čudna energija zaokupila moje tijelo. Ne znam što se tada dogodilo.“

„Znala si da ga možemo ubiti na ovaj način?“

„Nisam znala. Sve do danas. Čitala sam o tome u biblioteci u dvorcu, ali nisam pretpostavljala da moja krv ima takvu moć. Nismo imali što izgubiti. Stavila sam vrh koplja na bor kao rezervno oružje, ali nisam znala da će se ovo dogoditi.“

Djevojka je šutjela i gledala.

„Bila nam je to jedina šansa. Nakon onoga s pelerinom i pjesmom znala sam da se nešto događa, ali nisam sigurna što i od kuda to dolazi.“

„Zašto Orašara nisi vratila u život?“

„To nije u mojoj moći. Da je, znala bih. Osjetila bih to.“

„Što će biti sada?“ upitala je Snjeguročka.

„Sutra ćemo pokopati Orašara. Moramo pronaći ostalu djecu.“

„Gdje ćemo ih tražiti?“

„Ne znam, negdje još više na sjeveru. Neki odgovori doći će sami od sebe. Tako to uvijek biva.“

Snjeguročka nije ništa odgovorila. Napustila je prostoriju, a Baka Advent je i da dalje bila kraj prozora. Zagledana u bijelu daljinu.

∞

Neobično hladni vjetrovi zavijali su dolinom ispod dvorca Crnog Viteza tog jutra. No, nikome od dvadesetak osoba koje su se tu okupile, to nije smetalo. Nisu to ni primjećivali.

Stajali su iznad upravo zatrpanog humka u kojem je položen Orašarov lijes. Petar je toga jutra iskopao raku s čovjekom iz sela koji je stigao u dvorac. Vijest o smrti Krampusa i Crnog Viteza brzo se pronijela okolicom.

Snjeguročka je na križ postavila Orašarovu vojničku kapu. Bio je to oproštaj dvaju vojnika. Pokopali su ga s njegovim mačem.

Petar je s djecom napustio mjesto pokopa. Skupili su se oko njega. Vodio ih je prema dvorcu.

Baka Advent i Snjeguročka ostale su stajati iznad posljednjeg Orašarova počivališta.

„Nedostajat će mi“, rekla je hrabra ratnica pokušavajući sakriti suze na svom licu.

„I meni“, tiho je odgovorila Baka Advent.

„Makar nije umro uzalud“, tiho je dodala Snjeguročka. „Za razliku od mnogih drugih ova je bitka imala svoj smisao.“

„Imam osjećaj da su mnoge tajne još ostale skrivene i da čekaju izići na površinu. Imam neki osjećaj da je ova avantura tek započela“, rekla je Baka Advent.

Zagrlila je Snjeguročku i zajedno su krenule prema dvorcu.

∞

Blijeda svjetlost dopirala je do srednjeg dijela pećine.

Ogromna žena gledala je djecu ispred sebe. Svi su imali pognute glave i bili su zaokupljeni poslom.

Muškarac je ušao u prostoriju, približio joj se i nešto šapnuo na uho.

„Kada se to dogodilo?“ upitala je s mješavinom iznenađenja i bijesa.

„Jučer navečer“, odgovorio je glasom punim straha.

„Jesi li siguran da je Krampus mrtav?“ Gledala ga je u nevjerici.

Muškarac je samo potvrdno kimnuo glavom i povukao malo unatrag. Bojao se njezine srdžbe.

„Idi sada. Moramo spremati obranu jer oni će doći i ovdje. Znaš već koga moraš pozvati.“

Poslušno je ponovno kimnuo glavom i iskoristio priliku da se čim prije udalji.

Žena s ogromnim nosom o nečemu je duboko razmišljala. Vijesti nisu bile dobre. Oni koji su porazili Krampusa neće biti laki protivnici, ali i ona je imala puno trikova u svom arsenalu.

Znala je da se čas konačnog obračuna približava.

- KRAJ -

www.bakaadvent.com

Sva prava pridržana. Nijedan dio ovog izdanja ne smije se ni u cijelosti ni djelomično reproducirati, pohraniti ili prenositi u kojem elektronskom obliku, mehaničkim fotokopiranjem, snimanjem ili drugačije bez vlasnikova prethodnog dopuštenja.

© 2022 Aljoša Babić © 2022 Balanza j.d.o.o.

Činilo se da će ovo biti još jedno uobičajeno božićno i novogodišnje vrijeme darivanja i lijepih želja, a onda se pokreće niz zastrašujućih događaja.

U velikom broju počinju nestajati nestašna djeca i to na krajnje čudan način. Baka Advent kreće u potragu za djecom vođena velikom ljubavlju kao i osobnim motivima. I ne sluti kakve je sve brojne avanture očekuju i koliko će ova uzbudljiva misija izmijeniti i nju samu.

U njezinu naumu pokušavaju je omesti brojni zlikovci vezani uz božićne mitove i legende, ali umjesto darova donose strah i jezu. Fratar Bič, Božićno Strašilo, Crni Vitez, Frau Perctha te na kraju veliki i zastrašujući Krampus, paleta su negativaca kojih se ne bi postidjeli ni jedna priča ni film strave i užasa.

Baki Advent u pomoć stižu neočekivani saveznici za koje smo do sada možda i čuli, ali nam se u ovoj priči predstavljaju u nekom sasvim novom ruhu. Predivna špijunka Snjeguročka, koja je i unuka Djeda Mraza, hrabri najamni vojnik Orašar te tajanstveni Petar Nizozemac pomoći će glavnoj junakinji da se suprotstavi silama zla.

I dok je Djed Božićnjak zauzet snimanjem reklama za popularnu marku gaziranih napitaka, Baka Advent i hrabra družina dobivaju saveznika čije će postojanje i njima samima biti teško dokučivo.

MALO DRUKČJA BOŽIĆNA PRIČA

ADVENT NIKADA NIJE BIO UZBUDLJIVIJI

B. Balansa

www.bakaadvent.com

69,00 kn

ISBN 978-953-49885-0-3

9 789534 988503